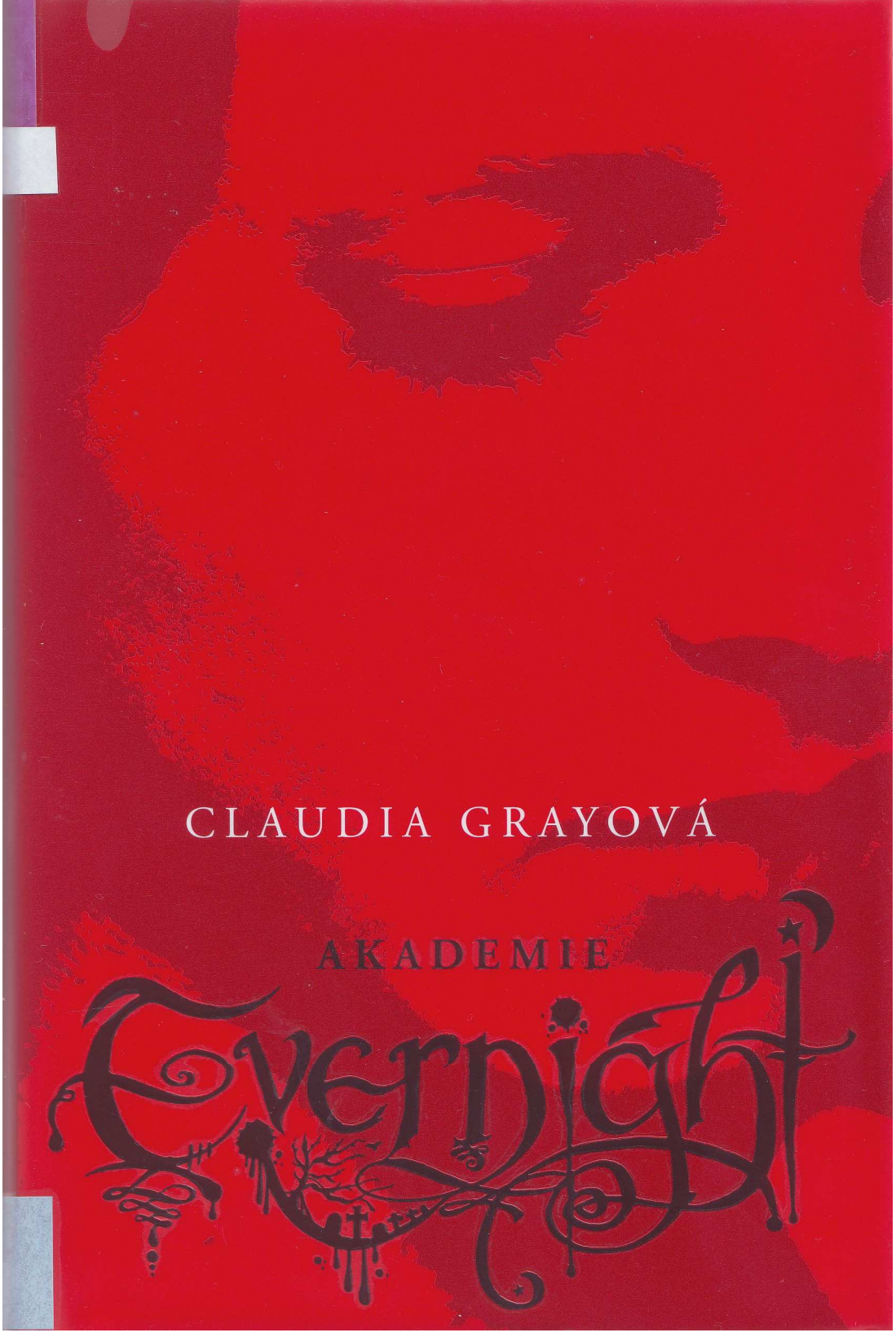

CLAUDIA GRAYOVÁ
AKADEMIE
Evernight

CLAUDIA GRAYOVÁ

www.egmont.cz
EGMONT

Evetnight
Copyright © 2008 by Amy Vincent
All rights reserved. Published by arrangement
with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMX jako svou 1985. publikaci
Z anglického originálu Evernight přeložila Šárka Dvořáková
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D − Grafický ateliér Černý, s. r. o.
Tisk Finidr, s. r. o.
TS 14. První vydání

ISBN 978-80-252-0866-3

Prolog

DO ZDI NARAZIL HOŘÍCÍ ŠÍP.

Oheň. Staré suché dřevo modlitebny se okamžitě vznítilo. Vzduch zaplnil tmavý olejovitý kouř, který mě škrábal v plicích tak, že jsem se rozkašlala. Moji noví přátelé zděšeně vykřikli, popadli zbraně a připravili se na boj o svůj život.

Tohle se děje kvůli mne.

Vzduchem létal jeden šíp za druhým a plameny šlehaly čím dál výš. Zoufale jsem hledala Lucasovy oči. Věděla jsem, že mě za každou cenu bude chtít chránit, ale i on byl v nebezpečí. Kdyby se mu něco stalo kvůli mně, nikdy bych si to neodpustila.

Přestože mě štiplavý kouř pořád nutil do kašle, popadla jsem Lucase za ruku a běžela jsem s ním ke dveřím. Ale oni už tam na nás čekali.

V bezprostřední blízkosti modlitebny stála řada temných, hrůzu nahánějících postav. Nikdo z nich se neoháněl zbraněmi, přesto byla jejich hrozba patrná na první pohled. Přišli si pro mě. Přišli potrestat Lucase za porušení jejich pravidel. Přišli zabíjet.

Tohle všechno se děje kvůli mně. Jestli Lucas zemře, bude to moje vina.

Nebylo kam utéct. Nemohli jsme zůstat na místě, protože všude okolo nás šlehaly plameny a já jsem cítila, jak mě pálí na kůži. Brzy se zřítí strop a všechny nás rozmačká.

Venku čekali upíři.

Kapitola jedna

NASTAL PRVNÍ DEN ŠKOLY A S NÍM I MÁ POSLEDNÍ šance na útěk. Neměla jsem batoh plný věcí, které by mi pomohly přežít, naditou peněženku, abych si mohla koupit letenku, ani kamaráda, který by na mě čekal v autě na konci ulice. V podstatě jsem neměla to, co by většina rozumných lidí nazvala „plán“.

Ale to mi nevadilo. Na akademii v Evernightu nezůstanu za žádnou cenu.

Zatímco venku svítalo, nasoukala jsem se do džínsů a popadla teplý černý svetr. Takhle brzy ráno a tak vysoko v horách byla zima už v září. Sepnula jsem si dlouhé zrzavé vlasy do nedbalého uzlu a nazula si pohorky. Přišlo mi důležité, abych se chovala velmi tiše, přestože jsem se nemusela bát, že bych vzbudila rodiče. Rozhodně nebyli žádná ranní ptáčata. Budou spát jako zabití, než jim zazvoní budík, což bude až za několik hodin.

Do té doby získám slušný náskok.

Z okna pokoje jsem viděla na kamennou obludu s tesáky, která mě probodávala pohledem. Oblékla jsem si džínovou bundu a vyplázla na ni jazyk. „Tobě se možná líbí viset na Pevnosti zatracených,“ řekla jsem jí tiše. „Dobře ti tak.“

Než jsem odešla, ustlala jsem si postel. Málokdy jsem to dělala sama od sebe, ale tentokrát jsem to tak chtěla. Věděla jsem, že dnes rodiče pořádně vyděsím, a měla jsem pocit, že si to tou ustlanou postelí alespoň trochu vyžehlím. I když oni to tak pravděpodobně brát nebudou, pokračovala jsem ve stlaní. Když jsem natřásala polštáře, najednou se mi vybavil podivný záblesk snu z předešlé noci. Byl tak živý a bezprostřední, jako kdyby se mi pořád ještě zdál:

Květina barvy krve.

V korunách stromů okolo mě kvílel vítr a ohýbal větve nahoru a dolů. Nebe nade mnou bylo plné těžkých mraků. Odhrnula jsem si vlasy z obličeje. To jediné, po čem jsem toužila, bylo dívat se na tu květinu.

Všechny okvětní plátky, pokryté kapkami deště, byly jasně červené, křehké a měly lopatkovitý tvar, podobně jako některé tropické orchideje. Přesto ta květina vypadala zároveň mocně a pnula se po větvi jako popínavá růže. Byla to ta nejpodivuhodnější a nejúžasnější věc, jakou jsem kdy viděla. Musela být moje.

Proč jsem se při té vzpomínce otřásla? Byl to jen sen. Zhluboka jsem se nadechla a soustředila jsem se znovu na přítomnost. Byl čas jít.

Batoh jsem měla připravený, sbalila jsem si předchozí noc. Vzala jsem si jen pár věcí − knížku, sluneční brýle a malou hotovost pro případ, že bych musela dojít až do Rivertonu, který měl v celém kraji nejblíže k lidské civilizaci. To by mi zabralo celý den.

Nechtěla jsem utéct. Ne v tom smyslu, že přeruším se všemi styky a změním si jméno, nebo se třeba přidám k cirkusu. Chtěla jsem svým odchodem něco sdělit. Od první chvíle, kdy moji rodiče přišli s tím, že oni budou vyučovat a já studovat na akademii v Evernightu, jsem byla proti tomu. Celý život jsme bydleli v tom samém městečku a já jsem od pěti let chodila do stejné školy se stejnými spolužáky. Existují lidé, kteří se rádi seznamují s někým novým, kteří dokážou zapříst rozhovor a rychle se spřátelit, ale já k nim nikdy nepatřila. Dokázala bych cokoli, ale tohle ne.

Je zvláštní, že lidé se většinou usmívají, když o člověku říkají, že je „plachý“. Jako by to byl roztomilý zvyk, kterého se s věkem postupně zbaví, nebo díra v dásni, když mu vypadnou mléčné

zuby. Kdyby věděli, jaké to je, být doopravdy stydlivý, nejen zpočátku trochu nejistý, určitě by se neusmívali. Kdyby jen tušili, jak se člověku sevře žaludek, jak se mu začnou potit ruce a není schopen ze sebe vysoukat nic, co by dávalo smysl. Není to vůbec roztomilé.

Moji rodiče se nikdy neusmívali, když to říkali. Znali mě líp než ostatní a já jsem vždycky měla pocit, že mi rozumějí, ale když mi bylo šestnáct, rozhodli, že bych svou plachost měla nějak překonat. A které místo se k tomu hodí víc než internátní škola, navíc s nimi po boku?

Tak nějak jsem chápala, jak k tomu rozhodnutí dospěli. Ale realita byla jiná. Od první chvíle, kdy jsme přijeli k akademii v Evernightu a já spatřila tu obrovskou kamennou budovu, postavenou v gotickém stylu, jsem věděla, že nepřichází v úvahu, abych tady chodila do školy. Máma ani táta mě neposlouchali, a tak jsem je k tomu musela přinutit.

Potichu jsem prošla malým bytem, ve kterém jsme bydleli už měsíc. Za zavřenými dveřmi do ložnice jsem slyšela, jak máma lehce chrápe. Dala jsem si batoh přes rameno, pomalu stiskla kliku a vydala se dolů po schodech. Bydleli jsme v nejvyšším patře jedné z věží, což zní lépe, než jaké to ve skutečnosti bylo. To znamenalo, že jsem musela sejít po více než dvě stě let starých a tím pádem značně opotřebovaných a nerovných schodech. Podél dlouhého točitého schodiště bylo jen málo oken a světla ještě nesvítila, takže se mi v té tmě šlo dost obtížně.

Když jsem se natáhla po květině, v křoví to zašumělo. Vítr, pomyslela jsem si, ale nebylo to tak. Ne, to se jen křoví začalo rozrůstat. Rostlo tak rychle, že jsem to dokázala postřehnout. Z listů vyrazily úponky a trny a začaly se proplétat. Než jsem stačila utéct, byla jsem křovím skoro celá obklopená a větvičky, listy a trny mě obehnaly jako zeď.

To poslední, co jsem teď potřebovala, byly mé noční můry. Zhluboka jsem se nadechla a dál jsem sestupovala po schodech, až jsem došla do velké haly v přízemí. Byla to velkolepá místnost, jejímž účelem bylo příchozího nadchnout nebo na něj alespoň zapůsobit. Měla mramorovou podlahu, vysoký klenutý strop a barevná okna, která sahala od podlahy až ke krovu. Každé okno, kromě jednoho, které bylo z čirého skla, mělo svůj vlastní, kaleidoskopický vzor.

Včera večer v hale postavili pódium, ze kterého paní ředitelka pozdraví studenty, kteří dnes přijedou. Vypadalo to, že všichni ještě spí, což znamenalo, že mě nemá kdo zastavit. Otevřela jsem těžké vyřezávané venkovní dveře a ocitla jsem se na svobodě.

Procházela jsem areálem, který ranní mlha zahalila do modrošedé barvy. Když na počátku osmnáctého století stavěli akademii v Evernightu, byla všude kolem divočina. Od té doby v jejím širokém okolí vyrostlo pár městeček, ale ani jedno nebylo moc blízko. Navzdory výhledům z kopců a hustým lesům si tu nikdo nikdy nepostavil dům. Ale mohl by se člověk někomu divit, že nechce bydlet blízko tohoto místa? Pohlédla jsem zpátky na dvě vysoké kamenné věže školy, po kterých se vinuly kamenné obludy, a zachvěla jsem se. Po pár krocích ale věže zmizely v mlze.

Za mnou se vynořil Evernight, jehož kamenné zdi vysokých věží tvořily jedinou zábranu, skrz kterou trny nedokázaly proniknout. Měla jsem běžet ke škole, ale nechtěla jsem. Evernight byl nebezpečnější než trny a kromě toho jsem tam nechtěla nechat tu květinu.

Má noční můra začínala být opravdovější než skutečnost. Znepokojeně jsem se otočila zády ke škole, rozběhla jsem se přes její areál k lesu.

Tohle všechno brzy skončí, opakovala jsem si, když jsem spěchala lesním podrostem a pod nohama mi praskaly spadané větve z borovic. Přestože jsem byla jen pár desítek metrů od vchodových dveří, měla jsem kvůli husté mlze pocit, že jsem už hluboko v lese. *Máma a táta se vzbudí a zjistí, že jsem pryč. Konečně pochopí, že mě k tomuhle nemůžou přinutit. Budou mě hledat a přitom se zlobit, že jsem je vyděsila, ale pochopí to. Vždycky to nakonec pochopili. A pak odjedeme. Utečeme z Evernightu a nikdy se tam nevrátíme.*

Rozbušilo se mi srdce. S každým krokem, kterým jsem se vzdalovala od Evernightu, můj strach paradoxně narůstal. Zpočátku se myšlenka na útěk zdála být dobrý nápad, který nemůže dopadnout špatně. Teď, když se nápad proměnil ve skutečnost a já jsem běžela sama lesem do neznámé divočiny, už jsem si tím tak jistá nebyla. Možná utíkám zbytečně. Třeba tady stejně zůstaneme.

Zarachotil hrom. Srdce mi začalo bušit rychleji. Naposledy jsem odvrátila svůj zrak od Evernightu a pohlédla znovu na třesoucí se květinu. Vítr jí utrhl jeden okvětní plátek. Odhodlaně jsem si rukama klestila cestu skrz trny, přestože mi způsobovaly bolest.

Ale když jsem se špičkou prstu dotkla květiny, okamžitě zvadla a všechny okvětní plátky zčernaly.

Rozběhla jsem se východním směrem a snažila jsem se rychle dostat od Evernightu co nejdál. Má noční můra mě nepřestávala pronásledovat. To místo mě děsilo k smrti. Když od něj uteču, můj strach zmizí. Zastavila jsem se, prudce oddechovala a otočila se, abych zjistila, jak jsem daleko …

A najednou jsem ho uviděla. Asi padesát metrů ode mě stál zpola zahalen mlhou muž v dlouhém, tmavém kabátě. V okamžiku, kdy jsem ho spatřila, se rozběhl směrem ke mně.

Až v tu chvíli jsem poznala, co je opravdový strach. Byla jsem v šoku, jako kdyby mě někdo polil ledovou vodou, a zjistila jsem, jak rychle dokážu doopravdy utíkat. Nekřičela jsem. Nemělo to smysl, protože jsem utekla do lesa, aby mě nikdo nenašel, což byla ta nejhloupější věc, kterou jsem kdy udělala, a vypadalo to, že i poslední. Ani jsem si sebou nevzala mobilní telefon, protože tu stejně nebyl signál. Nebyl tu nikdo, kdo by mě mohl zachránit. Musela jsem běžet jako o život.

Slyšela jsem jeho kroky, pod kterými praskaly větve a šustily listy. Přibližoval se ke mně. Bože, jak byl rychlý! Jak může někdo běžet tak rychle?

Učili tě, jak se bránit, pomyslela jsem si. *Měla bys vědět, jak se v takovéhle situaci zachovat!* Jenže v tu chvíli jsem si na to nedokázala vzpomenout. Nedokázala jsem přemýšlet. Větve se mi zatrhávaly o rukávy bundy a o vlasy, které se mi uvolnily z uzlu. Zakopla jsem o kámen a kousla se přitom do jazyka, ale běžela jsem dál. Stále se přibližoval. Musela jsem běžet ještě rychleji. Jenže jsem nemohla.

„Chrr," zachrčela jsem, když mě srazil k zemi. Padla jsem zády na tvrdou půdu, on spadl na mě a jeho nohy se zamotaly do mých. Dal mi ruku na pusu a mně se podařilo vytáhnout zpod jeho těla paži. V mé staré škole nám při hodinách sebeobrany radili útočit na oči, prostě je útočníkovi vyškrábat z důlků. Vždycky jsem si myslela, že když budu muset zachránit sebe nebo někoho jiného,

tak to udělám, ale teď jsem si nebyla jistá, že to zvládnu. Ohnula jsem prsty a sbírala odvahu.

V tom okamžiku ten muž zašeptal: „Viděla jsi, kdo tě honil?“

Pár vteřin jsem na něj jen zírala. Sundal mi ruku z pusy, abych mohla odpovědět. Cítila jsem na sobě jeho těžké tělo a všechno okolo mě se točilo. Nakonec jsem ze sebe vypravila: „Myslíš kromě tebe?“

„Mě?“ Netušil, o čem to mluvím. Podíval se kradmo za nás, jako by nás chtěl chránit. „Před někým jsi utíkala − nebo ne?“

„Utíkala jsem jen tak. Nikdo kromě tebe mě nehonil.“

„Takže ty sis myslela −“ Najednou mě uvolnil ze svého sevření. „Sakra. Omlouvám se. Nechtěl jsem. Páni, musel jsem tě vyděsit k smrti.“

„Ty jsi mi chtěl *pomoct?*“ Musela jsem se ho zeptat, než jsem tomu dokázala uvěřit.

Rychle přikývl. Jeho obličej byl stále blízko mého, tak blízko, že jsem neviděla nic jiného. Měla jsem pocit, že neexistuje nic jiného než my dva a válející se mlha. „Vím, že jsem tě vystrašil, a je mi to líto. Opravdu jsem si myslel −“

Jeho slova mi moc nepomáhala, měla jsem čím dál tím větší závrať. Potřebovala jsem vzduch, ticho a něco, na co jsem nedokázala přijít, protože byl stále tak blízko u mě. Ukázala jsem na něj prstem a řekla něco, co jsem snad ještě nikdy nikomu neřekla, jen teď tomu nejděsivějšímu neznámému člověku, kterého jsem kdy potkala: „Zmlkni.“

A on zmlkl.

Povzdechla jsem si a položila hlavu zpátky na zem. Přitiskla jsem si pěsti na oči tak silně, až jsem začala vidět rudě. V ústech jsem cítila krev a srdce mi bušilo tak rychle, až se mi zdálo, že se mi třesou žebra. Mohla jsem se počurat, ale to by bylo ještě víc ponižující, než jak už jsem se cítila. Místo toho jsem zhluboka dýchala tak dlouho, než jsem byla schopná se posadit.

Pak jsem zjistila, že ten muž je pořád vedle mě. Přemohla jsem se a zeptala se ho: „Proč jsi mě srazil k zemi?“

„Myslel jsem si, že se musíme schovat. Skrýt se před tím, kdo tě honí, ale nakonec tě vlastně nehonil −“ zatvářil se rozpačitě − „nikdo.“

Sklonil hlavu a já jsem si ho poprvé mohla pořádně prohlédnout. Předtím jsem neměla čas, abych si na něm něčeho

všimla. Když je váš první dojem takový, že jde o šíleného zabijáka, nemámíte čas drobnostmi. Teď jsem zjistila, že to není dospělý muž, jak jsem si původně myslela. Přestože byl vysoký a ramenatý, vypadal mladě, mohl být asi tak stejně starý jako já. Měl rovné zlatohnědé vlasy, které mu kvůli honičce spadaly do čela, silnou, hranatou čelist, pevné, svalnaté tělo a úžasně tmavozelené oči.

Ale nejpozoruhodnější na něm bylo to, co měl pod kabátem: staré černé boty, černé vlněné kalhoty a tmavě červený svetr se dvěma havrany a stříbrným mečem uprostřed. To byl znak Evernightu.

„Ty studuješ," řekla jsem, „tady na škole."

„Ještě ne, ale mám brzy začít." Mluvil potichu, jako kdyby mě nechtěl znovu vyděsit. „A ty?"

Přikývla jsem a snažila jsem se připevnit si sponkami uvolněné vlasy. „Tohle je můj první rok. Moji rodiče tu dostali místo jako učitelé a tak jsem tu…zaseklá."

To mu asi připadalo divné, protože se na mě zamračil a jeho zelené oči na mě pohlédly hloubavě a nejisté. Brzy se ale vzpamatoval a podal mi ruku. „Lucas Ross."

„Aha." Byl to divný pocit představovat se někomu, o kom jsem si ještě před dvěma minutami myslela, že mě chce zabít. Svou širokou a studenou rukou pevně stiskl tu mou. „Já jsem Bianca Olivierová."

„Tep ti buší jako o závod," zamumlal Lucas. Díval se mi upřeně do obličeje a já znovu znervózněla, ale tentokráte jsem z toho měla daleko lepší pocit. „Dobře, tak když jsi neprchala před žádným útočníkem, proč jsi utíkala? Protože mně to nepřišlo jako ranní rozcvička."

Zalhala bych mu, kdybych přišla na to jak, ale nic mě nenapadlo. „Vstala jsem brzy, protože, no, protože jsem odsud chtěla utéct."

„Rodiče jsou na tebe zlí? Mlátí tě?"

„Ne! Nic takového." Cítila jsem se uraženě, ale došlo mi, že ho muselo napadnout právě tohle. Proč by jinak naprosto příčetný člověk běžel lesem před východem slunce tak, jako by mu šlo o život? Právě jsme se seznámili, takže mě možná pořád ještě považoval za duševně zdravou. Rozhodla jsem se nezmiňovat se mu o svých nočních můrách, protože by si o mně pravděpodobně

začal myslet, že jsem se zbláznila. „Ale nechci tady chodit do školy. Líbilo se mi v městečku, kde jsem se narodila, a kromě toho je akademie v Evernightu tak − je tak −“

„Strašidelná.“

„Jo.“

„A kam ses chystala utéct? Máš nějakou představu, co bys dělala pak?“

Zčervenala jsem a nebylo to jen vypětím z běhu. „Ehm, ne. Vlastně jsem nechtěla doopravdy utéct. Bylo to jen takový gesto. Myslela jsem si, že když to udělám, tak mí rodiče konečně pochopí, jak moc tady nechci zůstat, a možná odjedeme.“

Lucas překvapeně zamrkal a pak se začal usmívat. Jeho úsměv mě zbavil strachu a probudil zvědavost, dokonce nadšení. „Jako já s prakem.“

„Cože?“

„Když mi bylo pět, tak jsem si myslel, že se moje máma ke mně chová ošklivě, a rozhodl jsem se, že uteču. Vzal jsem si s sebou prak, protože jsem byl velký, silný chlap, chápeš. Který se o sebe dokáže postarat. Taky jsem si vzal baterku a sušenky..“

Přes všechny své rozpaky jsem se usmála. „Myslím, že sis zabalil líp než já.“

„Vykráčel jsem pyšně z domu a došel jsem až … na konec zadního dvorku. Tam jsem zůstal celý den a vrátil jsem se, až když začalo pršet, protože jsem s sebou neměl deštník.“

„Takhle to dopadá, když si to člověk skvěle naplánuje,“ povzdychla jsem si.

„Já vím. Je to tragický. Vrátil jsem se dovnitř celý mokrý a bolelo mě břicho, protože jsem snědl dvacet sušenek. Moje máma, přestože mě dokáže vytočit, je rozumná, a tak dělala, jako by se nic nestalo.“ Lucas pokrčil rameny. „A takhle se zachovají i tví rodiče. Uvědomuješ si to, že jo?“

„Teď už ano.“ Hrdlo se mi stáhlo zklamáním. Vlastně jsem celou tu dobu znala pravdu. Jednoduše jsem musela *něco* udělat kvůli své vlastní nespokojenosti, ne kvůli tomu, aby si mě rodiče víc všímali.

Pak se mě Lucas zeptal na něco, co mě udivilo. „Chceš odsud doopravdy pryč?“

„Jako utéct? Doopravdy utéct?“

Lucas přikývl a tvářil se vážně.

Ale tu otázku nejspíš vážně nemyslel. Určitě se mě zeptal jen proto, abych se vrátila do reality. „Ne, nechci," připustila jsem. „Vrátím se a připravím se do školy jako hodná holka:"

Znovu se pousmál. „Nikdo netvrdí, že musíš být hodná."

Řekl to tak, že mě to zahřálo u srdce. „Já jen − ta akademie v Evernightu − myslím, že tam nikdy nezapadnu."

„S tím bych si nedělal starosti. Možná by to bylo dokonce lepší." Zadíval se na mě vážně a pozorně, jako by věděl líp než já, kam bych mohla zapadnout. Buď jsem se mu opravdu líbila, nebo jsem si to jen vybájila, protože jsem se mu líbit chtěla. Ale byla jsem ještě příliš nezkušená, abych na to přišla.

Rychle jsem vstala. Když se zvedl i Lucas, zeptala jsem se: „Tak co jsi tam teda dělal? Když jsi mě uviděl?"

„Jak už jsem řekl, myslel jsem si, že máš potíže. Tady kolem se potulují různí tvrdí hoši. Ne každý se dokáže ovládat." Sundal si ze svetru pár borovicových jehlic. „Neměl jsem hned myslet na to nejhorší. Reagoval jsem instinktivně. Promiň."

„To je v pořádku, vážně. Teď už vím, že jsi mi chtěl pomoct. Ale mě zajímalo, co jsi dělal v lese, než jsi mě uviděl. Zahájení školního roku začne až za několik hodin. Je ještě dost brzy. Studenti mají přijet až okolo desáté dopoledne."

„Já jsem nikdy moc nehrál podle pravidel."

To znělo zajímavě. „Takže ty jsi ranní ptáče?"

„To sotva. Ještě jsem nešel spát." Měl okouzlující úsměv a využíval toho. Ale mně to nevadilo. „Moje máma mě sem nemohla přivézt, protože odjela na služební cestu. Tak jsem jel vlakem a zbytek cesty jsem chtěl dojít pěšky, abych trochu prozkoumal zdejší krajinu. A přitom zachránil holku v nesnázích."

Když jsem si vzpomněla, jak rychle za mnou Lucas běžel, a uvědomila jsem si, že mi chtěl zachránit život, něco se změnilo. Ta vzpomínka ve mně už nevyvolávala strach, ale úsměv. „Proč jsi přijel do Evernightu? Já jsem tu ztvrdla kvůli rodičům, ale ty jsi mohl jít jinam. Na jinou školu. No, prostě někam jinam."

Vypadalo to, že Lucas opravdu neví, jak na to odpovědět. Šli jsme lesem a on držel větve tak, aby mě neškrábly do obličeje. Tohle pro mě ještě nikdo neudělal. „To je dlouhý příběh."

„Já s návratem nespěchám. Kromě toho zbývá do zahájení ještě pár hodin."

Sklonil hlavu, ale nepřestával se na mě dívat. Něco na tom pohybu bylo nesporně sexy, i když jsem si nebyla jistá, že to byl záměr. Jeho oči měly skoro stejnou barvu jako břečťan, který rostl na věžích v Evernightu. „Navíc je to tak trochu tajemství."

„Já dokážu udržet tajemství. Chci říct − tohle všechno si necháme pro sebe. Útěk a bláznivý setkání −"

„Já o tom nikomu neřeknu." Ještě chvilku váhal, a pak přiznal: „Jeden můj předek tady chtěl studovat asi před sto padesáti lety. Neuspěl." Lucas se zasmál a já měla pocit, jako by korunami stromů prosvitlo slunce. „Takže je na mně, abych obnovil rodinnou čest."

„To není fér. Neměl by ses rozhodovat podle něho."

„Něco jsem si mohl rozhodnout sám. Nechali mě třeba vybrat si vlastní ponožky." Usmála jsem se, když si povytáhl nohavici, aby mi ukázal proužek, který mu koukal z černé, těžké boty.

„Proč vlastně ten tvůj předek neuspěl?"

Lucas smutně potřásl hlavou. „Během prvního týdne se utkal v souboji."

„V souboji? Jako že někdo urazil jeho čest?" Snažila jsem se vybavit, co jsem o soubojích četla v milostných románech nebo viděla v kině. Každopádně mi došlo, že Lucasova minulost je daleko zajímavější než moje. „Nebo to bylo kvůli nějaké dívce?"

„To by si musel hodně pospíšit, aby se hned první den ve škole s nějakou seznámil." Lucas se zarazil, jako kdyby si uvědomil, že on se hned první den školy seznámil se mnou. Měla jsem pocit, jako by mě k němu přitahovalo něco doslova hmatatelného, ale v tu chvíli se Lucas otočil a zadíval se na věže Evernightu, které teď už prosvítaly mezi větvemi. Vypadalo to, jako by ho urážela jejich pouhá přítomnost. „Důvodem k souboji mohlo být cokoli. V té době stačila i sebemenší záminka. V naší rodině se traduje, že si začal ten druhý, ale to je stejně jedno. Důležité je, že přežil. Ale rozbil jedno z barevných skel ve velké hale."

„No jasně. Je tam jedna tabule z čirého skla a já nechápala proč."

„Tak teď už to víš. Evernight je s naší rodinou úzce spjatý od pradávna."

„Až dodnes."

„Až dodnes," souhlasil. „A mně to nevadí. Myslím, že se toho tady můžu hodně naučit. Což neznamená, že se mi musí všechno líbit."

„Nejsem si jistá, jestli se mi tady líbí vůbec *něco*," přiznala jsem. *Kromě tebe,* dodal hlas v mé hlavě. Najednou začal mluvit dost troufale.

Zdálo se, jako by Lucas ten hlas slyšel. Naznačoval to způsob, jakým na mě pohlédl. Se svými ostře řezanými rysy a ve školní uniformě by měl vypadat jako typický americký kluk, ale on tak nevypadal. Během honičky a hned po ní, když si myslel, že bojujeme o své životy, jsem v jeho výrazu zachytila cosi divokého. „Líbí se mi ty obludy, hory a čerstvý vzduch. Zatím jen tohle."

„Tobě se líbí ty obludy?"

„Líbí se mi, že jsou menší než já."

„Takhle jsem o nich nikdy nepřemýšlela." Došli jsme na okraj areálu. Sluneční paprsky všechno jasně osvětlovaly a já jsem vycítila, že se škola začíná probouzet a připravovat na přijímání studentů, kteří projdou klenutou kamennou bránou. „Tohle mě děsí."

„Ještě je čas utéct, Bianco," navrhl mi z legrace.

„Nechci utéct. Prostě se mi jen nechce mezi všechny ty neznámé lidi. Když jsem s lidmi, které neznám, tak ze sebe nedokážu vypravit slovo, nedokážu se chovat přirozeně, prostě nejsem sama sebou − proč se usmíváš?"

„Mluvit se mnou ti problémy nedělá."

Překvapeně jsem zamrkala. Lucas měl pravdu. Jak to bylo možné? „S tebou − mám pocit − asi jsi mě tak vylekal, že jsem na strach z cizích lidí najednou ani nepomyslela," vykoktala jsem.

„No, jestli to pomohlo −"

„Jo." Tušila jsem, že je za tím něco víc. Cizí lidé mě děsili, ale on už pro mě nebyl cizí. Přestal být cizím člověkem ve chvíli, kdy jsem pochopila, že mi chtěl zachránit život. Měla jsem pocit, jako bych ho znala celý život, jako bych na něj čekala celé roky. „Měla bych se vrátit, než rodiče zjistí, že jsem byla pryč."

„Nenech si od nich vynadat."

„Oni mi nevynadají."

Lucas nevypadal přesvědčeně, ale přikývl a ustoupil ode mě do stínu, zatímco já vstoupila do slunečního světla. „Uvidíme se později.“

Zvedla jsem ruku, abych mu zamávala, ale on už byl pryč. Během okamžiku zmizel zpátky v lese.

Kapitola dvě

POŘÁD JEŠTĚ ROZTŘESENÁ VZRUŠENÍM JSEM šla nahoru po dlouhém, točitém schodišti až k bytu v horní části věže. Tentokrát jsem se nenamáhala chovat se potichu. Sundala jsem si batoh, plácla sebou na pohovku a vyndala si z vlasů pár zbylých listů.

„Bianco?“ Máma vyšla z ložnice a zavazovala si pásek na županu. Ospale se na mě usmála. „Ty sis vyšla na ranní procházku, zlatíčko?“

„Jo,“ povzdychla jsem si. Vyvolat dramatickou scénu už nemělo smysl.

Z ložnice vyšel táta a zezadu mámu objal. „Nemůžu uvěřit, že naše holčička už je na akademii v Evernightu.“

„Všechno to uteklo tak rychle,“ vzdychla máma. „Čím je člověk starší, tím to utíká rychleji.“

Táta přikývl. „Já vím.“

Zaúpěla jsem. Takhle se bavili pořád. Udělali jsme si z toho takovou hru, jak moc mě dokážou vytočit. Oba se teď usmívali ještě víc než předtím.

Vypadají moc mladě na to, že jsou tví rodiče, říkali všichni v mém rodném městečku. Ve skutečnosti tím mysleli, že jsou na to až moc krásní. Obojí byla pravda.

Maminčiny vlasy měly barvu karamelu a tátovy byly tak tmavě zrzavé, až vypadaly hnědé. Byl středně vysoký, ale svalnatý a silný. Maminka byla malá. Její oválný obličej připomínal starosvětskou kamej, zato táta měl hranatou čelist a nos, jako by v mládí zažil pár pěstních soubojů, ale na jeho obličeji vypadaly dobře. A já? Mé zrzavé vlasy byly jen čistě zrzavé a pleť jsem měla tak bledou, že vypadala spíš těstovitě než starosvětsky. Geny mě zkrátka zradily. Rodiče mi říkali, že vyrostu do krásy, ale to říkají všichni rodiče.

„Pojď se nasnídat," pobídla mě maminka a zamířila do kuchyně. „Nebo už jsi jedla?"

„Ne, ještě ne." Uvědomila jsem si, že by to nebyl špatný nápad najíst se před útěkem, protože mi začalo kručet v břiše. Kdyby mě Lucas nezastavil, bloudila bych teď lesem neuvěřitelně hladová a do Rivertonu by mi zbýval ještě pořádný kus cesty. Tak takhle skvěle jsem si to všechno naplánovala.

Když jsem si vzpomněla na Lucase, vybavilo se mi, jak mě povalil na zem. V lese mě to vystrašilo k smrti á při té vzpomínce jsem se znovu zachvěla, ale teď už jsem to cítila úplně jinak.

„Bianco." Tátův hlas zněl přísně a já jsem provinile vzhlédla. Uhodl snad, na co myslím? Hned jsem si uvědomila, že se chovám paranoidně, ale bezpochyby se tvářil velice vážně. Sedl si vedle mě a řekl: „Vím, že se netěšíš, ale Evernight je pro tebe důležitý."

Přesně takhle se mnou mluvil, když mi jako malé dával hořké léky. „Teď se o tom nechci znovu bavit."

„Adriane, nech ji být." Máma mi podala sklenici a vrátila se do kuchyně, kde se něco smažilo. „Kromě toho, jestli si nepospíšíme, přijdeme pozdě na schůzku učitelského sboru."

Podíval se na hodiny a zaúpěl. „Určitě tam nikdo nechce být takhle brzo."

„Já vím," zamumlala. Pro mé rodiče brzo znamenalo celé dopoledne. Přesto po celý můj život učili, takže museli pracovat od osmi ráno.

Zatímco jsem snídala, oni se oblékali a vymýšleli různé vtípky, aby mě rozesmáli. Seděla jsem u stolu sama, což mi vyhovovalo. Ještě dlouho poté, co sešli dolů a ručička hodin se přibližovala k

času zahájení, jsem seděla pořád na tom samém místě. Asi jsem si vsugerovala, že než dojím snídani, v žádném případě nemůžu jít dolů mezi všechny ty nové lidi.

Skutečnost, že tam bude Lucas, přátelská tvář a můj ochránce, mi trošku pomáhala. Ale ne moc.

Nakonec, když už jsem to nemohla odkládat, jsem šla do pokoje a převlékla se do uniformy Evernightu. Nesnášela jsem ji. Nikdy předtím jsem uniformu nosit nemusela, ale nejhorší na tom bylo, že mi připomněla mou podivnou noční můru z předchozí noci.

Naškrobená bílá košile.

Trny, které mě škrábou, šlehají a říkají, abych se vrátila. Červená kostkovaná sukně.

Okvětní lístky, které se kroutí a černají, jako by hořely v samém srdci ohně.

Šedý svetr se znakem Evernightu.

No tak, není na čase přestat být beznadějně morbidní? Skonči s tím, a hned.

Rozhodla jsem se, že se aspoň první den školního roku budu chovat jako normální holka, a zírala jsem na svůj obraz v zrcadle. V té uniformě jsem nevypadala kdovíjak hrozně, ale ani kdovíjak skvěle. Udělala jsem si culík, vytáhla z vlasů malou větvičku, kterou jsem předtím přehlédla, a usoudila jsem, že lepší už to s mým vzhledem nebude.

Obluda s tesáky na mě upřeně zírala, jako by se divila, jak někdo může vypadat tak příšerně. Nebo se možná vysmívala tomu, že můj plán na útěk skončil totálním fiaskem. Aspoň se už nebudu muset na tenhle ošklivý kamenný obličej dívat. Narovnala jsem ramena a naposledy jsem odešla z pokoje. Opravdu naposledy. Odteď už mi nepatřil.

Bydlela jsem tady s rodiči asi měsíc, a tak jsem měla čas prozkoumat doslova celou školu − velkou halu a učebny v prvním patře, nad kterým se budova rozdělovala do dvou obrovských věží. V severní věži bydleli kluci a někteří profesoři a nacházely se tam i zatuchlé místnosti, ve kterých se archivovaly záznamy. V jižní věži bydleli dívky a ostatní učitelé, včetně mých rodičů. V horních patrech hlavní budovy, nad velkou halou, byly třídy a knihovna. Evernight byl postupně rozšiřován a každá část byla postavena v jiném slohu, takže to vypadalo, že k sobě navzájem nepatří.

Chodby se různě stáčely a někdy ani nikam nevedly. Ze svého pokoje ve věži jsem měla výhled na střechu, která tvořila jakousi skládačku rozmanitých oblouků, šindelů a stylů. Budovu jsem tedy měla prozkoumanou, což mě alespoň trochu připravilo na to, co mělo přijít.

Opět jsem začala scházet dolů po schodech. Vždycky jsem při tom měla pocit, že na těch nerovných schodech upadnu a skutálím se až dolů. *Dělat si starosti kvůli nočním můrám s vadnoucími květinami nebo kvůli pádu ze schodů je pitomost,* napomenula jsem se v duchu. Čekalo na mě něco daleko horšího.

Sestoupila jsem po schodišti do velké haly. Předtím brzy ráno tu bylo ticho jako v katedrále. Teď byla hala plná lidí a šumělo to v ní jako v úlu. Přes všechen hluk to vypadalo, že mě slyšeli přicházet, protože se ke mně najednou otočily desítky lidí. Všichni se tvářili, jako by hleděli na vetřelce. To jsem si rovnou mohla na krk pověsit neonovou cedulku s nápisem NOVÁČEK.

Ostatní studenti se shlukli do tak těsných skupin, že bylo nemožné se k nim přidat, a rychle si mě měřili tmavýma očima. Jako by věděli, jak zběsile mi buší srdce. Měla jsem pocit, že si jsou všichni podobní, protože byli naprosto dokonalí. Všem dívkám zářily vlasy, ať už je měly rozpuštěné nebo svázané do uzlu. Všichni kluci vypadali sebevědomí a silní a nepřirozeně se usmívali. Všichni měli na sobě uniformu, někdo svetr a sukni, někdo sako a kalhoty, ale všechny byly kostkované a v přijatelných barvách: šedé, červené a černé. Na všech byl znak havrana, který jako by jim patřil. Vyzařovaly z nich sebejistota, nadřazenost a opovržení. Stoupla jsem si do rohu místnosti, netrpělivě jsem přešlapovala a cítila, jak se mě zmocňuje chlad. Nikdo mě nepozdravil.

Za okamžik šum hlasů opět zesílil. Zjevně je nemotorné holky nezajímaly déle než několik vteřin. Tváře mi zčervenaly rozpaky, protože jsem zjevně udělala něco špatně, ale nemohla jsem přijít na to, co to bylo. Nebo už vycítili, stejně jako já, že mezi ně opravdu nepatřím?

Kde je Lucas? Začala jsem se rozhlížet po davu. Měla jsem pocit, že kdyby stál vedle mě, dokázala bych téhle situaci čelit lépe. Možná bylo bláznivé cítit se tak kvůli klukovi, kterého jsem sotva znala, ale to mi bylo jedno. Lucas tu musel být, ale já ho

nemohla najít. Uprostřed všech těch lidí jsem se cítila naprosto osamoceně.

Když jsem se blížila k rohu haly, uvědomila jsem si, že několik studentů se ocitlo ve stejné situaci jako já − nebo byli přinejmenším taky noví. Opálený kluk s pískově žlutými vlasy měl tak pomačkanou uniformu, že to vypadalo, jako by v ní i spal, ale to tady sympatie rozhodně nevzbuzovalo. Pod sakem měl rozepnutou pestrobarevnou košili, což vzhledem k ostatním dokonale oblečeným studentům vypadalo dost nevhodně. Jedna dívka měla tak krátké černé vlasy, že vypadala skoro jako kluk. Spíš než roztomile to působilo, jako kdyby si hlavu ledabyle oholila strojkem. O dvě čísla větší školní uniforma na ní doslova visela. Ostatní od ní odstupovali, jako by na ně působila nějaká neviditelná síla. Mohla být klidně neviditelná; škola ještě ani nezačala a všem už byla lhostejná.

Jak jsem si tím mohla být tak jistá? Protože přesně to samé se stalo i mně. Byla jsem vyvržená na okraj davu, zastrašená hlukem, ohromená obrovskou halou a naprosto ztracená.

„Dobré ráno všem!“

Jakmile halou zazněl tento hlas, všichni okamžitě ztichli. Všichni jsme se naráz otočili k protějšímu rohu, kde na pódiu stála ředitelka, paní Bethanyová. Byla to vysoká žena s hustými, tmavými vlasy, které měla vyčesané nahoru tak, jak se to nosilo ve viktoriánské éře. Nedokázala jsem odhadnout, kolik jí je let. Její krajkou lemovaná blůza byla na krku ozdobená zlatou sponou. Pokud mohl být někdo tak přísný považován za krásného, pak byla krásná. Setkala jsem se s ní, když jsem se s rodiči přistěhovala do Evernightu. Tenkrát mě trochu vyděsila, ale říkala jsem si, že to se mi stává skoro pokaždé, když se s někým seznamuji.

Jenže teď mi připadala ještě impozantnější než poprvé. Když jsem ji pozorovala, jak snadno ovládla místnost plnou lidí, kteří mě vyloučili ze svého středu dřív, než mě napadlo téma k rozhovoru, poprvé jsem si uvědomila, jakou má moc. Nebylo to jen v tom, že byla ředitelkou, dokázala zkrátka zapůsobit.

„Vítejte na Evernightu.“ Rozpřáhla ruce. Měla dlouhé, průsvitné nehty. „Někteří z vás to tu už znají. Ostatní už určitě o akademii v Evernightu slyšeli, možná ve svých rodinách, a byli zvědaví, jestli zde někdy budou studovat. A letos máme další nové studenty, což je výsledek změn v přijímacím procesu. Myslíme si,

že je načase, aby se naši studenti seznámili s lidmi z různých prostředí a lépe se tak připravili na život za zdmi školy. Každý z vás se toho může od ostatních studentů hodně naučit a já věřím, že si budete jeden druhého vážit.“

Místo tohoto proslovu mohla rovnou na zeď nastříkat velkými červenými písmeny větu NĚKTEŘÍ Z VÁS SEM SKUTEČNĚ NEPATŘÍ. Změny v přijímacím procesu se bezpochyby týkaly surfaře a krátkovlasé dívky. Ani jeden z nich se neměl stát „opravdovým“ studentem na Evernightu, jen učebním zpestřením pro ty ostatní.

Já jsem součástí téhle nové výchovné metody nebyla. Byla jsem tu jen kvůli svým rodičům, což znamenalo, že jsem byla ještě méně důležitá než ti dva.

„Na Evernightu se ke studentům nechováme jako k dětem.“ Paní Bethanyová se nedívala na nikoho z nás. Vypadalo to, že hledí přes nás někam do dálky, ale zároveň vnímá všechno, co se v hale děje. „Přišli jste se sem naučit, jak uspět ve dvacátém prvním století, a přesně takové chování se od vás očekává. To neznamená, že Evernight nemá žádná pravidla. Vyžadujeme tu nejpřísnější disciplínu. Očekáváme toho od vás hodně.“

Nezmínila se o důsledcích selhání, ale mě napadlo, že zůstat po škole bude z nich ten nejmenší.

Začaly se mi potit ruce. Tváře mi hořely, takže jsem na sebe pravděpodobně poutala stejnou pozornost jako signální světlice. Předtím jsem si slíbila, že se nenechám ostatními studenty rozhodit, ale to se mi moc nedařilo. Měla jsem pocit, jako by na mě padal vysoký strop a stěny haly se okolo mě svíraly. Nemohla jsem pořádně dýchat.

Máma nějak upoutala mou pozornost, aniž by na mě mávala nebo volala, což mámy občas dokážou. Stáli s tátou na konci řady zaměstnanců akademie a čekali, až budou představeni. Oba se na mě povzbudivě usmáli. Chtěli, abych si to užívala.

Jejich naděje mě rozhodila ještě víc. Vypořádat se s vlastním strachem bylo ještě těžší, když hrozilo, že je zklamu.

„Vyučování začne zítra. Dnes se ubytujete a seznámíte se s novými spolužáky. Porozhlédněte se tu a zítra buďte připraveni. Jsme rádi, že tu jste, a doufáme, že se vám v Evernightu bude líbit,“ uzavřela zahájení paní Bethanyová.

Halou se rozezněl potlesk a paní Bethanyová se lehce usmála a pomalu, spokojeně přivřela oči jako dobře živená kočka. Hovor se znovu rozproudil, teď ještě hlasitěji než předtím. Byl tu jen jeden člověk, se kterým jsem chtěla mluvit, a zároveň to vypadalo, že je to ten jediný člověk, který chce mluvit se mnou.

Sunula jsem se podél stěn haly a hledala jsem v davu Lucasovy bronzově zbarvené vlasy, jeho široká ramena a tmavozelené oči. Pokud mě taky hledal, bylo pravděpodobné, že se brzy najdeme. Navzdory mému strachu z velkého množství lidí a sklonu k přehánění jsem věděla, že je tu jen několik stovek studentů.

Bude vyčnívat, řekla jsem si v duchu. *Není tak studený, snobský a povýšený jako ostatní.* Ale brzy jsem si uvědomila, že to není pravda. Lucas sice nebyl snob, ale měl stejné ostře řezané rysy, vypracované tělo a vypadal stejně dokonale jako ostatní. Nevyčníval by z tohoto davu plného krásných lidí. Byl by jeho přirozenou součástí. Na rozdíl ode mě.

Dav se pozvolna rozcházel, většina učitelů i studentů se už z haly vytratila. Zůstala jsem v ní jako jedna z posledních. Doufala jsem, že mě Lucas bude hledat. Věděl přece, jak jsem vystrašená, a dělal si výčitky, že mě ráno vyděsil ještě víc. Určitě by mě chtěl aspoň pozdravit.

Ale nenašla jsem ho. Nakonec jsem si musela přiznat, že jsem ho propásla. Teď už mi nezbývalo nic jiného, než se jít seznámit se svou spolubydlící.

Šla jsem pomalu po kamenných schodech a podpatky na mých nových botách hlasitě klapaly. Chtěla jsem jít až nahoru do bytu rodičů, ale věděla jsem, že by mě okamžitě poslali zpátky dolů. Na zabalení věcí a vystěhování byla spousta času po večeři. Teď jsem se musela jít seznámit.

Snažila jsem se na to dívat z té lepší stránky. Možná byla moje spolubydlící ze školy stejně vyděšená jako já. Vzpomněla jsem si na dívku s kratičkými černými vlasy a doufala jsem, že by to mohla být ona. Kdybych bydlela s někým, kdo sem stejně jako já zjevně nepatří, bylo by snad všechno jednodušší. Věděla jsem, že bydlet s někým úplně cizím, někým, kdo je tam s vámi pořád, dokonce i když spíte, pro mě bude utrpení. Netroufala jsem si doufat, že se se spolubydlící spřátelím, prostě jsem si jen dělala naděje, že si na ni nakonec zvyknu.

Na formuláři stálo jméno *Patrice Deverauxová.* Snažila jsem se představit si tu černovlasou dívku, ale to jméno se k ní moc nehodilo. Ale pořád ještě jsem měla naději.

Otevřela jsem dveře a zklamaně zjistila, že je stejně dokonalá jako její jméno. Byla to typická studentka Evernightu.

Její pleť měla hnědavý nádech, jako mívá řeka při východu slunce, a vlnité vlasy si stáhla do drobného drdolu, aby vynikly její perlové náušnice a štíhlý krk. Seděla u toaletního stolku a rovnala si na něm laky na nehty. Najednou vzhlédla.

„Tak ty jsi Bianca," pronesla. Nevstala, aby mi podala ruku nebo mě objala, jen dál vyrovnávala lahvičky se světle růžovým, korálovým, světle červeným a bílým lakem na stolek. „Takhle jsem si tě nepředstavovala."

Díky moc. „Já tebe taky ne."

Patrice naklonila hlavu a prohlížela si mě a mě napadla otázka, jestli se nesnášíme už teď. Zvedla ruku s dokonalou manikúrou a odpočítávala na prstech: „Můžeš si půjčovat moje parfémy, ale ne šperky ani oblečení." Nezmínila se o půjčování mých věcí, ale bylo nad slunce jasnější, že by si na sebe žádné mé oblečení nikdy nevzala. „Mám v úmyslu studovat hlavně v knihovně, ale jestli se budeš připravovat tady, tak mi dej vědět a já se budu s kamarádkami scházet jinde. Když mi pomůžeš s předměty, které ti jdou, tak ti na oplátku poradím s tím, co ti nejde. Jsem si jistá, že se toho jedna od druhé můžeme hodně naučit. Souhlasíš?"

„Naprosto."

„Dobře. Myslím, že spolu vyjdeme."

Měla jsem pocit, že takhle je to lepší, než kdyby se přetvářela. Upřímně řečeno mě její věcné chování docela uklidnilo. „Jsem ráda, že si to myslíš," řekla jsem. „Je mi jasné, že jsme … každá jiná."

Neodporovala mi. „Tví rodiče tady učí, viď?"

„Jo. Koukám, že zvěsti se šíří rychle."

„Budeš v pohodě. Oni se o tebe postarají."

Pokusila jsem se na ni usmát a doufala, že má pravdu. „Ty už tady studuješ déle?"

„Ne, jsem tu nová." Pronesla to tak lehce, jako by mluvila o nových značkových botách a ne o naprosto novém životním stylu. „Škola je krásná, že jo?"

Své mínění o zdejší architektuře jsem si nechala pro sebe. „Říkala jsi, že tu máš kamarádky.“

„No jasně.“ Její úsměv byl stejně dokonalý jako její broskvový lesk na rtech, parfém i laky na nehty, které měla pečlivě srovnané na toaletním stolku. „S Courtney jsem se seznámila loni v zimě ve Švýcarsku. S Vidette jsem se skamarádila, když jsem bydlela v Paříži. A Genevieve se mnou jednou strávila léto v Karibiku − tuším to bylo na ostrově Svatého Tomáše? Možná to bylo na Jamajce. Nejsem schopná si tyhle věci pořádně zapamatovat.“

Mé rodné městečko vypadalo ještě obyčejněji než předtím. „Takže vy jste všechny z vyšší společnosti.“

„Víceméně.“ Vypadalo to, že si Patrice všimla, jak trapně se cítím. „Časem tam budeš patřit taky.“

„Kéž bych si tím byla tak jistá jako ty.“

„Však uvidíš.“ Žila ve světě, kde měl každý na dosah nekonečné letní dovolené v tropickém ráji. Nedokázala jsem si představit, že bych se mohla stát součástí tohoto světa. „Znáš tu někoho? Kromě rodičů, samozřejmě.“

„Jenom lidi, se kterými jsem se seznámila dnes ráno.“ Měla jsem na mysli Lucase a Patrice, takže to byli celkem dva.

„Budeš mít spoustu času poznat nové přátele.“ Mluvila rychle a začala si do toho ještě vybalovat další věci: bělostné hedvábné šátky a šedé punčochy. Kam chtěla tohle elegantní oblečení nosit? Možná bez nich jen nedokázala nikam odjet. „Slyšela jsem, že Evernight je skvělá příležitost někoho si najít.“

„Myslíš přítele?“

„Ty už někoho máš?“

Chtěla jsem jí říct o Lucasovi, ale nemohla jsem. To, co se mezi námi stalo v lese, něco znamenalo, ale já jsem se s tím ještě nedokázala nikomu svěřit. A tak jsem poznamenala jen: „Neměla jsem přítele ani doma.“ Ve staré škole jsem všechny kluky znala už odmala, když si ještě hráli s autíčky a matlali mi do vlasů modelínu. Tím pádem je vlastně ani nešlo brát jinak než jen jako kamarády.

„Přítele.“ Ušklíbla se, jako by jí to slovo přišlo dětinské. Nedívala se při tom na mě, protože jsem byla moc mladá a nezkušená na to, aby mě brala vážně.

„Patrice? To jsem já, Courtney.“ Dívka za dveřmi je otvírala, zatímco na ně klepala, zjevně si byla jistá, že je tady vítána. Byla

ještě krásnější než Patrice. Blonďaté vlasy měla dlouhé skoro do pasu a její našpulené rty připomínaly moderátorky v televizních pořadech, které si mohly dovolit kolagen. Ta samá sukně, kterou jsem měla ke kolenům, její nohy neuvěřitelně prodlužovala. „Jé, tvůj pokoj je daleko lepší než můj. Strašně se mi líbí!“

Ve skutečnosti vypadaly všechny pokoje skoro stejně. Bylo tu dost místa pro dva lidi, bílé kovové postele a vedle každé vyřezávaný dřevěný toaletní stolek. Z okna byl výhled na strom, ale to mi nepřišlo nijak mimořádné.

Pak jsem ale na jednu věc přišla. „Máme to blíž do koupelny,“ prohlásila jsem.

Courtney i Patrice na mě zíraly, jako bych pronesla něco krajně nevhodného. Byly natolik rafinované, aby přiznaly, že potřebujeme koupelnu?

Tonula jsem v rozpacích, ale mluvila jsem dál. „Nikdy předtím jsem se o koupelnu s nikým nedělila. Teda, s rodiči ano, ale ne s dalšími jedenácti lidmi. To bude ráno mela.“

Byla to narážka, aby souhlasily a postěžovaly si spolu se mnou. Místo toho si mě Courtney dál zvědavě prohlížela. Nijak to s tou zvědavostí nepřeháněla, ale i přesto jsem si přála, aby něco řekla. Její přimhouřený pohled mě znervózňoval víc než pohledy ostatních cizích lidí.

„Jdeme se dnes večer najíst ven,“ prohlásila směrem k Patrice. „Takový piknik, dá se říct.“

V Evernightu platilo pravidlo, že se jí na pokojích. Zdůvodňovalo se to jakousi „tradicí“ a zřejmě to byl způsob, jak studenti jedli ještě před vynálezem jídelny. Rodiče sem posílali balíky s jídlem, aby zvýšili dost malý týdenní příděl. To znamenalo, že jsem se za pomoci mikrovlnné trouby, kterou mi koupili rodiče, musela naučit vařit. Patrice si s něčím takovým zjevně vůbec nelámala hlavu. „To zní dobře. Co ty na to, Bianco?“

Courtney po ní střelila nevraživým pohledem; zjevně to pozvání neplatilo i pro mě.

„Je mi líto,“ řekla jsem. „Budu dnes večeřet s rodiči. Ale díky za pozvání.“

Courtney se ušklíbla a její plné rty vypadaly skoro ďábelsky. „Ty chceš ještě pořád jíst s maminkou a tatínkem? To tě ještě krmí z láhve?“

„*Courtney*,“ pokárala ji Patrice, ale přísahala bych, že ji to pobavilo.

„Musíš vidět Gwenin pokoj.“ Courtney začala tahat Patrice ze dveří. „Tmavý a ponurý. Nadává, že je to tam jako ve vězení.“

Když odešly, uvědomila jsem si, že jakékoli křehké pouto mezi Patrice a mnou bylo během okamžiku zničeno. Z chodby se ozýval jejich smích. S hořícími tvářemi jsem utekla ze svého nového pokoje a spěchala po schodech nahoru do bytu svých rodičů.

Udivilo mě, že můj příchod nevyvolal žádný rozruch. Dokonce se mě ani nezeptali, proč jsem přišla tak brzy. Místo toho mě máma objala a táta mi řekl: „Zkontroluj, jak jsme ti sbalili. Není to hotovo, ale většinu jsme udělali za tebe.“

Byla jsem jim tak vděčná, že jsem se málem rozbrečela. Místo toho jsem šla do svého pokoje, protože jsem dychtila po klidu a míru na nějakém klidném místě.

V šatníku viselo už jen pár kousků zimního oblečení. Všechno ostatní bylo sbaleno v tátově starém koženém kufru. Rychle jsem zkontrolovala kosmetickou taštičku se šminkami, sponkami, šamponem a ostatními úhledně naskládanými věcmi. Většina mých knih měla zůstat tady, protože na těch pár poliček mého studentského pokoje by se stejně nevešly. Ale moje oblíbené − *Jana Eyrová*, *Na větrné hůrce* a články o astronomii − byly připraveny vedle krabice. Postel byla ustlaná a na jednom polštáři byly desky s věcmi, které se daly vylepit na zeď. Byly tam například pohledy, které jsem během let dostala od kamarádů, nebo astronomické mapy, které jsem měla vylepené na stěnách našeho starého domu. Zároveň v tomto pokoji přibylo něco nového − ujištění od mých rodičů, že tohle je pořád můj domov. Na stěně visela malá zarámovaná reprodukce Klimtova *Polibku.* Obdivovala jsem ji v obchodě už před několika měsíci a mí rodiče ji zřejmě koupili jako překvapení pro první den v nové škole.

Nejdřív jsem za ten dárek byla jednoduše vděčná. Ale pak jsem se na něj nedokázala přestat dívat ani setřást myšlenku, že předtím jsem ho vlastně doopravdy neviděla.

Polibek byl můj oblíbený obraz. Klimta jsem milovala ode dne, kdy mi maminka poprvé ukázala své knihy o umění. Uchvacoval mě jeho způsob zlacení každé části a linie obrazu a líbila se mi krása bledých obličejů, které vynikaly vedle kaleidoskopických obrazců. Ale teď se můj dojem změnil. Nikdy jsem moc

nevnímala, jak jsou k sobě muž a žena na obrázku přimknutí. Muž se k ženě sklání, jako by ho k ní přitahovala nějaká neviditelná síla. Ženina hlava je zakloněná, jako by se poddávala zemské přitažlivosti. Rty má na rozdíl od bledé pleti rudé. Nejkrásnější mi ale najednou na obraze připadalo, jak spolu ladí portrét muže a ženy se zářivým pozadím, které jsem začala vnímat jako hustou, teplou, zlatavou mlhu, uprostřed které září jejich láska.

Muž na obraze má vlasy tmavší než Lucas, ale přesto jsem si zkoušela Lucase představit místo něho. Opět mi zčervenaly tváře, ale tentokrát z jiného důvodu než předtím.

Vrátila jsem se zpátky do přítomnosti. Měla jsem pocit, jako bych usnula a zdál se mi sen. Rychle jsem si uhladila vlasy a párkrát se zhluboka nadechla. Uslyšela jsem písničku „String of Pearls“ od Glenna Millera. Tahle hudba byla vždycky znamením toho, že má táta dobrou náladu.

Usmála jsem se. Aspoň jednomu z nás se na akademii v Evernightu líbilo.

Když jsem si konečně všechno zabalila, byl už čas večeře. V obývacím pokoji pořád hrála hudba a mí rodiče trochu legračně tancovali − táta rádoby sexy špulil rty a maminka si jednou rukou držela cíp černé sukně.

Točila se tátovi v náruči a on ji ohnul v pase. S úsměvem sklonila hlavu skoro až k podlaze a zahlédla mě. „Zlatíčko, tady jsi.“ Řekla to ještě zakloněná, ale pak ji táta narovnal. „Už ses sbalila?“

„Jo. Díky za pomoc. A taky za obraz, je krásný.“ Usmáli se na sebe, zjevně se jim ulevilo, že mně alespoň trochu zvedli náladu.

Táta pokynul ke stolu. „Dnes večer máme hostinu. Máma se překonala.“ Maminka většinou nevařila složitá jídla. Dnešní večer byl rozhodně výjimečný. Uvařila všechna má oblíbená jídla, bylo toho daleko víc, než jsem mohla sníst. Uvědomila jsem si, že umírám hlady, protože jsem ani neobědvala, a tak se ze začátku museli mí rodiče bavit jen mezi sebou, protože já měla neustále plnou pusu.

„Paní Bethanyová řekla, že konečně došlo nové vybavení laboratoří,“ prohodil táta a upil ze skleničky. „Doufám, že se do nich budu moct podívat dřív než studenti. Možná je tam tak moderní vybavení, že si s ním nebudu vědět rady.“

„Proto učím dějepis," opáčila máma. „Minulost se nemění. Jen se prodlužuje."

„Budete učit i mě?" zeptala jsem se s plnou pusou.

„Nemluv s plnou pusou," napomenul mě táta automaticky. „To uvidíš zítra, jako ostatní."

„Aha. Tak dobře." Nebyla jsem zvyklá na tak strohé odpovědi a cítila jsem se zaskočeně.

„Nemůžeme si zvykat na to, že se od nás budeš dovídat kdeco jako první," řekla máma mírnějším hlasem. „Musíš toho mít s ostatními studenty společného co nejvíc, víš?"

Myslela to dobře, ale mě se to dotklo. „A s kým tady mám mít něco společného? S těmi, co mají předky, kteří tu studovali už před několika staletími, nebo s těmi, kteří sem patří ještě méně než já? Do jaké skupiny mám patřit?"

Táta si povzdychl. „Bianco, buď rozumná. Nemá cenu se kvůli tomu zase hádat."

Měla jsem to nechat plavat, ale nemohla jsem. „Dobře. Já vím. Jsme tady ‚pro mé dobro'. Ale jak mi může prospět, že opustím domov a všechny kamarády? Vysvětli mi to ještě jednou, protože jsem to nikdy úplně nepochopila."

Máma mi položila dlaň na ruku. „Prospěje ti to, protože jsi skoro pořád byla jen v Arrowwoodu, a když jsme tě nepřinutili, tak jsi ani nevytáhla paty ze sousedství. A protože těch pár kamarádů by ti pravděpodobně nevydrželo na celý život."

Věděla jsem, že to dává smysl.

Táta postavil skleničku na stůl. „Musíš se naučit přizpůsobovat okolnostem a získat větší nezávislost. To je to nejdůležitější, co tě s mámou můžeme naučit. Nemůžeš navěky zůstat naší malou holčičkou, i když bychom si to moc přáli. Tohle je nejlepší způsob, jak tě můžeme připravit na to, kým se jednou staneš."

„Přestaň předstírat, že jde jenom o to, abych dospěla," prohlásila jsem. „Protože tak to není a ty to víš. Jde o to, co pro mě chcete vy, a jste odhodlaní toho dosáhnout, ať se mi to líbí, nebo ne."

Vstala jsem a odešla od stolu. Místo toho, abych si zašla do pokoje pro mikinu, jsem z věšáku popadla mámin svetr a přetáhla si ho přes oblečení. Přestože podzim teprve začínal, večer bylo v Evernightu chladno.

Máma ani táta se mě nezeptali, kam jdu. Naše staré domácí pravidlo znělo, že když někdo z nás neměl při výměně názorů daleko ke vzteku, šel se raději projít, aby získal nadhled, a pak se vrátil a klidně řekl, co má na srdci. Ta procházka vždycky pomohla.

Tohle pravidlo jsem v podstatě zavedla já, když mi bylo devět. Moje dospívání s ním nemělo co dělat.

Moje nejistota a naprosté přesvědčení, že na světě pro mě není místo, totiž nepramenily z mého dospívání. Byly mou součástí už odmala a možná jí budou navždycky.

Když jsem procházela areálem akademie, rozhlížela jsem se kolem sebe, jestli v lese nezahlédnu Lucase. Byl to hloupý nápad − proč by zůstával celou dobu někde venku? −, ale cítila jsem se sama, a tak jsem si nemohla pomoct. Nenašla jsem ho. Za mnou se tyčila budova Evernight, která vypadala spíš jako zámek než jako internátní škola. Člověk si snadno představil princezny zamčené ve vězení, prince bojující v přítmí s draky a strašidelné černokněžníky, kteří svými kouzly střeží dveře. Jenže já jsem pohádkám nikdy moc nevěřila.

Vítr změnil směr a zanesl ke mně od altánku na západním nádvoří smích. Bezpochyby patřil účastníkům pikniku. Přitáhla jsem si svetr k tělu a vešla do lesa. Nemířila jsem na východ k silnici jako ráno, ale na sever k malému jezírku.

Bylo pozdě, a tak nebylo moc vidět, ale líbil se mi zvuk větru v korunách stromů, svěží vůně borovic a houkání nedaleké sovy. Přestala jsem myslet na piknik, Evernight, na všechno, a soustředila se na svůj dech. Během okamžiku jsem se mohla ztratit.

Pak mě polekaly nedaleké kroky. *Lucas*, napadlo mě, ale mířil ke mně táta s rukama v kapsách. Samozřejmě pro něj nebylo tak těžké mě najít. „Ta sova je blízko. Člověk by si myslel, že ji vyplašíme."

„Asi cítí potravu. Neodletí, když má šanci něco ulovit."

Jako by sova chtěla potvrdit mou domněnku, uslyšeli jsme mávání těžkých, rychlých křídel prolétajících mezi větvemi a uviděli jsme její tmavý soví obrys, jak se snáší k zemi. Podle vyděšeného pištění myši nebo veverky jsme poznali, že sova zrovna ulovila svou večeři. Zaútočila tak rychle, že jsme její lov

neviděli, i když jsme se snažili. Věděla jsem, že bych měla obdivovat její lovecké schopnosti, ale spíš mi bylo líto kořisti.

„Jestli jsem se tě předtím dotkl, tak se ti omlouvám," řekl táta. „Jsi dospělá mladá žena a já jsem neměl naznačovat nic jiného."

„To je v pořádku. Reagovala jsem trošku přehnaně. Vím, že už nemá smysl se kvůli tomu hádat."

Táta se na mě laskavě usmál. „Bianco, ty víš, že máma ani já jsme si nikdy nemysleli, že tě budeme mít."

„Já vím," odpověděla jsem. *Prosím, nezačínej zase s tím „zázračným dítětem*", pomyslela jsem si.

„Když jsi se stala součástí našeho života, věnovali jsme ti všechen čas. Možná to bylo příliš. Ale to je naše chyba, ne tvoje."

„Tak to není, tati." Byla jsem šťastná, když jsem byla se svou rodinou, když jsme na celém světě existovali jen my tři. „Nemluv o tom, jako by to bylo něco špatného."

„Tak jsem to nemyslel." Vypadal smutně a mě poprvé napadlo, že i on měl rád naše společné chvíle. „Ale všechno se mění, zlatíčko. Čím dřív to přijmeš, tím líp."

„Já vím. Omlouvám se, že si to pořád tak beru." Zakručelo mi v žaludku a tak jsem nakrčila nos a s nadějí v hlase jsem se zeptala: „Mohla bych si tu večeři znovu ohřát?"

„Mám nejasné tušení, že už se o to tvá matka postarala."

Jeho tušení se potvrdilo. Zbytek večera jsme si užili. Řekla jsem si, že se budu bavit, dokud můžu. Glenna Millera nahradil Tommy Dorsey a toho vystřídala Ella Fitzgeraldová. Mluvili jsme a vtipkovali o přihlouplých filmech a televizních pořadech, kterým by mí rodiče nebýt mě vůbec nevěnovali pozornost. Párkrát ale zkusili zažertovat o škole.

„Poznáš úžasné lidi," slibovala maminka.

Vzpomněla jsem si na Courtney a zavrtěla jsem hlavou. Rozhodně patřila k těm nejméně neuvěřitelným lidem, které jsem kdy poznala. „To nemůžeš vědět."

„Můžu a vím."

„Ty teď umíš předvídat budoucnost?" škádlila jsem ji.

„Lásko, ty přede mnou něco tajíš. A co dalšího vidí ta věštkyně?" zeptal se táta a vstal, aby přehodil desky. Pořád ještě poslouchal hudbu na vinylu. „Do toho, chci to vědět."

Máma přistoupila na jeho hru a přitiskla si konečky prstů na spánky jako cikánská kartářka. „Myslím, že Bianca se seznámí s nějakými mladými muži.“

Vybavila se mi Lucasova tvář a srdce se mi okamžitě prudce rozbušilo. Mí rodiče na sebe pohlédli. Slyšeli až k sobě jeho zběsilý tlukot? Možná ano.

Snažila jsem se to obrátit v legraci. „Doufám, že budou milí.“

„Ale ne až moc milí,“ poznamenal táta a všichni jsme se začali smát. Oba si vážně mysleli, že je to vtipné, ale já se spíš snažila zakrýt svou nervozitu.

Bylo divné neříct jim o Lucasovi. Vždycky jsem jim o sobě prozradila skoro všechno. Ale s Lucasem to bylo jiné. Kdybych o něm mluvila, zničila bych to kouzlo. Chtěla jsem, aby ještě chvíli zůstal mým tajemstvím. Chtěla jsem ho mít jen pro sebe.

Už tehdy jsem si přála, aby Lucas patřil jen mně.

Kapitola tři

„TY SIS NENECHALA UPRAVIT UNIFORMU, VIĎ?“ Připravovaly jsme se na první den školy a Patrice si rovnala sukni.

Proč jsem si toho dřív nevšimla? Všechny typické studentky na Evernightu je samozřejmě poslaly krejčímu, aby jejich blůzky a sukně vypadaly elegantně a lichotivě, a ne hranatě a nepřitažlivě jako ty moje. „Ne, nenapadlo mě to.“

„Na to nesmíš zapomínat,“ prohlásila Patrice. „Vlastní krejčí dělá divy. Měla by ho mít každá žena.“ Bylo mi jasné, že ráda dává rady, aby tím ukázala, jak je protřelá a chytrá. Kdyby neměla zjevně pravdu, tak by mě to naštvalo víc. Povzdychla jsem si a zase si začala uhlazovat vlasy, aby mi držely pod čelenkou. Byla jsem si jistá, že přes den uvidím Lucase, a tak jsem chtěla vypadat co nejlépe, jak to jen v té hrozné uniformě šlo.

Ve velké hale jsme si obě vystály dlouhatánskou frontu na rozvrhy. Papíry nám rozdávali stejným způsobem jako před sto lety. Davy studentů byly méně hlučné než v mé staré škole. Vypadalo to, že tady všichni chápou chod a řád školy.

Možná bylo ticho jen smyslovým klamem. Měla jsem pocit, že má nejistota pohlcuje zvuk, a napadlo mě, jestli by mě někdo slyšel, kdybych vykřikla.

Patrice zůstala se mnou, ale jen proto, že jsme měly společně první předmět, americké dějiny, které učila má matka. Z mých rodičů mě měla učit jen ona, protože místo biologie s otcem jsem měla chemii s profesorem Iwerebonem. Kráčela jsem vedle Patrice a cítila se trapně, protože jsem nevěděla, o čem s ní mám mluvit, ale neměla jsem na výběr. Pak jsem zahlédla Lucase, kterému sluneční paprsky, prodírající se namrzlým sklem, zbarvily zlatohnědé vlasy do bronzova. Nejdřív jsem si myslela, že nás viděl, ale minul nás a šel dál.

Začala jsem se usmívat. „Za chvíli se vrátím, jo?“ oznámila jsem Patrice. Pokrčila rameny a rozhlížela se po kamarádkách. „Lucasi?“ zavolala jsem.

Vypadalo to, že mě neslyší. Nechtěla jsem křičet, a tak jsem se za ním rozběhla. Mířil opačným směrem než já. Zjevně nešel na hodinu mé matky, ale byla jsem ochotná riskovat, že přijdu pozdě. „Lucasi!“ zvolala jsem už hlasitěji.

Když se nepatrně otočil a zahlédl mě, přejel pohledem po studentech, kteří stáli blízko nás, jako by se bál, že nás budou poslouchat. „Ahoj,“ pozdravil.

Kam se poděl můj ochránce z lesa? Lucas, který teď stál přede mnou, se nechoval, jako by mě chtěl opatrovat; choval se, jako by mě neznal. Ale znal mě vůbec? Vlastně jsme spolu mluvili jen jednou − v lese, když se mi snažil zachránit život a já jsem se mu odvděčila tím, že jsem mu řekla, aby zmlknul. Pokud jsem to já považovala za začátek něčeho mezi námi, on to možná tak nevnímal.

Vlastně to vypadalo, že to rozhodně tak nevnímá. Na vteřinu otočil hlavu, pak mi rychle zamával a pokývl na mě jako na náhodnou známou. Potom opět zmizel v davu.

Odmítl mě. Napadlo mě, jestli je možné, abych se v klukách vyznala ještě méně než doteď.

Nedaleko byly dívčí záchody, a tak jsem vlezla do kabinky, abych se vzpamatovala a nerozbrečela se. Co jsem udělala špatně? Přestože začátek našeho setkání byl dost podivný, na jeho konci jsme probírali věci, o kterých bych mluvila jen se svými nejlepšími kamarády. Možná jsem toho o mužích moc nevěděla,

ale byla jsem si jistá, že máme opravdu hodně společného. Mýlila jsem se. Teď jsem byla na Evernightu zase sama a cítila se ještě hůř než předtím.

Když jsem se konečně trochu uklidnila, spěchala jsem do máminy třídy. Přišla jsem pozdě, a tak se na mě zamračila. Trhla jsem sebou a zabořila se do lavice v zadní řadě. Máma rychle přepnula z role matky do role učitelky.

„Takže, kdo mi může povědět něco o americké revoluci?“ Sepnula ruce a dychtivě se rozhlédla po třídě. Zabořila jsem se v lavici ještě níž, přestože jsem věděla, že mě nevyvolá jako první. Jen jsem si chtěla být jistá, že pochopí, jak se cítím. Kluk, který seděl vedle mě, se přihlásil a zachránil tak zbytek třídy. Máma se pousmála. „A vy jste pan −“

„More. Balthazar More.“

Okamžitě mě na něm zaujalo, že se může jmenovat Balthazar, aniž by se mu kvůli tomu někdo posmíval. V jeho případě znělo to jméno dobře. Vypadal, že by si poradil se všemi otázkami, které by moje matka mohla vymyslet. Tvářil se sebevědomě, ale ne nafoukaně jako většina ostatních kluků ve třídě.

„Dobře, pane More. Jak byste místo mě shrnul příčiny americké revoluce?“

„Daňové břemeno uvalené anglickým parlamentem byla poslední kapka.“ Mluvil nenucené, skoro lenivě. Byl velký a měl široká ramena, takže se do zastaralé dřevěné lavice skoro nevešel. Přesto vypadal vznešeně, jako by raději celý den seděl uvolněně a ne rovně jako pravítko. „Lidé taky samozřejmě požadovali náboženskou a politickou svobodu.“

Máma zvedla obočí. „Takže, Bůh a politika jsou mocní, ale peníze hýbou světem.“ V místnosti se ozval tichý smích. „Před padesáti lety by žádný americký středoškolský učitel nezmínil problém s daněmi. Před sto lety by se celá diskuze točila kolem náboženství. A před sto padesáti lety by odpověď závisela na místě vyučování. Na severu by se studenti učili o politické svobodě. Na jihu by se učili o svobodě ekonomické, která samozřejmě nemohla existovat bez otroctví.“ Patrice si pohrdavě odfrkla. „Ve Velké Británii se samozřejmě našli lidé, kteří považovali Spojené státy americké za bizarní intelektuální experiment, který nemůže vyjít.“

To opět vyvolalo smích a já jsem si uvědomila, že máma si už získala celou třídu. I Balthazar se na ni usmíval lak, že jsem skoro zapomněla na Lucase.

Skoro. Ale byl na něho hezký pohled, jak se tak lenivě culil.

„Jde mi hlavně o to, abyste dějiny pochopili.“ Máma si vyhrnula rukávy svetru a napsala na tabuli: *Rozvíjení interpretací.* „Názory lidí na minulost se liší stejně jako jejich názory na přítomnost. Abyste pochopili historii, nestačí vám znát jména, data a místa. Jsem si jistá, že to už spousta z vás stejně ví. Musíte hlavně rozumět všem rozdílným výkladům historických událostí v různých stoletích, to je jediný způsob, jak získáte nadčasový názor. Letos se na to hodně zaměříme.“

Studenti se předklonili, otevřeli si sešity a zaujatě hleděli na mou matku. Uvědomila jsem si, že bych si taky měla začít dělat poznámky. Ze všech přítomných měla máma sice nejradši mě, ale nechala by mě propadnout rychleji než kohokoli jiného ve třídě.

Hodina utíkala rychle. Studenti se ptali, zjevně mámu zkoušeli, ale její odpovědi se jim líbily. Zapisovali si rychleji, než jsem považovala za možné, a mě z toho párkrát málem chytla křeč do prstů. Nenapadlo mě, že budou tak soutěživí. I když − zjevně spolu soupeřili v oblečení, bohatství i milostných aférkách. Jejich přehnaná ctižádost z nich vyzařovala každým coulem. Jen mi předtím nedošlo, že se to tolik projeví i ve škole. Na Evernightu chtěl být každý nejlepší ve všem.

Ale to se mě netýkalo.

„Tvoje máma je skvělá,“ prohlásila Patrice, když jsme po hodině procházely halou. „Dokáže dějiny vnímat v souvislostech. Má rozhled, na rozdíl od většiny lidí.“

„Jo. Chtěla bych být jako ona. Jednou.“

V tu chvíli se zpoza rohu vynořila Courtney. Blonďaté vlasy měla stažené do culíku, čímž vyniklo její obočí, a tak vypadala ještě pohrdavěji než předtím. Patrice ztuhla. To, že mě brala, zjevně neznamenalo, že by se mě zastala před Courtney. Připravila jsem se na další uštěpačnou poznámku. Místo toho se na mě Courtney skoro usmála, i když bych přísahala, že si myslí, že je na mě milejší, než si zasloužím. „Tenhle víkend bude mejdan,“ pronesla. „V sobotu u jezera. Začátek je hodinu po večerce.“

„Jasně.“ Patrice pokrčila jen jedním ramenem, jako by jí bylo úplně jedno, že jde pravděpodobně o nejúžasnější večírek na

Evernightu z celého podzimu, nebo alespoň do Podzimního plesu. Nebo už plesy nebyly v módě? Podle mámy a táty šlo o největší událost roku, ale jejich názory na Evernight byly krajně podezřelé.

Přestože jsem byla zvědavá, neměla jsem s večírky skoro žádné zkušenosti, a tak jsem nevěděla, jak mám reagovat. Courtney na mě naštvaně hleděla, zjevně ji namíchlo, že jsem ji nezahrnula díky. „No?“

Kdybych byla odvážnější, řekla bych jí, že je snobská a nudná a že mám v plánu něco lepšího než její večírek. Místo toho jsem ze sebe dostala: „Em, jo. Skvělý. To bude super.“

Když se od nás Courtney a její houpající se blonďatý culík vzdálily, šťouchla do mě Patrice loktem a pronesla: „Vidíš? Já jsem ti to říkala. Lidi tady tě přijmou mezi sebe, protože, ehm, jsi jejich dcera.“

Jak velká nula musí člověk být, aby byl oblíbený jen díky svým rodičům? Přesto jsem si nemohla dovolit ohrnovat nos nad pozváním na mejdan, ať už byl jeho důvod jakýkoli.

„Co to bude za mejdan? Bude venku? V noci?“

„Zažila už jsi někdy nějaký mejdan, že jo?“ Někdy zněla Patrice stejně nepříjemně jako Courtney.

„Jasně že jo.“ Sice šlo o mé dětské narozeninové oslavy, ale to Patrice nemusela vědět.

„Jen jsem si říkala, jestli se tam nebude *pít*. Nebude, že ne?“

Patrice se zasmála tak, jako bych prohlásila něco opravdu vtipného. „No tak, Bianco, je čas dospět.“

Namířila si to ke knihovně a já jsem měla dojem, že mě s sebou nechce. Proto jsem se sama vrátila do našeho pokoje.

Mí rodiče jsou z nějakého důvodu oblíbení, napadlo mě. *Děje se tohle snad ob generaci?*

Rodiče tvrdili, že si na Evernightu brzy zvyknu a potom se mi tam začne i líbit. Po prvním týdnu jsem věděla, že měli pravdu jenom v tom prvním.

Většina předmětů byla fajn. Máma se jen jednou zmínila o tom, že jsem její dcera, když prohlásila: „Bianca ani já o tom už nebudeme mluvit. Ani vy byste neměli.“ Všichni se zasmáli. Zobali jí z ruky. Jak to jen dokázala? A proč mě to nenaučila?

Na ostatní učitele jsem si musela trochu zvykat. Postrádala jsem neformální a přátelskou atmosféru bývalé školy. Zdejší

profesoři měli obrovskou autoritu a nesplnit jejich vysoké nároky bylo nemyslitelné. Už předtím jsem se před okolním světem často schovávala v knihovně, ale teď jsem učení začala věnovat ještě více času. Jediný předmět, který jsem neměla ráda, byla angličtina, protože ji vyučovala paní Bethanyová. Způsob, jakým se „nesla“, jak nakláněla hlavu, než jí někdo ve třídě odpověděl na otázku…Bethanyová prostě naháněla strach.

Ale ostatní předměty byly v pohodě. Horší už to bylo s mým společenským životem.

Courtney a ostatní typičtí studenti Evernightu se rozhodli, že mnou nebudou opovrhovat. Díky mým rodičům si mě prostě jen nevšímali. Jenže pro nováčky, kteří sem stejně jako já moc nezapadali, jsem byla podezřelá. Usoudili, že když bydlím s Patrice, nepostavím se proti ní a jejím kamarádům, ani proti ostatním. Tyhle dvě skupiny se utvořily během jednoho dne a já jsem uvízla někde mezi nimi.

Jediný další „vyvrženec“, se kterým jsem se aspoň trochu bavila, byla Raquel Vargasová, ta dívka s krátkými vlasy. Jednou ráno jsme společně nadávaly na nálož úkolů, kterou jsme dostaly z trigonometrie, ale to bylo všechno. Vycítila jsem, že Raquel se jen tak snadno s někým neskamarádí. Vypadala osaměle a zároveň uzavřeně. V tom mezi námi nebyl moc velký rozdíl, ale zdálo se, že ona je na tom ještě hůř.

Ostatní studenti toho využívali.

„Ten samý černý svetr, ty samý černý kalhoty,“ zahlaholila jednou Courtney, když procházela okolo Raquel. „Ten samý děsný náramek. Vsadím se, že tohle všechno uvidíme i zítra.“

„Víš, každý si nemůže dovolit tolik oblečení,“ odsekla jí Raquel.

„Ne, to asi ne,“ řekl Erich, kluk, který se hodně kamarádil s Courtney. Měl černé vlasy a úzký obličej s ostře řezanými rysy. „Jenom ti, kteří sem doopravdy patří.“

Courtney a všichni její kamarádi se zasmáli. Raquel zčervenala, a když od nich odcházela, smích ještě zesílil. Když procházela okolo mě, tak se naše pohledy střetly. Chtěla jsem jí tím pohledem naznačit, že je mi jí líto, ale jako by ji to naštvalo ještě víc. Zjevně o projevenou lítost nestála.

Měla jsem pocit, že kdybychom se potkaly někde jinde, mohly bychom toho mít hodně společného. Ale přestože jsem ji litovala, nechtěla jsem trávit čas s někým, kdo je ještě skleslejší než já.

Navzdory všemu bych ale nebyla ani z poloviny tak zdeptaná, kdybych chápala, co se stalo mezi mnou a Lucasem.

Měli jsme spolu chemii s profesorem Iwerebonem, ale seděli jsme každý na opačné straně místnosti. Kromě chvil, kdy jsem se musela soustředit na profesorův silný nigerijský přízvuk, jsem pokradmu sledovala Lucase. Vůbec se na mě nepodíval ani před hodinou, ani po ní, takže jsme spolu ani nemluvili. Nejdivnější na tom bylo, že s ostatními se bavil úplně normálně. Dokázal vždycky a všude usadit každého, kdo se podle něj choval domýšlivě, snobsky nebo urážlivě. Zkrátka každého typického představitele Evernightu.

Jednou se venku dva kluci začali smát dívce, která mezi ty evernightské typy rozhodně nepatřila, kvůli tomu, že jí upadl batoh a ona přes něj málem upadla. Lucas, který šel hned za nimi, poznamenal. „To je ironie."

„Cože?" Erich byl jedním z těch dvou kluků, kteří se smáli. „Že tahle škola teď přijímá naprostý nuly?" Dívka, která upustila batoh, zčervenala.

„To by nebyla ironie, i kdyby to byla pravda," poznamenal Lucas. „Ironie je rozdíl mezi tím, co se řekne, a tím, co se stane."

Erich se zašklebil. „O čem to mluvíš?"

„Smál ses jí za to, že zakopla, a teď pro změnu zakopneš ty."

Neviděla jsem, jak Lucas Erichovi podrazil nohy, ale viděla jsem Ericha, jak upadl na trávník. Několik lidí se zasmálo, ale většina přátel Courtney Lucase probodávala pohledem, jako by na tom, že se té dívky zastal, bylo něco špatného.

„Vidíš, tomu se říká ironie," prohodil Lucas a šel dál.

Kdybych měla možnost, řekla bych mu, že se zachoval správně, a nevadilo by mi, že to slyší Erich, Courtney a ostatní. Jenže on mi tu možnost nedal. Prošel okolo mě, jako bych byla neviditelná.

Erich Lucase nenáviděl. Nesnášely ho i Courtney s Patrice. Vlastně ho na akademii v Evernightu neměl rád skoro nikdo, kromě toho zvláštního kluka, kterého jsem si všimla první den a mě. Lucas *byl* sice rebel, ale podle mě byl odvážný a čestný, což byly vlastnosti, které tu většině lidí chyběly.

Jenže já ho mohla obdivovat jen z dálky. Byla jsem zase sama.

„Ty ještě nejsi hotová?“ Patrice se krčila na okenní římse. Ve tmě byly vidět jen obrysy jejího štíhlého těla, které vypadalo půvabně i přesto, že se chystala přeskočit na nejbližší větev. „Dozor se za chvíli vrátí.“

Na Evernightu fungoval dozor každý den. Mí rodiče byli jediní, které jsem ještě neviděla číhat v hale na studenty, kteří porušují pravidla. Tohle byl dobrý důvod dostat se ven, dokud to jde, ale já jsem se dál upravovala před zrcadlem.

Měla jsem pocit, že to potřebuje vylepšit. Patrice vypadala v úzkých kalhotách a světle růžovém svetru, který jí rozzářil obličej, jednoduše skvěle. Na rozdíl od ní jsem se bez úspěchu snažila sladit džíny a černé tričko.

„Bianco, dělej.“ Patrice došla trpělivost. „Já jdu. Buď s tebou, nebo bez tebe.“

„Už jdu.“ Stejně na mém vzhledu nezáleželo. Šla jsem na ten mejdan jen proto, že jsem neměla odvahu odmítnout pozvání.

Patrice seskočila na větev a z ní na zem stejně ladně jako gymnasta seskakující z hrazdy. Následovala jsem ji, ale poškrábala jsem si při tom dlaně. Strach z odhalení způsobil, že jsem všechny zvuky okolo sebe vnímala intenzivněji. V jednom z pokojů se někdo smál, na zem padaly první podzimní listy a kdesi zahoukala sova.

Noční studený vzduch mě roztřásl navzdory tomu, že jsme přes areál školy běžely do lesa. Patrice dokázala běžet podrostem naprosto tiše, což jsem jí záviděla. Napadlo mě, že to třeba jednou budu umět stejně dobře jako ona, ale ta představa mi nepřišla příliš reálná.

Konečně jsme uviděly světlo z ohně. U jezera hořel táborák. Nebyl sice velký, aby nevzbudil nežádoucí pozornost, ale poskytoval dostatek tepla i světla. Studenti stáli v hloučcích a šeptali si nebo se smáli. Zajímalo by mě, jestli smích, který jsem slyšela té noci, kdy měli piknik, patřil jim. Na první pohled vypadali jako obyčejní středoškoláci na večírku, ale ve vzduchu viselo nějaké napětí, které vybičovalo mé smysly. Jejich pohyby byly škrobené a úsměvy kruté. Vzpomněla jsem si na své první setkání s Lucasem v lese; někdy, když se člověk dívá na určité lidi, vycítí z nich něco divokého. Přesně tohle jsem vnímala tady.

Z přehrávače se linula snová, melodická hudba. Zpěváka, který nezpíval anglicky, jsem neznala. Patrice hned zmizela mezi své přátele a nechala mě stát samotnou. Začala jsem přemýšlet, co mám dělat s rukama.

Dát si je do kapsy? Ne, to vypadá hrozně. Dát si je v bok? To bude vypadat, že jsem naštvaná. Fajn, už jen to, nad čím teď přemýšlím, je praštěný.

„Ahoj," pozdravil mě Balthazar. Neviděla jsem ho přicházet. Měl na sobě černé semišové sako a v ruce držel láhev.

V teplém světle plamenů vynikly jeho vlnité vlasy, výrazná čelist a husté obočí. Na první pohled vypadal jako drsný kluk, rváč, někdo, kdo nejde pro ránu daleko. Ale z jeho očí vyzařovaly inteligence a humor, které ho dělaly přístupnějším a přitažlivějším. V jeho úsměvu nebyl ani náznak krutosti. „Dáš si pivo? Ještě tu nějaký je."

„Ne, díky." Navzdory tmě si určitě všiml, jak jsem zčervenala. „To se přece, ehm, nesmí."

Nesmí? Jako by to tady někomu vadilo. To jsem si rovnou měla na čelo napsat IDIOT a ušetřit ostatním čas.

Balthazar se usmál, ale nezdálo se, že by se mi vysmíval. „Víš, dřív děti při večeři pily víno s rodiči. A matkám, které měly děti, co špatně přibývaly na váze, doktoři radili, aby jim dávaly trochu piva."

„Jenže tak to bylo dřív."

„No dobře." Nenutil mě a já si uvědomila, že není ani trochu opilý. Uvolnila jsem se. Přestože byl velký a silný, dokázal na lidi působit uklidňujícím dojmem. „Chci se s tebou seznámit od prvního dne ve škole."

„Vážně?" Málem jsem radostí vypískla.

„Ale varuju tě, nemám v úmyslu nic dobrýho." Balthazar se asi pozorně zadíval na můj výraz v obličeji, protože se hlasitě zasmál. „Tvá máma říkala, že už tě učila, tak jsem chtěl zjistit, na co si mám dávat pozor. Měl bych znát tajemství své učitelky, ne?"

Usoudila jsem, že by to mámě nevadilo. „Měl bys zbystřit, když se začne houpat na špičkách."

„Houpat?"

„Jo. To většinou znamená, že ji něco obzvláště zajímá, víš? A myslí si, že by to mělo zajímat i tebe."

„Takže se to pak objeví v testu?"

„Správně.“

Znovu se zasmál. Díky dolíčku na bradě vypadal skoro hravě. Nešlo si nevšimnout, jak je hezký, a já jsem měla skoro pocit, jako bych zradila Lucase, ale po tom, co mě celý týden ignoroval, jsem si nebyla jistá, jestli si mou věrnost zaslouží. Kromě toho mě těšilo, že mi tak hezký kluk věnuje pozornost.

Balthazar přistoupil trochu blíž ke mně. „Jsem rád, že jsme se seznámili.“

Usmála jsem se na něj a celé tři vteřiny to vypadalo, že na večírku bude nakonec přece jen zábava. Jenže v tom okamžiku se u nás objevila Courtney. Měla na sobě velmi krátkou černou sukni a bílou halenku s hlubokým výstřihem. Neměla zrovna ženské tvary, ale vynahrazovala to tím, že byla bez podprsenky. „Balthazare. Jsem tak ráda, že se zase vidíme.“

„Načapala nás.“ Vypadal ještě nešťastněji než já. Courtney to buď nepochopila, nebo si toho nevšímala.

„Jako bysme se neviděli roky. Je to už tak dlouho. Naposledy jsme se viděli v Londýně, viď?“

„V Petrohradě,“ opravil ji. Vyslovil název toho města tak nedbale, jako by odhazoval papírový kelímek. Asi byl dost zcestovalý.

Courtney mu uhladila sako a zdůraznila jeho svalnatou postavu. Nezáviděla jsem jí její úchvatný vzhled ani cesty po Evropě, ale její smělost. Kdybych byla jen z poloviny tak odvážná s Lucasem v lese, kdybych se ho dotkla nebo využila jeho poznámku o „hodné holce“ k flirtu, možná by se teď nechoval, jako by mě neznal. Courtneyin hlas přerušil mé představy.

„Nemáš tady nic na práci, Balthazare, že ne?“

„Povídal jsem si s Biancou.“

Courtney se na mě ohlédla přes rameno a její rozpuštěné vlasy, které jí sahaly až do pasu, se rozvlnily. „Můžeš se *s* námi podělit o něco zajímavého, Bianco?“

„Já −“ *Co jsem měla říct?* Cokoli, jen ne to, co jsem nakonec pronesla. „Ehm, ne.“

„Takže ti nebude vadit, když nás necháš o samotě, že ne?“ Nečekala na odpověď a tahala Balthazara pryč. Podíval se na mě a já věděla, že by stačilo říct jedno slovo a on by zůstal. Ale já jsem jen bezmocně stála a dívala se, jak odcházejí.

Několik lidí se zachichotalo. Otočila jsem se a spatřila Ericha. Přestože se stíny díky hře plamenů pohybovaly, byla jsem si jistá, že ukazuje na mě.

Poodešla jsem od ohně, abych se schovala, než okolo mě projde Patrice nebo někdo jiný, kdo se ke mně choval jakžtakž přátelsky. Ale s každým krokem ze mě něco jakoby padalo, a než jsem se nadála, byla jsem na odchodu.

Kdybychom se s Patrice na mejdan nevytratily po večerce, proběhla bych dveřmi rovnou do svého pokoje. Ale včas jsem si uvědomila, že jsem porušila pravidla, a zarazila se. Místo toho jsem zamířila na západ k altánku, abych se vzchopila a naplánovala návrat do budovy.

Když jsem šla nahoru po schodech, zjistila jsem, že na nich někdo stojí. Nejdřív jsem nepoznala, o koho jde, protože držel před očima dalekohled. Poznala jsem ho, až když měsíční světlo ozářilo jeho bronzové vlasy. „Lucasi?“

„Ahoj, Bianco.“ Trvalo mu několik vteřin, než odložil dalekohled a zazubil se. „Noc jako stvořená pro párty.“

Zírala jsem na dalekohled. „Co to děláš?“

„Co myslíš, že dělám? Špehuju lidi na párty.“ Pronesl to skoro stejně stroze jako předtím dole v hale, ale pak se mi zadíval do obličeje. Musela jsem vypadat nešťastně, protože se mě, tentokrát už laskavěji, zeptal: „Není ti nic?“

„Jsem v pohodě. Ostatní mě sice neberou, ale jinak se mám fajn.“

Lucas se zasmál. „Všiml jsem si, že jsi odešla ve spěchu. Někdo byl na tebe nepříjemný?“

„Ne, ani ne. Ale nějak jsem se tam necítila dobře. Víš, jak se cítím mezi cizími lidmi.“

„To je dobře. Nejsi jako oni.“

„To rozhodně ne.“ Zírala jsem na dalekohled. Jenom někdo s výborným zrakem by mohl v noci vidět tak daleko, i když mu pravděpodobně pomáhalo světlo od ohně. „Proč špehuješ ty lidi?“

„Pozoruju, jestli se někdo neopije, neudělá nějakou hloupost nebo se neztratí.“

„Neurčila tě Bethanyová náhodou jako dozor na chodbě?“

„To sotva.“ Lucas opět odložil dalekohled. Byl oblečený tak, aby splynul s nocí. Měl na sobě černé kalhoty a tričko s dlouhým rukávem, které obepínalo jeho svalnaté paže a hruď. Byl

šlachovitější a hranatější než Balthazar. Vyzařovala z něj až agresivní mužnost. „Jen mě zajímalo, co tihle lidi dělají, když zrovna někoho nešikanují, neurážejí nebo nevysávají. Vypadá to, že na nic jiného jim nezbývá čas.“ Zkoumavě se na mě podíval. „Zdá se, že ty je máš docela v oblibě.“

„Cože?“

Pokrčil rameny. „Trávíš s nimi většinu času.“

„To teda ne! Patrice je moje spolubydlící, takže s ní musím trávit čas, a její kamarádky jsou u nás na pokoji pořád, takže těm se taky nemůžu vyhnout. Pár z nich je docela fajn, ale většina mě děsí k smrti.“

„Nikdo z nich není fajn. To mi můžeš věřit.“

Napadlo mě, že bych se mohla zastat Balthazara, ale nechtěla jsem o něm teď mluvit. Taky jsem si uvědomila, že mě Lucas obviňuje z přátelství s nimi, na což neměl právo. „Počkej, tak proto se se mnou nebavíš? Proto se chováš, jako kdybychom se vůbec neznali?“

„Nechtěl jsem jen bezmocně přihlížet, až takovou křehkou dívku, jako jsi ty, dostanou ti supi do pařátů.“ Překvapilo mě, jak starostlivě to znělo. Pořád jsme ještě stáli pár kroků od sebe, ale měla jsem pocit, jako bych nikdy neměla k nikomu blíž. „Když jsem tě odtamtud viděl utíkat, uvědomil jsem si, že máš ještě šanci.“

„Věř mi, já k nim nepatřím,“ prohlásila jsem. „Myslím, že mě pozvali jen proto, aby se mi mohli smát. Šla jsem tam kvůli tomu, že …no, že tady musím *někoho* znát. Byl jsi jediný kamarád, kterého jsem tu měla, a myslela jsem si, že jsem tě ztratila.“

Lucas obtočil rukama spirálovité sloupky altánku a já udělala to samé, takže jsme teď stáli vedle sebe. Obtáčeli jsme se okolo sloupků jako břečťan. „Zranil jsem tě, že jo?“

„Trochu. Sice jsme spolu mluvili jen jednou −“ připustila jsem plaše.

„Ale něco to pro tebe znamenalo.“ Naše pohledy se na okamžik střetly. „Pro mě taky. Jen jsem si neuvědomil, že − Prostě jsem si myslel, že to něco znamenalo jen pro mě.“

Lucas nepoznal, že se mi líbí? Kluky asi nikdy nepochopím. „Běžela jsem za tebou hned první den školy.“

„Jo, a těsně předtím jsi mluvila s Patrice Deverauxovou, která patří k jejich partě. Ona a já se nesneseme.“ Na okamžik se

zamračil. „Řekla jsi mi, že se obyčejně nebavíš s cizími lidmi, tak jsem si myslel, že jste kamarádky.“

„Je to moje spolubydlící. V podstatě se s ní musím aspoň trošku bavit.“

„Dobře, získal jsem mylný dojem. Promiň.“

Vycítila jsem, že nejde jen o tohle. Ale zdálo se, že Lucas opravdu lituje svých předčasných závěrů, což mi stačilo. Můj ochránce mě hlídal, i když jsem o tom nevěděla. To zjištění mě zahřálo u srdce, jako by mi někdo přes ramena přehodil dlouhý kabát, abych byla v teple a suchu.

Oba jsme se odmlčeli, ale nepůsobilo to trapně. Existují lidé, se kterými člověk může mlčet, protože nepotřebuje vyplnit odmlku nesmyslným tlacháním. Ve svém rodném městě jsem se takhle sblížila jen s pár lidmi a vždycky jsem si myslela, že trvá roky, než k tomu dojde. Ale mezi Lucasem a mnou to fungovalo už teď.

Vzpomněla jsem si na troufalou Courtney a rozhodla se, že budu aspoň z poloviny tak smělá. Zkusila jsem to i přesto, že mi konverzování nikdy moc nešlo. „Ty si se svým spolubydlícím nerozumíš?“

„S Vicem?“ Lucas se pousmál. „Jako spolubydlící je docela v pohodě. Většinou si mě moc nevšímá. Je trochu praštěnej. Ale nevadí mi.“

Díky slovu *praštěnej* mi došlo, o koho jde. „Je to ten kluk, který občas nosí pod sakem pestrobarevný košile, že jo?“

„To je on.“

„Nikdy jsem s ním nemluvila, ale vypadá to, že by s ním mohla být legrace.“

„To jo. Možná si někdy můžeme někam vyrazit.“

„To by bylo fajn, ale … já bych si raději vyrazila jen s tebou,“ řekla jsem a srdce mi splašeně tlouklo. Zadívali jsme se na sebe a já měla pocit, jako bych překročila nějakou hranici. Udělala jsem dobře, nebo špatně?

„To bychom mohli …ale …“ Proč Lucas váhal? „Bianco, doufám, že jsme přátelé. Mám tě rád, ale neměla bys se mnou trávit moc času. Sama jsi viděla, že nepatřím k nejoblíbenějším studentům. Nejsem tady proto, abych se s někým spřátelil.“

„Jsi tu, aby sis nadělal nepřátele? Podle toho, jak bojuješ s Erichem, to tak občas vypadá.“

„Ty bys chtěla, abych se s ním kamarádil?“

Oba jsme věděli, že Erich je zlomyslný frajírek. „Ne, samozřejmě že ne. Jenom jsi trochu … konfliktní typ. Opravdu je všechny tak nenávidíš? Já je nemám ráda, ale zdá se, že ty je nemůžeš ani cítit.“

„Věřím svým instinktům.“

Proti tomu nešlo nic namítnout. „Jsou to lidi, které si člověk pokud možno drží raději dál od těla.“

„Bianco, jestli ty a já … jestli my …“

Jestli co? Na tuhle otázku mě napadalo spoustu možných odpovědí a většina z nich se mi líbila. Nedokázali jsme od sebe odtrhnout oči. Z Lucase se mi podlamovala kolena, i když se na mě zrovna nedíval, takže teď, když si pozorně prohlížel můj obličej a přemýšlel, jak tu větu dokončí, jsem vzrušením skoro nedýchala.

„Nesnesl bych, kdyby si na tobě vylili zlost, což by dřív nebo později udělali.“

On mě chránil? Bylo by to od něj milé, jen kdyby to nebylo absolutně šílené. „Víš, nemyslím si, že bys mi mohl nějak uškodit.“

„Nebuď si tím tak jistá.“

„A ty nebuď tak tvrdohlavý.“

Chvíli jsme mlčeli. Skrz listy břečťanu prosvítalo měsíční světlo a Lucas byl tak blízko, že jsem ucítila jeho vůni, která mi připomněla cedr a borovici. Voněl jako lesy, které nás obklopovaly, jako by do tohoto temného koutu světa patřil.

„Trochu to komplikuju, viď?“ Vypadal skoro stejně rozpačitě jako já. „Nejsem na to zvyklý.“

Nadzvedla jsem obočí. „Nejsi zvyklý mluvit s holkama?“ O tom jsem na základě jeho vzhledu dost pochybovala.

Jenže přikývl a já poznala, že to myslí upřímně. Z jeho očí zmizely ty divoké záblesky. „Hodně let jsme se stěhovali z místa na místo. Když už jsem se s někým seznámil, tak jsme zase odjeli pryč. Asi jsem se naučil držet si odstup.“

„Teď z tebe mám pocit, že bylo hloupé ti důvěřovat.“

„Nechci, abys to vnímala takhle. Tohle je můj problém. Nesnesl bych, kdyby sis to dávala za vinu.“

Celý život jsem žila na malém městě a vždycky jsem si myslela, že to je důvod, proč špatně navazuju kontakt s cizími lidmi. Ale po tom, co Lucas řekl, jsem pochopila, že stejné

následky má i časté stěhování. Člověk se začne stranit ostatních a nechává si své myšlenky pro sebe, takže sblížit se s někým cizím se stane tou nejtěžší věcí na světě.

Možná jeho zlost znamenala to samé co moje plachost. Byly to projevy osamělosti. Ale třeba jsme to mohli oba změnit.

„Neunavuje tě to utíkání a schovávání? Protože mě ano," řekla jsem potichu.

„Já neutíkám, ani se neschovávám," odvětil Lucas. Pak chvilku přemýšlel. „Kruci."

„Třeba nemám pravdu."

„Ne, máš." Lucas se na mě opět zadíval a právě, když jsem začínala mít pocit, že jsem byla příliš upřímná, prohlásil: „Neměl bych tohle dělat."

„Tohle?" Rozbušilo se mi srdce.

Lucas pokýval hlavou a usmál se. Ty divoké záblesky v jeho očích byly zpátky. „Jestli se to později zkomplikuje, nemůžeš tvrdit, že jsem tě nevaroval."

„Možná je to složitý kvůli mně."

Usmál se od ucha k uchu. „Vidím, že nám bude chvíli trvat, než to nějak vyřešíme." Moc se mi líbilo, když se na mě takhle usmíval, a doufala jsem, že v altánku zůstaneme co nejdéle. Ale v tu chvíli Lucas zpozorněl. „Slyšíš to?"

„Co?" Ale vzápětí jsem uslyšela vzdálený zvuk vchodových dveří, jak je někdo opakovaně otvírá, a kroky na cestě vedoucí ze školy. „Jdou překazit mejdan!"

„Courtney to pořádně odnese," poznamenal Lucas. „A my máme šanci dostat se zpátky dovnitř."

Běželi jsme přes areál školy, poslouchali hlasy doléhající k nám z přerušeného mejdanu a v bezpečí za vchodovými dveřmi jsme se na sebe usmáli.

„Uvidíme se brzy," zašeptal Lucas, když pustil mou ruku a namířil si to chodbou pryč. Já se rozběhla do svého pokoje a v uších mi znělo jedno jediné slovo: *brzy*.

Kapitola čtyři

STIHLA JSEM DOBĚHNOUT DO POKOJE A SCHOvat se pod peřinu těsně předtím, než dovnitř vešla Patrice doprovázená Bethanyovou. Z chodby svítilo jen slabé světlo, takže jsem zahlédla pouze její siluetu.

„Ty víš, proč tady máme taková pravidla, Patrice.“ Mluvila klidně, ale nebylo pochyb o tom, že to myslí vážně. Měla jsem z ní strach a přitom ani nekárala mě. „Měla bys chápat, že se podle nich musíte chovat. Nemůžete se v noci potulovat po okolí. Lidé by se to dozvěděli. Studenti by ztratili morálku. Důsledky by mohly být tragické. Je to jasné?“

Patrice přikývla a dveře se zavřely. Posadila jsem se v posteli a zašeptala: „Bylo to zlý?“

„Ne, jenom byl trochu zmatek,“ zabručela Patrice a začala se svlékat. Už jsme se před sebou převlékaly přes týden, ale já se pořád styděla. Na rozdíl od ní. Zírala na mě i bez trička. „Ty jsi pořád oblečená!“

„Ehm, jo.“

„Myslela jsem, že jsi z mejdanu odešla už dřív.“

„To jo. Ale … nemohla jsem se do školy dostat hned, protože hlídali. Pak zjistili, kde jste, a odešli. Dostala jsem se dovnitř asi tři minuty před tebou."

Patrice pokrčila rameny a oblékla si noční košili. Já jsem se snažila převléct v posteli. Náš rozhovor skončil a já jsem své spolubydlící poprvé lhala.

Možná jsem jí měla říct, proč jsem přišla pozdě. Většina dívek by pravděpodobně umírala touhou říct komukoli všechno o tom úžasném klukovi, se kterým se právě dala dohromady. Ale já jsem chtěla, aby to zůstalo moje tajemství. Díky tomu, že jsem o tom věděla jen já, to pro mě bylo vzácnější. *Já se líbím Lucasovi a Lucas se líbí mně. Myslím, že spolu možná brzy začneme chodit.*

Znovu jsem se zachumlala pod deku a uvědomila si, že ta poslední myšlenka byla trochu odvážná. Ale nemohla jsem si pomoct. Hlavou se mi honily myšlenky tak rychle, že jsem nemohla usnout, a přesto jsem se usmívala.

Je můj.

„Slyšeli jsme, že se včera konal mejdan," poznamenal táta, když přede mě na stůl pokládal hamburger a hranolky.

„Hmmm," zamumlala jsem s plnou pusou. „Taky jsem to zaslechla," dodala jsem.

Máma s tátou se na sebe podívali a já získala dojem, že je to spíš pobavilo než naštvalo. Pocítila jsem úlevu.

Tohle byl první z našich plánovaných pravidelných nedělních obědů. Užívala jsem si každou vteřinu, kterou jsem trávila s rodiči a nebyla obklopená ostatními studenty. Přestože se snažili nedat to najevo, měla jsem pocit, že se jim stýskalo skoro stejně jako mně. Z gramofonu se linuly písně od Duka Ellingtona a až na to jejich vyptávání bylo všechno zase skvělé.

„Nic hrozného se tam nestalo, ne?" Máma zjevně ignorovala fakt, že jsem svou účast na mejdanu popřela. „Slyšela jsem, že tam bylo jen pivo a hudba."

„Já o tom nic nevím." Vlastně jsem nemusela ani moc zapírat, protože jsem tam strávila všeho všudy patnáct minut.

Táta zavrtěl hlavou a řekl mámě: „To je jedno, že šlo jen o pivo. Pravidla by se měla respektovat, Celio. Nedělám si starosti kvůli Biance, ale kvůli ostatním…"

„Já nemám nic proti pravidlům. Ale je přirozené, že se proti nim starší studenti čas od času vzbouří. Lepší pár menších průšvihů než jeden velký.“ Máma obrátila pozornost zpátky ke mně. „Jaký předmět máš zatím nejradši?“

„Tvůj, samozřejmě.“ Překvapeně jsem se na ni podívala. Opravdu čekala nějakou jinou odpověď? Zasmála se.

„Kromě mého.“ Podepřela si bradu rukou a nedbala pravidla, že při jídle nemají být lokty na stole. „Co angličtina? Tu jsi měla vždycky nejradši.“

„Ne s paní Bethanyovou.“

Ale žádného pochopení jsem se nedočkala. „Poslouchej ji,“ prohlásil táta přísně a položil skleničku na starý dubový stůl tak prudce, až to zadunělo. „Ona je člověk, kterého musíš brát naprosto vážně.“

Je hloupý, že ona je jejich nadřízená, pomyslela jsem si. *Co by se stalo, kdyby se rozneslo, že jejich dítě pomlouvá ředitelku? Mysli aspoň pro jednou i na někoho jiného než na sebe.*

„Budu se víc snažit,“ slíbila jsem.

„Já vím, že budeš,“ poznamenala máma a položila mi dlaň na ruku.

V pondělí jsem vyrazila na hodinu angličtiny plná odhodlání. Nedávno jsme se začali učit o mytologii a folklóru, což mě vždycky bavilo. Jestli jsem měla uspět, byla teď nejvhodnější doba.

Ale u Bethanyové jsem zjevně uspět nemohla.

„Předpokládám, že knížku, kterou se nyní budeme zabývat, četlo jen poměrně málo z vás,“ prohlásila, zatímco třídou putovaly brožované výtisky. Bethanyová vždycky trochu voněla po levanduli, což byla ženská, ale zároveň ostrá vůně. „Ale domnívám se, že všichni z vás o ní už slyšeli.“

Když knížka doputovala až ke mně, poznala jsem, že jde o *Drákulu* od Brama Stokera. Slyšela jsem, jak ve vedlejší řadě Raquel zamumlala: „Upíři?“

Jakmile to pronesla, jako by třídou projela elektrická energie. Bethanyová se k ní prudce otočila. „Máte s tím domácím úkolem nějaký problém, slečno Vargasová?“

Upřela na ni své planoucí oči a Raquel vypadala, jako by si byla radši ukousla jazyk. Její svetřík už začal žmolkovatět a okolo loktů už byl dost tenký. „Ne, madam.“

„Zdálo se, že ano. Prosím, slečno Vargasová. Vysvětlete to.“ Založila si ruce a tvářila se pobaveně. Nehty měla silné a podivně rýhované. „Když vás zajímají severské ságy o obrovských příšerách, co se vám nezdá na románech o upírech?“

Ať by Raquel řekla cokoli, obrátilo by se to proti ní. Kdyby se snažila odpovědět, chytila by ji Bethanyová za slovíčko a takhle by to pokračovalo celou hodinu. Tímhle způsobem se dosud bavila pokaždé. Našla si oběť a trápila ji většinou pro pobavení studentů, kteří díky svým vlivným rodinám zjevně patřili k jejím oblíbeným. Nebylo moudré se Raquel zastat, ale nedokázala jsem se na to dívat.

Váhavě jsem zvedla ruku. Bethanyová se na mě skoro ani nepodívala. „Ano, slečno Olivierová?“

„Ale *Drákula* není moc dobrá knížka, že?“ Všichni na mě zírali, šokovaní, že někdo odporuje Bethanyové. „Je napsaná moc rozvláčně a je tam příliš mnoho dopisů.“

„Vidím, že tu někdo neschvaluje literární díla ve formě dopisů, která tvořila celá řada významných autorů v osmnáctém a devatenáctém století.“ Zapomněla na Raquel, vydala se ke mně a klapot jejích bot zněl na kamenné podlaze nepřirozeně hlasitě. Vůně levandule zesílila. „Vy tuto knihu pokládáte za zastaralou? Vyšlou z módy?“

Proč jsem se proboha hlásila? „Jen prostě nemá spád a děj se nevyvíjí moc rychle. To je všechno.“

„Rychlost je nepochybně důležité kritérium při posuzování literatury.“ Pár lidí se zasmálo a já se málem propadla studem. „Možná chcete, aby se vaši spolužáci zamysleli, proč se tímto dílem vůbec máme zabývat?“

„Protože studujeme folklór,“ vložila se do toho Courtney. Neměla v úmyslu mě zachránit, jen se předváděla. Byla jsem zvědavá, jestli mě ještě víc poníží a jestli se na ni Balthazar podívá. Už několik dní se snažila sedět tak, aby její nohy v sukni vypadaly co nejlépe, ale zdálo se, že ho to zatím moc nezaujalo. „Upíři jsou běžnou součástí folklorní literatury na celém světě.“

Bethanyová se podívala na Courtney a přikývla. „V moderní západní kultuře je Drákula nejznámějším mýtem o upírech. Jaké jiné dílo by bylo na začátek lepší?“

„*Utažení šroubu*,“ pronesla jsem a překvapila tak sebe i všechny ostatní.

„Prosím?“ Bethanyová nadzvedla obočí. Zdálo se, že nikdo v místnosti nechápe, kam tím mířím − až na Balthazara, který se kousal do rtu, aby se nezačal smát.

„*Utažení šroubu.* Novela od Henryho Jamese o duchách, tedy asi o duchách.“ Nechtěla jsem se pustit do odvěké debaty, jestli je hlavní hrdinka šílená, nebo ne. Duchařské příběhy mě vždycky děsily k smrti, ale bylo snadnější číst o nadpřirozených postavách, než stát tváří v tvář Bethanyové. „Duchové se ve folklorní literatuře vyskytují daleko častěji než upíři. A Henry James je lepší spisovatel než Bram Stoker.“

„Až povedete hodiny vy, slečno Olivierová, můžete začít s duchy.“ Její hlas byl ostrý jako břitva. Stála nade mnou s kamennou tváří, jakou neměly ani obludy na budově, a já měla co dělat, abych se neroztřásla. „My začneme studiem upírů. Dozvíme se, jak je vnímaly různé kultury v průběhu staletí, od dávné minulosti až po současnost. Pokud vás to nezajímá, budete se muset překonat. K duchům se dostaneme brzy potom.“

Věděla jsem, že už musím zmlknout.

Po hodině jsem šla pomalu po chodbě a pociťovala zvláštní slabost, která je vždycky následkem ponížení. Zdálo se, že všichni kromě mě jdou s nějakým kamarádem a smějí se. Mohly jsme se vzájemně utěšit s Raquel, ale ta se někam vytratila.

Pak jsem slyšela, jak někdo říká: „Další příznivec Henryho Jamese.“

Otočila jsem se a spatřila Balthazara, který se ke mně přidal. Možná mě přišel podpořit, možná se jen snažil setřást Courtney. Každopádně jsem byla vděčná, že vidím přátelský obličej. „Vlastně jsem četla jen *Utažení šroubu* a *Daisy Millerovou*.“

„Přečti si *Portrét dámy*. Myslím, že by se ti to mohlo líbit.“

„Vážně? Proč?“ Předpokládala jsem, že Balthazar tu knihu nějak zhodnotí, ale překvapil mě.

„Je to příběh o ženě, která chce o svém životě rozhodovat sama a nechce sebou nechat manipulovat.“ Proplouval snadno davem,

přestože ze mě nespustil oči. Kromě Lucase se na mě nikdo nikdy tak upřeně nedíval. „Myslím, že by tě to mohlo zaujmout."

„Možná máš pravdu," prohlásila jsem. „Podívám se po ní v knihovně. A − díky. Za doporučení." *A za to, že mě bereš,* dodala jsem si pro sebe v duchu.

„Rádo se stalo." Balthazar se usmál a odhalil důlek na bradě, jenže v tu chvíli jsme uslyšeli, jak se nedaleko od nás směje Courtney. Balthazar se zatvářil naoko vystrašeně, což mě rozesmálo. „Musím běžet."

„Pospěš si!" zašeptala jsem, když zabočil do nejbližší chodby. Balthazarovo povzbuzení mi pomohlo, ale po výstupu s Bethanyovou jsem se pořád cítila vyždímaná jako houba. Rozhodla jsem se, že se před jídlem projdu na čerstvém vzduchu. Doufala jsem, že se mi povede strávit několik cenných minut o samotě.

Podobný nápad jako já měli bohužel i ostatní studenti, kteří se venku procházeli, poslouchali muziku a povídali si. Všimla jsem si skupinky holek, které seděly ve stínu a zjevně se nechystaly vrátit dovnitř na oběd. Pravděpodobně drží dietu kvůli Podzimnímu plesu, napadlo mě, když jsem je pozorovala, jak si šeptají ve stínu jednoho ze starých jilmů.

Venku byl jen jeden člověk, kterého jsem chtěla vidět. Pamatovala jsem si ho z prvního dne ve škole. „Vicu?" zavolala jsem.

Vic se na mě zazubil. „Jo!"

Vypadalo to, že jsme staří přátelé, a ne že spolu mluvíme poprvé. Zpod kšiltovky mu čouhaly hladké světle hnědé vlasy a v ruce držel iPod v oranžovozeleném obalu. Když ke mně přišel a vyndal si sluchátka z uší, pozdravila jsem ho: „Ahoj. Neviděl jsi Lucase?"

„Ten kluk je *blázen!*" Zdálo se, že ve Vicově světě se tohle slovo bralo jako kompliment. „Vyběhl ze třídy, a já na něj, co děláš? A on na mě jen, abych ho kryl. Což jsem až doteď dělal, ale ty ho nenapráskáš. Ty jsi v pohodě."

Vic a já jsme spolu nikdy předtím nemluvili, tak jak to mohl vědět? Pak mě napadlo, že mu to o mně řekl Lucas, a usmála jsem se. „Víš, kde je?"

„Kdyby se mě zeptal učitel, tak nevím. Ale protože jsi to ty, myslím, že by to mohlo souviset se stájema."

Šlo o budovu na severu poblíž jezera, která dřív sloužila jako stáje a garáže. Teď to byla administrativní budova a ředitelka Bethanyová v ní měla kancelář a byt. Co by tam Lucas dělal?

„Asi se tam půjdu podívat," nadhodila jsem. „Jen tak se projít. Nemám v plánu nic určitého."

„Jo, jasně," řekl Vic a kýval hlavou, jako bych pronesla něco opravdu mazaného. „Pochopila jsi to."

Není zrovna nejchytřejší, napadlo mě, když jsem se vydala směrem k bývalým stájím. Jinak ale vypadal jako fajn kluk. Naštěstí nepatřil k typickým exemplářům na Evernightu. Vzdalovala jsem se od ostatních studentů, kteří si mě vůbec nevšímali. To je jedna z mála výhod, když jste na okraji zájmu.

Nebyl tu les, ve kterém bych se mohla schovat, jen louky zarostlé jetelem a několik pravidelně rozmístěných stromů, které byly pravděpodobně vysazeny před mnoha lety, aby poskytovaly stín. V podrostu jsem zahlédla mrtvou veverku, která tu už musela ležet velmi dlouho. Vítr jí bezútěšně čechral ocásek. Nakrčila jsem nos a místo na veverku jsem se snažila soustředit na své pátrání. Zpomalila jsem, opatrně jsem našlapovala a doufala, že zaslechnu Lucase.

Administrativní budova byla dlouhá a bílá. Měla jen přízemí, protože koně by těžko potřebovali ještě jedno patro. Obklopovaly ji vysoké stromy, které vrhaly stín, takže tu až na pár slunečních paprsků vládlo šero. Šla jsem po špičkách za budovu, vykoukla zpoza rohu a uviděla Lucase, jak vyskakuje z okna kanceláře Bethanyové. Když zlehka přistál na zemi, opatrně za sebou zavřel okno.

Pak se otočil a spatřil mě. Jednu dlouhou vteřinu jsme se na sebe jen tak dívali. Měla jsem pocit, jako by při něčem přistihl on mě, a ne já jeho.

„Ahoj," vyhrkla jsem.

Místo omluvy za své chování se Lucas usmál. „Ahoj. Proč nejsi na obědě?"

Když ke mně přicházel, uvědomila jsem si, že předstírá, že neudělal nic špatného, že jsem neviděla nic neobvyklého. Nebo to byl důsledek toho, že jsem ho normálně pozdravila, místo toho, abych se ho zeptala, co to mělo znamenat? „Nemám ani moc hlad."

„To pro tebe není typický, vyhýbat se tématu."

„Tématu oběda?“

„Spíš jsem měl na mysli, že jsi se nezeptala, proč jsem se vloupal do kanceláře Bethanyové.“

Vydechla jsem úlevou a oba jsme se začali smát. „Dobře, když mi to chceš povědět, nemůže to být tak strašný.“

„Máma mi řekla, že mi povolí sobotní návštěvy Rivertonu až po prvním čtvrtletí a jenom když budu mít samý jedničky. Jenže já jsem tušil, že už to povolení stejně podepsala, ale nebyl jsem si jistý chemií, tak jsem se chtěl ujistit. Podívat se, jestli mám její povolení ve složce. Říkal jsem ti, že hrát podle pravidel není nic pro mě.“

„Jasně.“ Přestože to bylo nemorální, neudělal nic tak hrozného, že? Bylo pro mě snadné Lucasovi důvěřovat. „A našel jsi ho?“

„Jo.“ Lucas vyjádřil svou spokojenost tak vehementně, že mi to až vykouzlilo úsměv na tváři. „Je to v suchu, i kdybych dostal dvojku.“

„Proč ti tak záleží na sobotách v Rivertonu? Byla jsem tam párkrát v létě, než sem přijeli ostatní studenti, a věř mi, že tam toho není moc k vidění.“

Vraceli jsme se k Evernightu trochu oklikou, abychom se co nejnenápadněji vmísili mezi ostatní studenty. Chovat se nenápadně nám oběma šlo dost dobře. „Jen jsem si myslel, že by to mohlo být na rozdíl od Evernightu vhodné místo, kde bychom spolu mohli trávit čas. Co ty na to?“

Navzdory našemu rozhovoru v altánku jsem překvapením málem upadla. Trošku mě jeho návrh vystrašil, ale zároveň jsem z něho měla velkou radost. „Jo, moc ráda.“

„Já taky.“

Potom jsme chvilku mlčeli. Přála jsem si, aby mě Lucas vzal za ruku, protože já jsem na to neměla dost odvahy. Horečně jsem vzpomínala na nějaký druh zábavy v Rivertonu, který byl sice větší než Arrowwood, ale ještě nudnější. Naštěstí tam bylo aspoň kino, kde občas dávali staré filmy. „Máš rád starý filmy?“ nadhodila jsem.

Lucasovi se rozzářily oči. „Miluju filmy. Starý, nový, prostě všechny. Od Johna Forda až po Quentina Tarantina.“

Ulevilo se mi a tak jsem mu úsměv oplatila. Možná bude opravdu všechno fajn.

Během toho týdne přes noc nastalo nové roční období. Jednou ráno mě vzbudil chlad, který jsem cítila až do morku kostí.

Zachumlala jsem se do deky, ale moc to nepomohlo. Podzim olemoval okenní tabulky jinovatkou. Bylo načase, abych si z horní poličky skříně vyndala peřinu, protože pod dekou už bych se nezahrála.

Podle slabého, narůžovělého světla jsem poznala, že slunce vyšlo teprve před chvílí. Se zasténáním jsem se v posteli posadila a smířila se s tím, že jsem vzhůru. Mohla jsem si dojít pro peřinu a snažit se ještě usnout, ale pokud jsem nechtěla riskovat hněv Bethanyové, musela jsem se svými referátem o *Drákulovi* trochu pohnout. Oblékla jsem si župan a po špičkách prošla kolem Patrice, která tvrdě spala a vypadalo to, že skrz její tenkou pokrývku chlad nedokáže proniknout.

Koupelny byly na Evernightu postaveny v době, kdy byli studenti pravděpodobně rádi, že nemusejí na záchod ven, a tak je věci jako třeba kanalizace moc nezajímaly. Záchodů tu bylo málo, zásuvky a zrcadla tady nebyly vůbec, a umyvadla byla malá, navíc s oddělenými kohoutky pro studenou a teplou vodu. Od začátku jsem zdejší koupelny nesnášela. Už jsem se alespoň naučila pustit si do dlaní nejprve ledovou vodu a až pak horkou, abych se neopařila. Bosé nohy mě na dlaždicích studily tak, že jsem se rozhodla až do jara nosit na spaní ponožky.

Jakmile jsem pustila kohoutky, uslyšela jsem tichý pláč. Usušila jsem si obličej ručníkem a vydala se po zvuku. „Haló? Je tam někdo?“

Fňukání ustalo. Když už jsem si začala myslet, že ruším, vykoukla z jedné kabinky Raquel. Měla na sobě pyžamo a hnědý, splétaný, kožený náramek, který si, jak se zdálo, nikdy nesundávala. Měla uplakané oči. „Bianco?“ zašeptala.

„Jo. Jsi v pořádku?“

Zavrtěla hlavou a utřela si tváře. „Blázním. Nemůžu spát.“

„Najednou se ochladilo, viď?“ vyhrkla jsem hloupě. Obě jsme moc dobře věděly, že Raquel nepláče za úsvitu v koupelně kvůli mrazivému počasí.

„Musím ti něco říct.“ Raquel mě chytla za zápěstí tak pevně, že bych to vůbec nečekala. V obličeji byla bledá, ale nos měla červený od pláče. „Potřebuju vědět, jestli si myslíš, že jsem zešílela.“

To byla dost podivná otázka, i kdyby ji položil někdo jiný někde jinde a v nějakém jiném čase. „*Ty* si myslíš, že jsi zešílela?“ zeptala jsem se opatrně.

„Možná,“ Raquel se nervózně zasmála a to mě uklidnilo. Pokud se tomu dokázala zasmát, pak byla v podstatě v pořádku.

Rozhlédla jsem se kolem nás, ale koupelna byla prázdná. V tuhle dobu jsme ji měly určitě jen samy pro sebe. „Zdají se ti ošklivé sny nebo tak něco?“

„O upírech. S černými kápěmi a velkými zuby.“ Pokusila se tomu zasmát. „Asi by tě nenapadlo, že z nich někdo, kdo už nechodí do mateřské školy, může být tak vyděšený, ale v mých snech jsou hrůzostrašní, Bianco.“

„Měla jsem noční můru o vadnoucí květině noc před začátkem školního roku,“ prozradila jsem jí. Chtěla jsem odvést pozornost od jejích nočních můr, a přestože bylo divné o tom mluvit nahlas, doufala jsem, že by jí to mohlo pomoct. „Byla to orchidej, lilie nebo nějaká podobná květina, která vadla v bouřce. Vyděsilo mě to tak, že jsem na to pak musela myslet celý den.“

„Ale já se toho nemůžu zbavit. Ty mrtvé ruce, které se po mně natahují…“

„To je jenom kvůli tomu úkolu z *Drákuly*,“ prohlásila jsem. „Brama Stokera doděláme příští týden. Uvidíš, že ty sny zmizí.“

„Já vím, nejsem hloupá. Ale přijdou jiné noční můry. Vůbec se tu necítím v bezpečí. Jako by tu byl někdo, *něco*, co se ke mně přibližuje. Něco strašného.“ Raquel se ke mně naklonila a zašeptala: „Nemáš někdy pocit, že na téhle škole je nějaké… zlo?“

„Někdy mám pocit, že to zlo je Courtney,“ snažila jsem se její otázku obrátit ve vtip.

„Ne takovéhle zlo. Skutečné zlo.“ Hlas se jí zachvěl. „Věříš ve skutečné zlo?“

Na tohle se mě nikdy nikdo nezeptal, ale přesto jsem znala odpověď. „Ano. Věřím.“

Slyšela jsem Raquel, jak hlasitě polkla, a chvilku jsme na sebe jen tak zíraly, protože jsme nevěděly, co na to říct. Věděla jsem, že bych ji měla dál utěšovat, ale její strach mě přiměl naslouchat.

„Mám pocit, jako by mě tu neustále někdo pronásledoval,“ řekla. „Neustále. I když jsem sama. Vím, že to zní šíleně, ale je to pravda. Někdy mám pocit, že moje noční můry pokračují i po probuzení. Pozdě v noci slyším škrábání a dupot na střeše.

Přísahám, že když vyhlédnu z okna, vidím stín, který běží do lesa. A ty mrtvé veverky − viděla jsi je, že jo?“

„Pár.“ Možná jsem se zachvěla kvůli podzimnímu chladu ve staré koupelně, ale možná se na mě přenesl Raquelin strach. „Cítíš se tady bezpečně?“

„Necítím se tu bezpečně, ale nepovažuj u to za nic divného,“ vykoktala jsem. Ale slovo *divný si* každý vykládá trochu jinak. „To je tou školou. Tím místem. Těmi budovami, kamennými obludami na nich, chováním ostatních… proto mám pocit, že sem nepatřím. Proto se cítím opuštěná. A vyděšená.“

„Všechno tady z člověka vysává život.“ Raquel se slabě zasmála. „Poslouchej. Vysává život. Už jsme zase u upírů.“

„Jen si potřebuješ odpočinout,“ řekla jsem rozhodně a došlo mi, že mluvím jako moje máma. „Odpočinek a něco jiného ke čtení.“

„Odpočinek by byl fajn. Myslíš, že by mi školní zdravotnice mohla dát prášky na spaní?“

„Nejsem si jistá, že tady nějaká zdravotnice vůbec je.“ Raquel se údivem zkrabatil nos, a tak jsem navrhla: „Třeba by sis mohla nějaké koupit v lékárně v Rivertonu.“

„Třeba. Každopádně je to dobrý nápad.“ Odmlčela se a pak se na mě mdle usmála. „Díky, že jsi mě vyslechla. Vím, že mluvím jako blázen.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vůbec ne. Jak už jsem řekla, Evernight s člověkem zamává.“

„Lékárna,“ pronesla Raquel potichu, když si to namířila zpátky do pokoje. „Prášky na spaní. S těmi to zaspím.“

„Zaspíš co?“

„Ty zvuky na střeše.“ Zvážněla a najednou jako by zestárla. „Protože někdo tam v noci *je*. Slyším ho. Tohle není noční můra, Bianco. To je skutečnost.“

Ještě dlouho potom, co se Raquel vrátila zpátky do postele, jsem stála sama v koupelně a třásla se.

Kapitola pět

NORMÁLNÍ JE, ABY PRÁVO OKUPOVAT ZRCADLO měla dívka, která se chystá na své první rande. Ale když nastal páteční večer a s ním i plánovaný výlet do Rivertonu, shlížela se v něm Patrice tak dlouho, že jsem neměla šanci. Zkoumala se v tom velkém zrcadle ze všech možných úhlů od hlavy až k patě a zjevně nenacházela to, co hledala, ať už nedokonalosti, nebo krásu. „Vypadáš dobře," pronesla jsem. „Měla bys něco sníst. Jsi skoro průhledná."

„Podzimní ples se koná už za necelý měsíc. Chci vypadat co nejlíp."

„Jaký to má smysl, když si ho stejně nebudeš moct užít?"

„Takhle si ho právě užiju ještě víc." Patrice se na mě usmála. Uměla být povýšená i naprosto upřímná zároveň. „Jednou to pochopíš."

Nelíbilo se mi, když mě takhle poučovala, ale byla jsem jí vděčná, že mi na rande půjčila hebký svetr v barvě slonovinové kosti, i když se přitom tvářila, že žádnou většíslužbu ještě nikdy nikomu neprokázala. Možná měla pravdu. V tom svetru, na rozdíl od beztvaré školní uniformy, kupodivu vynikly klady mé postavy.

„Nikdo z vás nejde?“ zeptala jsem se, když jsem se, snažila uhladit vlasy do culíku. Nemusela jsem vysvětlovat, koho tím myslím.

„Erich pořádá další mejdan u jezera,“ pokrčila Patrice rameny. Ještě pořád měla na sobě růžový saténový županu a vlasy měla schované pod krajkovým šátkem. To, že se ještě nezačala připravovat, znamenalo, že mejdan začne pravděpodobně až po půlnoci. „Většina učitelů bude na pořádek dohlížet ve městě, což je skvělá příležitost uspořádat něco tady.“

„A takových příležitostí na akademii v Evernightu zrovna moc není.“

„Není to tak, že by nás tady chtěli držet jako v kleci, Bianco. Tenhle účes ti nesluší.“

Povzdychla jsem si. „Já vím. To vidím sama.“

„Nehýbej se.“ Patrice si stoupla za mě, rozpustila culík, který jsem si pracně učesala, a projela mé vlasy svými prsty. Pak mi vzadu na krku vytvořila jemný uzel a pár praminků nechala volně splývat. Vypadalo to trochu ledabyle, ale krásně, přesně tak, jak jsem vždycky chtěla. Když jsem tu proměnu pozorovala v zrcadle, měla jsem pocit, jako by za mým novým účesem stálo nějaké kouzlo.

„Jak jsi to udělala?“

„Taky se to časem naučíš.“ Usmála se, zjevně byla na ten účes hrdá. „Víš, tvoje vlasy mají krásnou barvu. V kombinaci s barvou tohohle svetru skvěle vyniknou. Chápeš?“

Odkdy je tenhle odstín zrzavé „krásnou barvou“? Usmála jsem se na svůj obraz v zrcadle a napadlo mě, že jestli jdu na rande s Lucasem, můžou se dít i jiné zázraky.

„Nádhera,“ prohlásila Patrice a já si uvědomila, že tentokrát to myslela vážně. Přesto to znělo neosobně. Krása pro ni byla důležitější než já. Ale zároveň jsem věděla, že by to neřekla, kdyby si to opravdu nemyslela.

Rozpačitě i potěšené jsem se v zrcadle pozorovala trochu déle než obvykle. Pokud na mně Patrice viděla něco krásného, možná by si toho mohl všimnout i Lucas.

„Vypadáš skvěle!“ zvolal Lucas.

Pokývla jsem na něj a snažila se neztrácet ho z očí, zatímco jsme se mezi ostatními studenty proplétali k autobusu, který nás

měl odvézt do města. Nešlo o běžný žlutý školní autobus, ale o luxusní minibus, který používají drahé hotely a který si akademie pro tuto příležitost pravděpodobně jen pronajala. Dostala jsem se dovnitř v první vlně, zatímco Lucas se teprve probojovával blíž ke dveřím. Naštěstí jsem oknem viděla, jak se usmívá.

„To je přepych," zasmál se Vic, když si sedal vedle mě. Měl na sobě klobouk, který se nosil ve čtyřicátých letech, ale vypadal v něm docela roztomile. Jenže já jsem chtěla sedět s někým jiným. Musela jsem se zachmuřit, protože mě šťouchl loktem a řekl: „Neboj, jenom zahřívám místo Lucasovi."

„Díky."

Kdyby nebylo Vica, určitě bych s Lucasem neseděla. Do autobusu se snažilo dostat přes dvacet studentů, z nichž ani jeden nepatřil k těm typickým. Vzhledem k tomu, jak nudným městem byl Riverton, pravděpodobně jen chtěli na chvíli uniknout ze školy a bylo jim jedno kam. Věděla jsem, jak jim je.

Vic se galantně vzdal svého místa, když se k nám Lucas konečně prodral, ale naše rande tím rozhodně nezačalo. Ze všech stran jsme byli obklopeni studenty, kteří se smáli, povídali si a pokřikovali na sebe. Vyzařovala z nich úleva, že se konečně dostali pryč z klaustrofobního prostředí školy. Raquel seděla pár řad od nás a živě konverzovala se svou spolubydlící. Náš rozhovor ji možná zbavil strachu, alespoň teď to ta vypadalo. Několik lidí se na mě nedívalo zrovna přátelsky. Zjevně mě podezírali ze spojenectví s typickými představitel Evernightu, v čemž se tak mýlili, že to bylo až k smíchu. Vic si klekl na sedadlo před námi a podrobně nám vyprávěl o zesilovači, který si chtěl koupit v obchodě s elektronikou.

„Co budeš dělat se zesilovačem?" snažila jsem se překřičet ostatní studenty, zatímco jsme se kodrcali do města. „Na pokoji stejně nebudeš smět hrát na elektrickou kytaru."

Vic pokrčil rameny a zazubil se. „Stačí se na něj dívat. Vědět, že vlastním něco skvělýho, co mi každý den vykouzlí úsměv na tváři."

„Ty se usmíváš pořád už teď. Dokonce i ve spánku." Navzdory tónu, jakým to Lucas řekl, jsem poznala, že má Vica rád.

„Jinak se ani nedá žít, víš?"

Vic byl úplně jiný než typičtí studenti Evernightu, takže byl sympatický i mně. „Co budeš dělat, když my budem v kině?"

„Objevovat. Procházet se. Cítit půdu pod nohama.“ Vic povytáhl obočí. „A možná potkám i nějaký pěkný holky.“

„V tom případě si ten zesilovač kup až pak,“ podotkl Lucas. „Mohl by ti při tom překážet.“ Vic vážně přikývl a já jsem si dala ruku před pusu, abych zakryla úsměv.

Lucas a já jsme získali trochu soukromí až na hlavní třídě Rivertonu, blízko které se nacházelo kino. Když jsme zjistili, co dávají, oba jsme se rozzářili.

„*Podezření*,“ řekl Lucas. „Režie Alfred Hitchcock. Byl to génius.“

„V hlavní roli Cary Grant,“ řekla jsem. Lucas se na mě podíval a já dodala: „Každý máme své priority.“

Ve foyer stálo několik dalších studentů. To nejspíše nesouviselo s náhlým oživením zájmu o Caryho Granta, ale ze skutečností, že Riverton moc jiných druhů zábavy nenabízel. My jsme se na tenhle film vážně těšili, přinejmenším do chvíle, než jsme spatřili učitele, kteří měli dohlížet na studenty právě v kině.

„Věř mi, že jsme stejně zděšení jako vy,“ tvrdila máma.

„Mysleli jsme, že se půjdete někam najíst.“ Táta ji objímal okolo ramen, jako by šlo o jejich rande a ne naše. Všichni jsme stáli ve foyer před plakátem, ze kterého na nás zírala Joan Fontaineová a tvářila se, jako by řešila stejné dilema jako já. „Proto jsme se rozhodli dohlédnout na kino a v restauraci hlídá někdo jiný.“

„Ještě není pozdě na palačinky. Neurazíme se,“ dodala povzbudivě máma.

„To je v pohodě.“ Strávit první rande v životě ve společností rodičů mělo sice do pohody daleko, ale co jsem měla říct jiného? „Lucasovi se líbí staré filmy, takže jsme tady dobře, že jo?“

„Jo.“ Ale nezdálo se, že by se mnou souhlasil. Vypadal ještě vyděšeněji, než jsem se já cítila.

„Ale jestli máš rád palačinky?“ nadhodila jsem.

„Ne. Teda jo, mám. Ale starý filmy mám ještě radši.“ Vystrčil bradu, takže to skoro vypadalo, jako by je provokoval, aby mu to začali rozmlouvat. „Zůstaneme tady.“

Mí rodiče se místo rozmlouvání široce usmáli.

Při poslední nedělní večeři jsem jim oznámila, že se s Lucasem chystáme do Rivertonu. Nijak jsem to nerozváděla, aby z toho nebyli v šoku, ale určitě si zbytek domysleli. Překvapilo mě a

zároveň se mi ulevilo, že se mě na nic nevyptávali. Jen se na sebe podívali a zvažovali, jak na to zareagovat. Pravděpodobně jim přišlo divné, že jejich zázračné dítě už vyrostlo dost na to, aby šlo s někým na rande. Táta klidně poznamenal, že Lucas vypadá sympaticky, a pak se mě zeptal, jestli chci přidat makaróny a sýr.

Zkrátka, pokud Lucas očekával přehnaně ochranitelskou reakci, nic takového se nestalo. Máma jen prohlásila: „Pokud se nám chcete vyhnout, což předpokládám, máme místa na balkon, protože tam bude nejvíc studentů."

Táta přikývl. „Balkony jsou ohromným pokušením a nezměrnou gravitační silou přitahují mladistvé s láhví v ruce. Už jsem to zažil."

„Tuším si to pamatuju z hodin fyziky," pronesl Lucas s kamennou tváří.

Mí rodiče se rozesmáli a mně se neskutečně ulevilo. Lucas se jim líbil a možná ho brzy pozvou na nedělní oběd. Už teď jsem si ho dokázala představit všude vedle sebe.

Lucas se tak jistě netvářil. Když mě vedl do kinosálu, tvářil se obezřetně, ale já jsem to považovala za běžnou i chlapeckou reakci na první setkání s rodiči své dívky.

Vybrali jsme si sedadla pod balkonem, kam na nás máma s tátou nemohli vidět. Seděli jsme blízko sebe, nakloněni jeden k druhému a opírali se o sebe rameny a koleny.

„Ještě nikdy jsem nic takového nedělal," poznamenal.

„Nikdy jsi nebyl ve starém kině?" Uznale jsem hleděla na pozlacené spirálové ozdoby na stěnách a balkoně a rudou sametovou oponu. „Je to tu opravdu krásný."

„To jsem neměl na mysli." Navzdory své bojovnosti vypadal občas stydlivě, ale jen když mluvil se mnou. „Nikdy předtím jsem takhle s žádnou holkou nebyl."

„Tak pro tebe je tohle taky první schůzka?"

„Schůzka? Tohle slovo ještě existuje?" Kdyby do mě hravě nešťouchl loktem, upadla bych do rozpaků. „Myslel jsem tím, že jsem s nikým nerandil bez toho, abych věděl, že se za pár týdnů budu muset odstěhovat pryč."

„Říkáš to tak, jako bys nikdy neměl pořádný domov."

„Až teď."

Nedůvěřivě jsem se na něj podívala. „Evernight je tvůj *domov?* To si děláš legraci."

Lucasovi se po tváři pomalu rozlil úsměv. „Neměl jsem na mysli Evernight.“

V ten okamžik se naštěstí ztlumila světla. Jinak bych pravděpodobně řekla něco hloupého místo toho, abych si tuhle chvíli užila.

Podezření byl jeden z filmů s Carym Grantem, které jsem nikdy předtím neviděla. Joan Fontaineová si v něm vezme Caryho i přesto, že se chová nezodpovědně a utrácí moc peněz. Udělá to, protože Cary vypadá zatraceně dobře a ani jí nevadí, že má hluboko do kapsy. Tenhle důvod ale Lucase moc nepřesvědčil. „Nepřijde ti zvláštní, že zkoumá jedy?“ zašeptal. „Kdo má takovýhle koníček? Alespoň uznej, že je to divný hobby.“

„Žádný chlap, který vypadá tak dobře jako on, nemůže hrát vraha,“ trvala jsem na svém.

„Naznačil ti někdy někdo, že jsi vůči lidem moc důvěřivá?“

„Zmlkni.“ Šťouchla jsem ho loktem do boku tak, až mu z krabice vylétlo pár kousků popcornu.

Film se mi líbil, ale ještě více jsem si užívala Lucasovu přítomnost. Bylo úžasné, jak jsme spolu byli schopni komunikovat bez toho, že bychom si něco řekli − pobavené pohledy, dotyky našich rukou a propletení prstů. Lucas mi bříškem palce kroužil po dlani a to stačilo, aby se mi rozbušilo srdce. Jaké by bylo, kdyby mě držel v náručí?

Nakonec se ukázalo, že pravdu jsem měla já. Vyšlo najevo, že Cary se zabýval jedy, aby mohl spáchat sebevraždu a zachránil tím Joan před svými velkými dluhy. Ona ho přemluvila, že dluhy se dají vyřešit, a odjeli spolu pryč. Když film skončil, Lucas zavrtěl hlavou. „Víš, ten konec je předělaný Hitchcock původně chtěl, aby Cary Grant hrál zločince. Ale filmová společnost ho nakonec donutila z něj udělat nevinného, aby byli diváci spokojení.“

„Konec nemůže být jiný, než má být,“ trvala jsem opět na svém. Světla se rozsvítila na krátkou přestávku, po které následovalo noční promítání. „Půjdeme ještě někam jinam, jo? Než pojede autobus zpátky, máme dost času.“

Lucas se podíval nahoru a já poznala, že se rád vzdálí od mých rodičů. „Tak jdeme.“

Vrátili jsme se na hlavní ulici, kde byly snad všechny otevřené obchody a restaurace plné uprchlíků z evernightské akademie. Potichu jsme prošli okolo nich a hledali místo, kde bychom mohli

být sami. Myšlenka, že Lucas touží po soukromí, mě vzrušovala, ale zároveň i trochu děsila. Noc byla studená a na chodník se snášelo listí, zatímco my jsme se na sebe kradmo dívali a občas jsme prohodili pár slov.

Nakonec jsme došli za autobusovou zastávku, u které končila hlavní ulice. Za rohem jsme našli malou pizzerii, která vypadala jako ze začátku šedesátých let. Místo celé pizzy jsme si každý koupili jen čtvrtku se sýrem a perlivou vodu a zapadli do jednoho z boxů. Seděli jsme naproti sobě u stolu s červenobílým kostkovaným ubrusem, na kterém mála láhev Chianti pokrytá silnou vrstvou vosku. Hudební automat v rohu hrál písničku od Eltona Johna, nazpívanou ještě předtím, než jsme se narodili.

„Líbí se mi takováhle místa," řekl Lucas. „Člověk se cítí přirozeně. Nemá pocit, že každou píď navrhlo nějaké nóbl studio."

„Mně se tu taky líbí." Klidně bych Lucasovi odsouhlasila, že by se mi líbilo jíst lilek na Měsíci, kdyby se to líbilo i jemu. Ale v tu chvíli jsem nelhala. „Tady se člověk může uvolnit a být sám sebou."

„Být sám sebou." Lucasův úsměv byl trochu nepřítomný, jako by šlo o nějaký jeho soukromý vtip. „To by mělo být jednodušší, než to ve skutečnosti je."

Věděla jsem, jak to myslí.

Byli jsme v pizzerii skoro sami. Jedinými dalšími hosty byli čtyři muži, kteří vypadali, jako by přišli z nějaké stavby, protože měli trička celá od prachu. Na stole stálo několik prázdných sklenic od piva, které dokazovaly, kolik toho už vypili. Hlasitě se smáli svým vtipům, ale mně to nevadilo. Alespoň jsem měla důvod naklonit se přes stůl a být blíž Lucasovi.

„Takže Cary Grant," nadhodil Lucas, zatímco si sypal na svůj kousek pizzy papriku. „To je tvůj vysněný muž, hm?"

„Vypadá úžasně, nemyslíš? Jsem do něj blázen už od pěti nebo šesti let, kdy jsem poprvé viděla film *Dovolená*."

Předpokládala jsem, že mi Lucas jako milovník starých filmů dá za pravdu, ale mýlila jsem se. „Většina holek na střední škole by byla pobláznéná do současných filmových nebo televizních herců."

Kousla jsem do pizzy a chvíli jsem zápasila se sýrem. Když jsem měla plnou pusu, zamumlala jsem: „Líbí se mi i jiní herci, ale která holka by se nezamilovala do Caryho Granta?"

„I když je to smutná skutečnost, musíme jí čelit: většina lidí v našem věku o Carym Grantoví nikdy neslyšela.“

„Trestuhodné.“ Snažila jsem se představit si, jak by se tvářila Bethanyová, kdybych navrhla dějiny filmu jako volitelný předmět. „Moji rodiče mě vždycky seznamovali s filmy a knihami, které viděli nebo četli, ještě než jsem se narodila.“

„Cary Grant byl slavný ve čtyřicátých letech, Bianco. Točil filmy před sedmdesáti lety.“

„A od té doby jeho filmy dávají v televizi. Není těžké znát staré filmy, když člověk chce.“

Lucas zaváhal a já ucítila naléhavou potřebu rychle změnit téma. Nestihla jsem to, protože Lucas pronesl: „Říkala jsi, že tě rodiče přivezli na Evernight, abys poznala víc lidí a rozšířila sis pohled na svět. Ale já mám dojem, že se celý tvůj život snaží, aby tvůj svět zůstal co nejmenší.“

„Cože?“

„Zapomeň, že jsem to řekl.“ Zhluboka si povzdychl a položil okraj pizzy na talíř. „Neměl jsem tohle téma vůbec načínat. Tenhle večer jsme si chtěli užít.“

Asi jsem to měla nechat být. Hádat se s Lucasem na prvním rande bylo to poslední, co jsem si přála. Ale nešlo to. „Ne, chci vědět, jak jsi to myslel. Co ty vůbec víš o mých rodičích?“

„Vím, že tě přivezli na Evernight, což je prakticky poslední místo na světě, kam ještě nedorazilo dvacáté první století. Nefungují tu mobilní telefony ani bezdrátový internet. V počítačové laboratoři jsou jen čtyři počítače s kabelovým připojením. Není tam televize, neexistuje skoro žádný kontakt s vnějším světem…“

„Je to internátní škola! Ty bývají oddělené od okolního světa!“

„Oni chtějí izolovat od okolního světa *tebe*. Proto tě naučili milovat věci, které mají rádi oni, a ne holky v tvého věku.“

„Já si rozhoduji sama, co se mi líbí a co ne.“ Cítila jsem, jak mi tváře hoří hněvem. Většinou jsem se v takových situacích rozbrečela, ale teď jsem se slzám chtěla za každou cenu ubránit. „Kromě toho, ty jsi fanoušek Hitchcocka. Taky máš rád starý filmy. Znamená to, že ti rodiče řídí život?“

Naklonil se ke mně přes stůl a jeho tmavozelené oči na mě upřeně hleděly. Přála jsem si, aby se na mě tak díval celý večer, ale ne z toho důvodu jako teď. „Už jednou ses od svých rodičů

pokusila utéct. Nakonec jsi to zlehčila a tvrdila jsi mi, že to byl jen hloupý nápad.“

„O nic jinýho ani nešlo.“

„Myslím, že jsi měla důvod. Myslím, že máš pravdu, když máš z Evernightu divný pocit. A taky si myslím, že by si měla přestat poslouchat své rodiče a začít naslouchat svému vnitřnímu hlasu.“

Lucas neměl právo říkat takové věci. Kdyby ho mí rodiče slyšeli… Ne, to jsem si vůbec nedokázala představit. „Na Evernightu se mi nelíbí, ale to neznamená, že jsou mí rodiče špatní a ty se odvažuješ je kritizovat, i když je skoro neznáš. Nevíš o mojí rodině nic a já nechápu, proč se o ně staráš.“

„Protože…“ Zarazil se, jako by ho polekala jeho vlastní slova. Pomalu, skoro nevěřícně prohlásil: „Starám se o ně, protože mi na tobě záleží.“

Proč to musel říct zrovna teď? V téhle situaci? Zavrtěla jsem hlavou. „Nedává to smysl.“

„Hej.“ Jeden z dělníků zrovna navolil na hudebním automatu nevkusné ploužáky z osmdesátých let, připotácel se k našemu stolu a podíval se na mě. „Obtěžuje tě?“

„To je v pohodě,“ řekla jsem rychle. Tohle nebyla vhodná doba na zjištění, že rytířskost ještě nevymřela. „Opravdu, všechno je v pořádku.“

Lucas se zachoval, jako by mě vůbec neslyšel. Rozzlobeně na dělníka hleděl a obořil se na něho: „Do toho vám nic není.“

Mělo to stejný účinek, jako by do ropného pole upustil zápalku. Dělník se k nám naklonil a všichni jeho kamarádi vstali. „Jestli se ke svý přítelkyni na veřejnosti chováš takhle, tak mi do toho je sakra hodně.“

„Neobtěžoval mě!“ Byla jsem naštvaná na Lucase, ale situace se zjevně vymykala kontrole. „Je skvělý, že se zastáváte žen, ale tady vážně nejde o žádný problém.“

„Nepleť se do toho,“ pronesl Lucas tlumeně. Nikdy jsem ho neslyšela mluvit takovým tónem, který byl skoro nepřirozeně napjatý. Zachvěla jsem se. „A vy se starejte o sebe.“

„Ty si myslíš, že ji vlastníš nebo co? Že se k ní můžeš chovat, jak chceš? Připomínáš mi to prase, který si vzala moje sestra.“ Dělník vypadal velice rozhněvaně. „Jestli si myslíš, že ti nedám stejnou nakládačku jako jemu, tak to pleteš, chlapečku.“

Zoufale jsem se rozhlédla, jestli neuvidím číšníka nebo majitele restaurace. Mé rodiče. Raquel. Někoho, kdo by mohl zabránit tomu, aby tihle čtyři ohromní opilí dělníci, kteří zjevně toužili po rvačce, napadli Lucase.

Nikdy bych nevěřila, že Lucas udeří jako první.

Pohnul se tak rychle, že jsem to ani nedokázala postřehnout. Viděla jsem jen rozmazaný pohyb a pak dělníka, jak padá mezi své kamarády. Lucas měl napřaženou paži a ruku sevřenou v pěst. Chvíli trvalo, než mi to došlo. *Pane bože, on právě někoho* uhodil.

„Co to sakra děláš?“ Jeden z dělníků přiskočil k Lucasovi, ale ten se mu rychle a obratně vyhnul a strčil do něj tak prudce, až jsem si myslela, že muž upadne.

„Hej!“ Do místnosti vešel asi čtyřicetiletý muž, který měl na sobě flekatou zástěru. Bylo mi jedno, jestli je to majitel, kuchař nebo někdo jiný. Nikdy v životě jsem nikoho neviděla radši. „Co se tady děje?“

„Nic se neděje!“ Tak dobře, lhala jsem, ale to bylo jedno. Vyklouzla jsem z boxu a začala couvat ke dveřím. „Už jsme na odchodu. Je po všem.“

Dělníci a Lucas na sebe zírali, jako by se chtěli začít rvát ještě zuřivěji, ale Lucas mě naštěstí následoval. Když se za námi zavíraly dveře, uslyšela jsem, jak majitel mumlal něco o dětech z té zatracené školy.

Jakmile jsme byli venku, Lucas se ke mně otočil a ptal se: „Jsi v pořádku?“

„Ne, díky tobě ne!“ Šla jsem rychle k hlavní ulici. „Co to do tebe vjelo? Začal ses s ním rvát a ani jsi k tomu neměl důvod!“

„On si začal!“

„Ne, on se začal *hádat*. Ty ses začal prát.“

„Chránil jsem tě.“

„O to šlo i jemu. Možná byl opilý a neurvalý, ale nemyslel to zle.“

„Bianco, ty nechápeš, jak nebezpečné místo svět je.“

Když takhle Lucas mluvil předtím, jako by byl o hodně starší než já a chtěl mě poučovat a chránit, vždycky mě to potěšilo a zahřálo u srdce. Ale teď mě to rozzuřilo. „Tváříš se, jako bys všechno věděl, a pak se zachováš jako idiot a začneš se rvát se čtyřmi chlapy! A já jsem viděla, jak ses pral. Tohle nebylo poprvé.“

Lucas šel vedle mě, ale jeho kroky zpomalovaly, jako by byl v šoku. Uvědomila jsem si, že ho šokovalo, že jsem na to přišla. Měla jsem pravdu. Lucas se už takhle pral, a ne jednou.

„Bianco…“

„Ušetři si to.“ Zvedla jsem ruku a v tichu jsme došli k autobusu, který už obléhali studenti. Většina z nich držela nákupní tašky nebo láhve s vodou.

Lucas si sedl vedle mě, jako by pořád doufal, že spolu budeme mluvit, ale já si založila ruce a koukala z okna. Vic skočil do sedadla před námi a zavýskal: „Hej lidi, jak je?“ Pak si všiml, jak se tváříme. „Jej, možná je vhodná doba, abych vám vyprávěl jeden ze svých nekonečných příběhů.“

„Bezva nápad,“ prohlásil Lucas úsečně.

Vic dodržel slovo a vyprávěl o surfovacích prknech, kapelách a divných snech, které se mu zdávaly kdysi dávna a skončil až u Evernightu. Díky tomu jsem se nemusela bavit s Lucasem. Ani on celou cestu nepromluvil.

Kapitola šest

PO TOM VÝLETĚ DO RIVERTONU JSEM SE CÍTILA jako blázen, který odkopl Lucase pro nic za nic.

Ti dělníci byli opilí. Navíc byli čtyři, kdežto on byl sám. Možná jim Lucas musel ukázat, že to myslí vážně, aby si z něho neudělali boxovacího panáka. Pokud udělal tu jedinou správnou věc, jaké právo jsem měla ho odsoudit?

„V žádným případě," řekla Raquel, když jsem se jí následující den svěřila. Šly jsme zrovna přes areál školy. Listy už změnily barvu, takže vzdálené hory nebyly zelené, ale rudozlaté. „Když se z kluka vyklube násilník, drž se od něj dál. Tečka. Buď ráda, že jsi ho takhle poznala dřív, než si vybil vztek na tobě."

Její prudká reakce mě zarazila. „Vypadá to, že víš, o čem mluvíš."

„Co, ty jsi nikdy neviděla žádný pořad o domácím násilí?" Raquel se na mě nepodívala, jen si pohrávala s pleteným koženým náramkem na zápěstí. „To ví každý. Muži, kteří někoho mlátí, jsou špatní."

„Já vím, že reagoval přehnaně. Ale mě by Lucas nikdy neuhodil."

Raquel pokrčila rameny a přitáhla si k tělu kabátek, jako by jí byla zima, i když ten den venku nebylo tak chladno. Poprvé mě napadlo, do jaké míry se svým nenápadným vystupováním a chlapeckým vzhledem schovávala před nechtěnou pozorností. „Nikdo nevěří, že by se mu mohlo něco takového stát, dokud se to opravdu nestane. Krom toho ti říkal, jak ho tady všichni štvou a že by ses neměla kamarádit se svou spolubydlící ani s nikým jiným, ne?“

„No, to jo, ale …“

„Žádný ale. Lucas tě chtěl izolovat od ostatních, aby tě mohl ovládat.“ Raquel zavrtěla hlavou. „Bez něj ti bude líp.“

Věděla jsem, že se v Lucasovi mýlí, ale pořád jsem se nedokázala jeho chování vysvětlit.

Proč odsuzoval mé rodiče? Viděl mě s nimi jen jednou v kině a to se chovali přátelsky a vstřícně. Tvrdil, že důvodem je můj nesmělý pokus utéct během prvního dne školy, ale to jsem mu tak úplně nevěřila. Ten problém s mými rodiči si zjevně vymyslel z nějakého paranoidního důvodu, kterým asi bylo lepší se nezabývat.

Přesto mě napadala různá vysvětlení. Třeba měl přede mnou dívku, určitě krásnou a chytrou, která procestovala celý svět, a její rodiče byli snobští a nespravedliví. Vyšachovali Lucase ze hry, možná mu zakázali se s jejich dcerou stýkat. To ho poznamenalo, a tak byl teď nedůvěřivý.

Tenhle vymyšlený příběh mi vůbec nepomohl. Zaprvé mi na jeho základě začalo být Lucase líto, jako bych chápala proč se zachoval tak podivně, přestože to nebyla pravda. Taky mě znejistila ta hypotetická úžasná dívka. Je fakt smutné, když se člověk cítí ohrožen někým, kdo ani neexistuje.

Myslím, že až v době našeho odloučení, kdy jsem měla dobré důvody, abych se od něho držela dál, jsem si uvědomila, jak moc pro mě Lucas znamená. Hodina chemie, jediná, kterou jsme měli spolu, pro mě představovala každodenní utrpení. Cítila jsem ho blízko sebe tak intenzivně, jako člověk cítí oheň ve studené místnosti. Navzdory tomu jsem se rozhodla nepromluvit s ním ani slovo, což Lucas respektoval a ani se nesnažil mě oslovit. Nevěřila jsem, že by mohl trpět víc než já. Rozum mi říkal, abych na něj zapomněla, ale já ho neposlouchala. Lucas mi strašně chyběl a čím

víc jsem si říkala, že bych se ho měla vzdát, tím víc jsem toužila být s ním.

Cítil to stejně? Tím jsem si nemohla být jistá. Jediné, o jsem věděla přesně, bylo, že se v mých rodičích zmýlil.

„Jak ti je, Bianco?“ zeptala se máma jemně, když jsme uklízely nádobí po nedělní večeři.

Špatně jsem spala, nechutnalo mi jíst a většinu času jsem si chtěla přetáhnout deku přes hlavu a zůstat pod ní alespoň dva roky. Ale poprvé v životě jsem se jim s tím nechtěla svěřit. Oba Lucase učili, a tak nebylo fér, abych jim řekla, z čeho je podezírá. Kromě toho připustit, že vztah mezi námi skončil ještě dříve než začal, by můj pocit ztráty ještě umocnilo. „Jsem v pohodě.“

Máma a táta se na sebe podívali. Věděli, že lžu, ale netlačili na mě. „Víš co,“ nadhodil táta a namířil si to k přehrávači. „Nechoď ještě zpátky.“

„Vážně?“ Pravidla nedělní večeře nařizovala, abych se nedlouho poté vrátila učit do svého pokoje.

„Je jasná noc, a tak mě napadlo, že bychom se mohli podívat na hvězdy. Kromě toho jsem se chystal pustit Franka Sinatru. Vím, jak moc máš ráda jeho písničku *Ol’ Blue Eyes*.“

„Radši bych *Ely Me to the Moon*,“ požádala jsem ho a za chvíli se místností linul Frankův hlas. Chtěla jsem jim ukázat Andromedu, a tak jsem je nasměrovala severovýchodně od souhvězdí Pegas, až ji spatřili, ten vzdálený neostrý trojúhelník s miliardou zářivých hvězd. Potom jsem si ještě dlouho prohlížela oblohu a každá známá hvězda mi připadala jako dlouho ztracený přítel.

Následující den jsem cestou na hodinu dějepisu zahlédla v hale Lucase. Naše pohledy se setkaly. Sluneční svit, který sem dopadal barevně prosklenými okny, ho zbarvily do podzimních tónů a já měla pocit, že je hezčí než kdykoliv předtím.

V okamžiku, kdy se naše pohledy setkaly, se veškeré kouzlo vytratilo. Lucas vypadal zraněně, stejně zmateně a ztraceně, jako jsem se cítila já od naší hádky v restauraci. Na malou chvilku jsem pocítila vinu, protože jsem si uvědomila, jak jsem mu ublížila. Ale pocit viny se zračil i v jeho očích. Pak zatnul zuby a se shrbenými rameny se ode mne odvrátil. V mžiku se ztratil v davu uniforem, další neviditelná osoba na Evernightu.

Možná si už zase říkal, že by si měl od lidí držet odstup. Vzpomněla jsem si, jak se choval, když jsme byli spolu. že vypadal šťastněji, uvolněně a svobodně, a ničila mě představa, že se kvůli mně zase uzavře do sebe.

„Lucas je teď nesnesitelnej," informoval mě Vic později toho dne, když jsme na sebe narazili na schodišti. Tentokrát byl oblečený jako ostatní studenti, alespoň od kotníků výš, protože měl na sobě červené boty, které rozhodně nebyly součástí uniformy. „On je náladovej i normálně, ale tohle je moc. Je strašně náladovej. Extrémně náladovej." Při slově extrémně zkřížil ruce do písmene X, aby tomu ještě dodal váhu.

„Poslal tě za mnou, aby ses ho zastával?" Snažila jsem se to říct nenucené, ale moc se mi to nepovedlo. Můj hlas zněl tak utrápeně, že by snad každý, dokonce i nevšímavý Vic, poznal, že jsem ráno toho dne plakala.

„Neposlal mě. To by neudělal." Vic pokrčil rameny. „Jenom nechápu, co se mezi váma stalo."

„Nic se nestalo."

„Určitě se něco stalo, jen mi to nechceš říct, ale to je pohodě. Nic mi do toho není."

Cítila jsem se tak zklamaně. Byla bych naštvaná, kdyby Lucas poslal Vica, aby ho obhajoval, ale ještě horší bylo zjištění, že o mě ani nehodlá bojovat. „Dobře."

Vic do mě šťouchl loktem. „Ty a já zůstáváme kámoši, že jo? Chci i po vašem rozvodu zůstat ve společný péči. Takže budete mít spoustu příležitostí se vidět."

„Rozvodu?" Navzdory situaci jsem se zasmála. Jenom Vic mohl následky nevydařené první schůzky nazvat rozvodem. Vlastně jsme s Lucasem předtím spolu ani nechodili, takže trochu přeháněl, ale nemělo smysl ho opravovat. Kromě toho mi byl sympatický. „Zůstáváme kámoši."

„Skvělý. Zdejší mimoni musí držet při sobě."

„Já jsem podle tebe mimoň?"

„To je ode mě ta nejvyšší pocta, kterou ti můžu prokázat." Procházeli jsme chodbou a Vic rozpřáhl ruce, jako by chtěl všechno pojmout do náruče: vysoké stropy, tmavé dřevěné ozdoby, které rámovaly všechny místnosti a dveře, tlumené světlo, které pronikalo starými okny a házelo na podlahu dlouhé, nepravidelné stíny. „Tohle místo je ztělesněním bizarnosti. Co se

tady považuje za divný, je všude jinde normální. Takhle to aspoň vnímám já.“

Povzdychla jsem si. „Víš, myslím, že na tom něco je.“

Měl naprostou pravdu, že na takovémto místě potřebuji získat co nejvíce kamarádů. To neznamenalo, že by se mi tu začalo líbit, ale během té krátké doby, kdy jsem se sblížila s Lucasem, jsem poznala, jaké to je necítit se tak strašně sama. Teď má osamocenost nabírala ještě znatelnější obrysy. Když jsem si uvědomila, o kolik to mohlo být lepší snášela jsem tohle nepřátelské a strašidelné místo ještě hůř.

Nepomohla ani změna ročního období. Strohý gotický styl budovy dokázal zjemnit jen krásně zelený břečťan a mírně se svažující zelený trávník. Ani úzká okna a podivně zbarvené světlo z žárovek nezamaskovaly zářivé paprsky babího léta. Jenže teď, když se začalo stmívat čím dál tím dříve, vypadal Evernight ještě ponuřejší než předtím. S klesajícími teplotami pronikl do učeben i pokojů lezavý chlad a někdy se zdálo, že se mráz na oknech trvale zaryl do skla.

Dokonce i krásně zbarvené podzimní listí šustilo ve větru jakoby osaměle. Některé větve už byly opadané a teď vypadaly jako drápy natahující se k šedé, zatažené obloze.

Napadlo mě, že si možná zakladatelé školy vymysleli Podzimní ples, aby studenti během této roční doby alespoň na chvíli přišli na jiné myšlenky.

„To si nemyslím,“ prohlásil Balthazar. Seděli jsme u stejného stolu v knihovně. Poprvé mi společné studium nabídl pár dní po tom nešťastném výletu do Rivertonu. V mé staré škole jsem se vždycky učila sama, protože jsme se místo učení vždycky zapovídali a o to déle nám pak všechno trvalo. Raději jsem si domácí úkoly udělala co nejdříve. Ale Balthazar to vnímal stejně, takže jsme během těch dvou týdnů strávili mnoho hodin společným studiem. Povídat jsme si vždycky začali až po tom, co jsme zavřeli učebnice. „Mám podezření, že zakladatelé školy zbožňovali podzim. Myslím, že v tuhle roční dobu nejlépe vynikne pravý charakter Evernightu.“

„Právě proto by potřeboval rozveselit.“

Zazubil se a přehodil si koženou brašnu přes rameno. „Tohle není ta nejhorší škola na světě, Bianco.“ Škádlil mě, ale věděla jsem, že si o mě dělá starosti. „Přál bych si, aby ses tady cítila líp.“

„To já taky," pronesla jsem, zatímco jsem šilhala do rohu, kde si před pár minutami cosi četl Lucas. Pořád tam seděl, vlasy měl zbarvené do bronzová světlem lampy, ale ani se na nás nepodíval.

„Mohlo by se ti tu začít líbit, kdyby ses víc snažila." Vycházeli jsme ven z knihovny a Balthazar mi držel dveře.

„Měla by ses tu víc porozhlédnout. Seznámit se s dalšími lidmi."

Významně jsem se na něho podívala. „Lidmi jako Courtney?"

„Tak dobře. Zkus se seznamovat s těmi *správnými* lidmi." Neměl tím na mysli ty nejbohatší nebo nejoblíbenější, ale ty, které stojí za to znát. Zatím jsem ale měla pocit, že z těch typických studentů na Evernightu za to stojí jen Balthazar, takže jsem si nevedla tak špatně.

„Myslím si, že Evernight není dobrý pro nikoho," poznamenala jsem. „A jsem si jistá, že není dobrý pro mě. Vím, že slouží svému účelu, ale budu ráda, až tady dostuduju."

„To já taky, ale ne ze stejného důvodu." Balthazar kráčel pomalu vedle mě a zkracoval kroky, abych mu stačila. Občas mě praštilo do očí, jak je vysoký a svalnatý, až mě z toho zašimralo v břiše. „Tady mám neustále pocit, že rozumím celému světu, že ho můžu ovládnout. S každým novým předmětem, s každou novinkou, o které se něco dozvím, roste moje chuť vyrazit do světa a všechno si vyzkoušet na vlastní pěst."

Jeho nadšení nestačilo, aby se mi tu začalo líbit, ale alespoň jsem se po dlouhé době zase usmála. „No, aspoň jeden z nás je spokojený."

„Doufám, že brzy budeme spokojení oba," řekl Balthazar něžně. Jeho tmavé oči si mě důkladně prohlížely a mě z toho zase začalo lechtat v břiše.

Došli jsme k podloubí, kde začínaly dívčí pokoje a Balthazar se zastavil těsně před ním. Představila jsem si ho jako dvořana v devatenáctém století, který se mi klaní, a cítila jsem, že se zase usmívám.

Zdálo se, že mi chce Balthazar něco říct, ale v tu chvíli nás dostihla Patrice, která už zřejmě taky dokončila domácí úkoly. „Á, Bianco, tady jsi." Vzala mě nenucené za paži, jako bychom byly nejlepší kamarádky. „Musíš mi vysvětlit úkol z moderních technologií. Vůbec tomu nerozumím."

„Ehm, dobře.“ Když mě vlekla chodbou, otočila jsem se na Balthazara a zamávala mu. Vypadal spíš pobaveně než zklamaně. „Zrovna jsme spolu mluvili,“ řekla jsem tlumeně Patrice.

„Já vím,“ zašeptala. „Ale takhle s tebou bude chtít mluvil znovu. To znamená, že tím dřív za tebou přijde.“

„Vážně?“

„Z vlastní zkušenosti vím, že to funguje docela dobře. Kromě toho opravdu potřebuju, abys mi vysvětlila ten úkol.“

Nebylo to poprvé, co jsem jí s tímto předmětem pomáhala, a tak mě znovu napadlo, proč jsem si ho vůbec zapisovala. „Samozřejmě,“ povzdychla jsem si.

Patrice se zachichotala a na okamžik vypadala jako malá holka. „Balthazar je nejžádanější kluk z celé školy, jestli chceš něco vědět. Není úplně můj typ, ale ty ramena a tmavé oči! Vybrala sis docela dobře.“

„Jsme jen kamarádi,“ protestovala jsem, když jsme se vrátily do pokoje.

„Jen kamarádi. Hm.“ Zatvářila se pobaveně. „Zajímalo by mě, co by na to řekla Courtney.“

Zvedla jsem ruce a snažila se tenhle rozhovor ukončit než začne být ještě nepříjemnější. „Neříkej o tom Courtney, ano? Nepotřebuju další problémy.“

Nadzvedla jedno obočí. „Co jí nemám říkat? Přece jsi prohlásila, že mezi vámi nic není.“

„Jestli chceš pomoct s tím úkolem, přestaneš o tom mluvit. Hned teď.“

Patrice pokrčila rameny a vypadala trochu uraženě. „Dělej, jak myslíš. Já na tvém místě bych byla nadšená, že jsem upoutala pozornost kluka, jako je Balthazar. Ale teď už se pojďme pustit do toho úkolu.“

Upřímně řečeno jsem *byla* trošku hrdá, že se Balthazar se mnou baví. Nebyla jsem přesvědčená o tom, jestli mu jedná o víc než o přátelství, ale rozhodně se mnou občas flirtoval. Po té hádce s Lucasem jsem za to byla vděčná, protože jsem měla pocit, jako bych byla krásná a okouzlující, a ne stydlivá a neohrabaná.

Balthazar byl laskavý, chytrý a měl uličnický smysl pro humor. Všichni ho měli rádi, nejspíš proto, že k většině z nich se choval přátelsky. Zdravila ho dokonce i Raquel, která nenáviděla všechny

ostatní typické studenty, a on jí vždycky odpověděl. Nechoval se snobsky ani chladně. A na víc vypadal zatraceně dobře.

Vlastně měl všechno, co si holka může přát. Ale nebyl to Lucas.

Na mé staré škole učitelé o Halloweenu vždycky vystavili do oken umělé oranžové dýně, které pak naplnili cukrovinkami, a na všechny zdi zavěsili létající čarodějnice. Loni si paní ředitelka ozdobila dveře pracovny řetězem z bonbonů a světýlek, na kterém visela cedulka, na níž bylo zelenými, nesourodými písmeny napsáno *Baf*. Vždycky jsem to považovala za nevkusné a kýčovité a nikdy by mě nenapadlo, že mi to bude někdy chybět.

V Evernightu nikdo žádné dekorace nerozvěšoval.

„Možná si myslí, že ty obludy jsou dost strašidelné stíny o sobě," podotkla Raquel, když jsme obědvaly u ní pokoji.

Vzpomněla jsem si na obludu, na kterou jsem viděla svého pokoje, a snažila jsem si ji představit omotanou řetězem ze sladkostí. „Jo, vím, jak to myslíš. K téhle zatuchlé, strašidelné pevnosti se halloweenské dekorace jaksi nehodí."

„Je velká škoda, že tu nemůžeme provozovat dům duchů. Pro děti z Rivertonu, víš? Mohli bychom si ušít kostýmy a pořádně je vyděsit. Celý víkend bychom si hráli na ďábly a démony. Někteří z těch nafoukanců by se ani nemuseli moc přetvařovat. Mohli bychom tak škole vydělat nějaké peníze."

„Nemyslím si, že evernightská akademie potřebuje víc peněz."

„To máš pravdu," souhlasila. „Ale mohli bychom třeba podporovat nějakou charitu. Linku pomoci pro lidi se sebevražednými myšlenkami nebo něco podobného. Většině zdejších studentů by na tom sice asi nezáleželo, ale třeba by to udělali kvůli přihláškám na vysokou. Ani jedna z těch bohatých potvor nikdy nemluví o univerzitě, protože už asi mají zajištěnéstudium na Harvardu nebo Yale, ale stejně si musejí podat přihlášku. Takže by se jim ten nápad mohl líbit, ne?"

Představila jsem si pavučiny na schodišti, šíleně chechtající studenty, jejichž smích se rozléhá velkou halou a nevinné děti s vyděšeným výrazem, kterým nad hlavou mávají Courtney nebo Vidette svými dlouhými, černými nehty. „Stejně je už pozdě. Do Halloweenu zbývají jen dva týdny. Možná příští rok."

„Jestli se sem příští rok vrátím, tak mě prosím zastřel," zasténala Raquel a plácla sebou na postel. „Podle našich bych to tu měla vydržet, protože jsem dostala stipendium. Jinak se vrátím do své staré bezejmenné školy, kde mají u vstupu detektory kovu. Ale tady to nenávidím. Nesnáším to tu."

Zakručelo mi v břiše. Salát s tuňákem a sušenky, o které jsme se s Raquel podělily, mi k jídlu nestačily. Potřebovala jsem sníst ještě něco ve svém pokoji, ale to Raquel nemusela vědět. „Bude líp."

„Ty tomu opravdu věříš?"

„Ne." Bezútěšně jsme na sebe pohlédly a pak vyprskly smíchy.

Když jsme se přestaly smát, uvědomila jsem si, že slyším křik. Neznělo to odnikud zblízka, spíš jakoby z haly Raquel měla pokoj nedaleko podloubí, které spojovalo dívčí pokoje a křídlo s učebnami. Připadalo mi, že ten zvuk přichází odtamtud. „Hej, slyšíš to?"

„Jo." Raquel se opřela o lokty a poslouchala. „Myslím, že se někdo pere."

„Pere?"

„Věř tomu, kdo chodil do nejnebezpečnější státní školu v Bostonu. Poznám rvačku i po zvuku."

„Jdeme." Popadla jsem tašku s učebnicemi a vyrazila ze dveří, ale Raquel mě chytla za rukáv.

„Co to děláš? Neměly bychom se do ničeho zaplést." Měla vytřeštěné oči. „Koledujeme si o malér."

Dávalo to smysl, ale já ji neposlechla. Jestli se někdo pral, musela jsem si být naprosto jistá, že v tom není zapletený Lucas. „Zůstaň tady, jestli chceš. Já jdu."

Raquel mě pustila.

Spěchala jsem k místu, odkud jsem slyšela křik a jekot. Poznala jsem hlas Courtney, která se škodolibou radostí pištěla: „Vytáhni ho ven!"

„Kluci, no tak, kluci!" Vicova slova se rozléhala halou. „Nechte toho!"

S bušícím srdcem jsem vyběhla zpoza rohu zrovna ve chvíli, kdy dal Erich Lucasovi pěstí do obličeje.

Celá škola se dívala, jak Lucas upadl na zadek. Všichni typičtí studenti se začali smát a Courtney dokonce zatleskala. Lucas měl na rtech krev, která ostře kontrastovala s jeho bledou tváří. Když

mě spatřil, zavřel pevně oči. Tohle ponížení možná bolelo víc než rána pěstí.

„Už mě nikdy neurážej," přikázal mu Erich. Zvedl nice a prohlížel si je, jako by byl spokojen, jakou odvedly práci. Na kloubech měl Lucasovu tmavou krev. „Nebo tě příště umlčím navždy."

Lucas se posadil a upřeně na něj hleděl. V hale se rozhostilo podivné ticho, jako by všechno začalo být daleko závažnější, jako by boj neskončil, ale právě začal. Ve vzduchu ale nevisel strach, nýbrž očekávání. Netrpělivost. Touha po odplatě. „Příště to bude úplně jinak."

„Jo, to rozhodně," posmíval se mu Erich. „Příště bude *opravdu* bolet." Odkráčel jako hrdina s Courtney a ostatními v závěsu. Další studenti se rozprchli, než dorazí učitelé. Zůstali jsme tu jen Vic a já.

Vie si klekl k Lucasovi. „Mimochodem, vypadáš hrozně…"

„Díky, že mi to říkáš tak ohleduplně." Lucas se zhluboka nadechl a zasténal. Vic ho podepřel a nabídl mu kapesník, protože mu z nosu crčela krev.

Nevěděla jsem co říct. Myslela jsem jen na to, jak strašně Lucas vypadá. Erich ho pořádně zmlátil. Od té rvačky v pizzerii jsem Lucase vnímala jako ostrého hocha, který se rád pere. A teď se zapletl do další rvačky. Znamenalo to, že jsem měla pravdu? Nebo to, jakou dostal nakládačku, dokazovalo, že není zase takový rváč?

„Jsi v pořádku?" zeptala jsem se nakonec.

„Jasně, v pohodě," odpověděl a ani se na mě nepodíval. „Jen budu potřebovat pár nových stoliček."

„Ty jsi přišel o zuby?" Vic zbledl.

„Jedna z nich se trochu viklá, ale snad nevypadne." Lucas se na chvíli odmlčel a pak mi oznámil: „Říkal jsem ti, že se to časem takhle vyvine."

Tenkrát prohlásil, že se z něho na Evernightu jednoho dne stane vyvrhel. A ten den už jednoznačně nastal. Ale proč předstíral, že mě nechal pro mé vlastní dobro? To, že jsem nechala jeho.

„No, když jsi teda v pořádku…," řekla jsem. Znovu jsem se od něho odvrátila. Pořád ležel na podlaze. Možná si mimo tenkrát všimne, kdo koho nechal.

Pod tíhou zmatku a smutku mi poklesla ramena a hrdlo jsem měla stažené. Kousala jsem se do rtu tak silně, až jsem ucítila krev. To mi dodalo trochu odvahy, ale přesto jsem se nemohla vrátit do pokoje k Raquel. Nebyla jsem připravená čelit jejím otázkám. Tak jsem si to namířila do knihovny, kde jsem se mohla ještě asi půl hodiny schovávat, než mi začne hodina politických věd. Určitě tam najdu něco ke čtení, třeba nějaké knížky o astronomii nebo aspoň módní časopis. Možná se začnu cítit lépe, když se na chvíli schovám za knížku.

Dveře, ke kterým jsem kráčela, se otevřely a já spatřila Balthazara. Vrhl žertovný pohled dolů do haly. „Je vzduch čistý?“

„Cože?“

„Předpokládám, že se schováváš před rvačkou mezi Lu-casem a Erichem.“

„Už skončila.“ Povzdychla jsem si. „Erich vyhrál.“

„To mě mrzí.“

„Vážně? Myslela jsem, že většina zdejších studentů nemá Lucase ráda.“

„Je to provokatér,“ prohlásil Balthazar. „Erich taky, ale má větší podporu. Asi radši fandím těm slabším.“

Opřela jsem se o zeď. Cítila jsem se tak vyčerpaně, jako by byla půlnoc a ne chvíli po poledni. „Někdy tu cítím takové napětí, že se divím, že se tahle budova neroztříští, jako by byla ze skla.“

„Tak si odpočiň. Dej si chvíli pauzu s učením,“ přemlouval mě Balthazar.

„Vlastně jsem se sem nepřišla učit, jen jsem se tu chtěla na chvíli schovat.“

„Schovat se v knihovně? Aha. Víš co?“ Mírně se ke mně naklonil. „Měla by ses občas trochu pobavit.“

Cítila jsem se hrozně na to, aby mě to rozesmálo, ale aspoň jsem se usmála. „To asi jen tak nepůjde.“

„Tak já ti něco navrhnu.“ Balthazar váhal tak dlouho, až mi došlo, co má v úmyslu, pak mě vzal za ruku a řekl: „Pojď se mnou na Podzimní ples.“

Navzdory všem Patriciiným narážkám a vtipům se mi nikdy ani nesnilo o tom, že by mě Balthazar pozval. Byl to nejhezčí kluk na škole a mohl pozvat každou holku. Přestože jsme spolu kamarádili, i navzdory tomu, že mě okouzloval jeho šarm, jsem si tuhle chvíli nikdy předtím nedokázala představit.

A nikdy by mě nenapadlo, že první odpověď, která mi prolétne hlavou, bude záporná.

Jenže to by byla pitomost. Jeho pozvání jsem chtěla odmítnout jen proto, že jsem doufala, že mě pozve někdo jiný, a ten už to určitě neudělá, protože jsem ho od sebe nadobro odstrčila.

Balthazar se na mě něžně díval s nadějí v očích. Řekla jsem jen: „Moc ráda."

„Skvělý." Úsměv mu prohloubil dolíček na bradě. „Užijeme si to."

„Díky za pozvání."

Zavrtěl nevěřícně hlavou. „Já jsem tady ten, který má štěstí. To mi věř."

Usmála jsem se na něj, protože to byla jedna z nejhezčích věcí, kterou mi kdo kdy řekl. Vzhledem k tomu, že nejoblíbenější kluk na škole pozval na tak významnou událost mě, bylo jasné, kdo z nás dvou má štěstí, a přestože neměl pravdu, přišlo mi to opravdu milé.

Ale můj úsměv byla pouhá přetvářka. Nenáviděla jsem se za to, že jsem se dívala na Balthazara a přála si, aby na jeho místě stál Lucas.

Kapitola sedm

PRVNÍ BALÍKY DORAZILY O HALLOWEENU. NA některých dlouhých krabicích z lepenky se skvěly drahé značky, několik jich přišlo z New Yorku a Paříže. Balík pro Patrice byl poslán z Milána.

„Šeříková.“ Zašustil hedvábný papír a Patrice vytáhla róbu na Podzimní ples. Chvíli ty světlé, hedvábné šaty držela láskyplně před sebou, zřejmě proto, abych viděla, jak na ní budou vypadat. „Krásná barva, co říkáš? Vím, že to není zrovna v módě, ale strašně se mi líbí.“

„Bude ti moc slušet.“ Už teď jsem viděla, že jí budou hezky ladit k pleti. „Určitě už jsi zažila spoustu plesů.“

Patrice předstírala skromnost. „Stejně mi po čase všechny splynou dohromady. Tohle bude tvůj první ples?“

„Zažila jsem pár plesů na staré škole,“ odpověděla jsem, ale nezmínila jsem se o tom, že se konaly ve školní tělocvičně a hudbu obstarával cvok, který pouštěl hlavně vlastní nepovedené písničky. Patrice by nechápala tohle ani skutečnost, že jsem celý ples stála u zdi nebo se schovávala na holčičích záchodech.

„No, určitě si to užiješ. Takovéhle plesy už jinde nepořádají. Je to kouzelný, Bianco, vážně.“ Tvář jí zářila nadšením a já si přála, abych ho mohla sdílet.

Během těch dvou týdnů, které scházely do Podzimního plesu ode dne, kdy mě Balthazar pozval, jsem se cítila zmatená, protože jsem najednou zažívala tisíce protichůdných pocitů. V jednu chvíli jsem se svou mámou v pohodě vybírala šaty z katalogu, a za hodinu jsem tak toužila po Lucasovi, že jsem nemohla skoro dýchat. Během jedné náročné hodiny s Bethanyovou se na mě Balthazar povzbudivě usmál a mně opět vytanulo na mysli, jak je úžasný. Pak mě zaplavil pocit viny, protože jsem ho nechtěla vodit za nos. Sice přede mnou neklekl na kolena a neslíbil mi věčnou lásku, ale já jsem věděla, že chce, abych mu projevila svou náklonnost víc.

Když jsem v noci ležela v posteli, představovala jsem si, jak mě Balthazar líbá a drží můj obličej v dlaních, ale tyhle představy byly bezvýznamné. Místo nich jsem klidně mohla vzpomínat na nějakou scénu z filmu. Čím jsem byla ospalejší, tím víc mi myšlenky bloumaly sem a tam a moje fantazie se začaly měnit. Najednou na mě místo tmavých očí hleděly zelené, a přede mnou se objevil Lucas a začal mé líbat. Ještě nikdy mě nikdo nepolíbil, ale jak jsem se neklidně převalovala pod dekou, dokázala jsem si to představit naprosto jasně. Zdálo se, že mé tělo toho ví víc než já. Srdce mi prudce bušilo, tváře mi žhnuly horkem a někdy jsem nemohla celou noc usnout. Představy, ve kterých vystupoval Lucas, byly lepší než sny.

Řekla jsem si, že takhle to dál nejde. Šla jsem na Podzimní ples s nejhezčím klukem na škole. Byla to jediná opravdu skvělá věc, která se mi zatím v Evernightu přihodila, a chtěla jsem si ji užít. Ale přestože jsem si to opakovala pořád dokola, nevěřila jsem, že by mně ples mohl zvednout náladu.

To se změnilo v den plesu, když jsem si oblékla šaty.

„Trošku jsem je zabrala v pase.“ Máma měla okolo krku krejčovský metr a v rukávu košile zapíchnuté špendlíky. Uměla ušít všechno, na co člověk pomyslel, a tak mi předělala šaty z katalogu na míru. (Když jsem chtěla, aby mi upravila školní uniformu, vysvětlila mi, že má moc práce a navrhla, ať se naučím šít sama. Ale to v žádném případě nehrozilo. Máma nedůvěřovala

šicím strojům a já jsem se nechtěla během volného nedělního odpoledne učit používat náprstek.) „Taky jsem trochu zvětšila výstřih.“

„Chceš, abych oslnila?“ Obě jsme se zasmály. Bylo trochu směšné tvářit se skromně, když jsem před ní stála v kalhotkách a podprsence bez ramínek. „Ještě nikdy jsem nikam nešla takhle oblečená a namalovaná − táta z tebe nebude mít radost.“

„Myslím, že tvůj otec to skousne, tím spíš až dnes večer uvidí, jak ti to sluší.“

Vkročila jsem do tmavě modrých šatů, které jemně šustily, zatímco mi je máma pomáhala natáhnout. Když zapnula postranní zip, napadlo mě, že je zabrala až moc, ale pak připevnila sponu a já zjistila, že pořád můžu dýchat. Korzet, který lichotil mé postavě, přecházel v širokou sukni. „Páni,“ zašeptala jsem a uhlazovala si jemnou, lehkou látku, která byla příjemná na dotek. „Chci se vidět.“

Máma mě zarazila, než jsem se dostala k zrcadlu. „Počkej. Chci ti ještě učesat vlasy.“

„Chci se jen podívat na šaty! Ne na vlasy.“

„Věř mi. Bude lepší, když počkáš a uvidíš se hotová celá.“ Máma úplně zářila. „Kromě toho si to moc užívám.“

Nemohla jsem odporovat ženě, která mi celý týden předělávala šaty. Tak jsem si sedla na kraj postele a nechala česat.

„Balthazar je báječný kluk,“ prohlásila. „Nebo mám aspoň takový dojem.“

„Jo. Určitě.“

„Hm. To neznělo zrovna nadšeně.“

„Tak to není. Nechtěla jsem, aby to takhle vyznělo.“ Neřekla jsem to zrovna přesvědčivě. „Jen ho ještě moc neznám. To je všechno.“

„Pořád se spolu učíte. Myslela jsem si, že na první rande toho o něm víš dost.“ Máminy zručné ruce mi na spánku splétaly jemný copánek. „Nesouvisí to nějak s Lucasem? Co se mezi vámi stalo?“

Snažil se mě popudit proti vám a pak se začal ve městě prát s dělníky, mami. Takže je přirozeně tím, s kým chci být. Teď byste ho asi nejradši vyhnali ze školy s hořícími pochodněmi v rukou?

„Vlastně nic. Nehodíme se k sobě.“

„Ale pořád ti na něm záleží.“ Mluvila tak laskavě, že jsem se chtěla otočit a obejmout ji. „Jestli ti to pomůže, ty a Balthazar

máte mnoho společného. Je to někdo, koho můžes brát vážně. Ale to předbíhám. Je ti šestnáct a o tomhle nemusíš přemýšlet. Hlavně si užij ples.“

„Neboj. Už jen mít na sobě tyhle šaty je úžasný.“

„Chce to něco jiného.“ Máma přede mnou stála s rukama založenýma v bok a prohlížela si svůj výtvor. Pak se její obličej rozzářil. „Už to mám!“

„Mami, co to děláš?“ Vyděšeně jsem ji pozorovala, jak s nůžkami v ruce došla k mému teleskopu a ustřihla konec mého řetězu z papírových hvězd. „Mami! Mám ho ráda!“

„Pak ho spravíme.“ Držela dva kousky složené z malinkatých hvězdiček. Když mi je dávala do ruky, stříbrně se zaleskly. „Podrž je chvilku, prosím.“

„Ty ses zbláznila,“ prohlásila jsem, když jsem si uvědomila, co má v úmyslu.

„Zopakuj mi to, až to uvidíš.“ Když mi dala do vlasů poslední sponku, otočila mě na židli, abych se uviděla v zrcadle. „Podívej.“

Nejdřív jsem nemohla uvěřit, že jsem to já. Díky tmavým modrým šatům vypadala má bledá pleť hebce a dokonale jako hedvábí. Nalíčená jsem byla podobně jako obvykle, ale maminčiny zkušené ruce všechny barvy jemně vystínovaly. Tmavě zrzavé vlasy jsem měla zčesané dozadu a jejich část spletená do různě velkých copů. Zbylé rozpuštěné vlasy mi spadaly na krk podobně, jako je nosily ženy ve středověku. Na rozdíl od středověkých žen jsem v nich neměla květiny, ale stříbrné hvězdičky, které vypadaly jako ozdobné sponky. Když jsem otáčela hlavou ze strany na stranu a prohlížela se ze všech úhlů, zářily mi ve vlasech. „Páni, mami. Jak jsi to dokázala?“

Máma měla v očích slzy. Byla takový dobrák, v tom nejlepším smyslu slova. „Tím, že mám krásnou dceru.“

Vždycky mi říkala, že jsem hezká, ale až teď mě poprvé napadlo, že to možná myslela vážně. Nebyla jsem adept na ti-tulní stranu časopisů jako Courtney nebo Patrice, ale i tohle byla krása.

Když jsme přišly do obývacího pokoje, vypadal táta stejně překvapeně jako předtím já. Objal mámu. „Povedlo se nám to, viď?“ zašeptala.

„To rozhodně.“

Políbili se, jako bych tam nebyla. Odkašlala jsem si. „Co to má znamenat? Myslela jsem si, že dnešní večer si mají užít hlavně studenti.“

„Promiň, zlatíčko.“ Táta mi položil ruku na rameno. Cítila jsem z ní chlad, jako by ze mě sálalo teplo. „Vypadáš naprosto úchvatně. Doufám, že si Balthazar uvědomuje, jaké má štěstí.“

„To by teda měl,“ řekla jsem a oba jsme se zasmáli.

Věděla jsem, že by se mnou chtěli sejít dolů, ale naštěstí si to rozmysleli. To už by mě hlídali trochu moc. Když jsem scházela po schodech, přidržovala jsem si jednou rukou šaty a byla ráda, že mám aspoň chvilku pro sebe. Znamenalo to příležitost přesvědčit sebe samu, že je tohle skutečnost a ne jen nějaký sen.

Dole jsem slyšela smích, hlasy a hudbu. Přicházela jsem pozdě, protože ples už začal. Při troše štěstí Patrice kluky trochu zdrží.

V okamžiku, kdy jsem sešla po kamenných schode a ocitla se v osvětlené hale, se Balthazar otočil, jako by tušil, že přicházím. Když jsem viděla, jak na mě zírá, došlo mi, že Patrice měla asi pravdu. „Bianco,“ řekl a přistoupil ke mně. „Vypadáš úžasně.“

„Ty taky.“ Balthazar měl na sobě klasický smoking, který nosil i Cary Grant ve čtyřicátých letech. I když mu to moc slušelo, neubránila jsem se pohledu za něj na halu a vydechla: „Teda páni.“

Hala byla vyzdobená břečťanem a osvětlená vysokými bílými svícemi, které stály před starými, ručně kovanými mosaznými pláty, od nichž se světlo krásně odráželo. Na malém pódiu v rohu seděla kapela. Její členové na sobě neměli modré džíny a trička, ale ještě formálnější smoking než Balthazar, a hráli právě valčík. Desítky tanečních párů se na parketě vyjímaly jako na dvě stě let starém obraze. Několik nových studentů stálo opřených o zeď, kluci v ležérních oblecích a dívky v krátkých šatech s flitry. Zdálo se, že si všichni uvědomují, jak tuhle událost podcenili.

„Teď mě napadlo, že jsem se tě na to měl zeptat dřív. Umíš valčík?“ Balthazar mi nabídl rámě.

Zahákla jsem se do něj a odpověděla: „Ano. Teda skoro. Mí rodiče mě všechny tyhle klasický tance naučili, ale kromě nich jsem je s nikým netančila. Vždycky jsem tancovala jen doma.“

„Všechno je jednou poprvé.“ Vedl mě rozlehlou halou a světlo ze svíček bylo čím dál tím výraznější. „Tak pojďme na to.“

Balthazar vplul na taneční parket, jako by si to předtím nacvičoval. Věděl přesně, kam patříme a jak se pohybovat. Všechny pochybnosti o mých tanečních schopnostech okamžitě zmizely. Kroky jsem si pamatovala docela dobře a Balthazar měl svou širokou ruku na mých útlých zádech a skvěle mě vedl. Blízko nás jsem zahlédla Patrice, která se na mě uznale usmála a odtančila pryč.

Nechala jsem se unášet ve víru tance. Balthazar ani já jsme vůbec necítili únavu. Mým tělem proudilo tolik energie, až jsem měla pocit, že bych mohla protancovat několik dní. Podle Patriciiných úsměvů a Courtneyiných nevěřícných pohledů jsem poznala, že vypadám krásně, ale důležité bylo, že jsem se tak i cítila.

Nikdy mě nenapadlo, jak nádherný může takový tanec být. Kroky znali spolu se mnou i všichni ostatní. Každý pár tvořil součást tance, všichni se pohybovali ladně, všechny dívky držely paže ve správném úhlu a rozprostíraly je v pravý okamžik. Naše dlouhé, široké sukně vířily spolu s námi a tvořily barevnou řadu před černými botami tanečníků. Všichni se pohybovali do rytmu. Nepůsobilo to nijak spoutaným dojmem. Naopak. V ovzduší se vznášela svoboda, odpoutání se od zmatku a pochybností. Každý pohyb vycházel z toho předešlého. Na tomhle principu možná fungoval balet. Všichni jsme tancem vytvářeli něco úchvatného nebo dokonce kouzelného.

Poprvé od chvíle, kdy jsem přijela na Evernight, jsem přesně věděla, co mám dělat. Věděla jsem, jak se mám pohybovat, jak se usmívat. Cítila jsem se s Balthazarem přijmemně a užívala si jeho obdiv. Patřila jsem sem.

Nikdy předtím jsem nevěřila, že bych se mohla stát součástí tohoto světa, ale teď se přede mnou otevírala široká, přívětivá cesta…

„*Kdyby tu křehkou dívku, jako jsi ty, chytili do drápů, nechtěl bych tomu přihlížet.*“

Lucasův hlas mi zněl v hlavě tak jasně, jako by mi šeptal do ucha. Klopýtla jsem a okamžitě vypadla z rytmu, Balthazar mě rychle odvedl z tanečního parketu a držel mě okolo ramen, „Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě,“ zalhala jsem. „Jenom je tu strašné vedro. Myslím, že jsem se přehřála.“

„Pojďme na vzduch.“

Když mě Balthazar vedl pryč, uvědomila jsem si, co jsem málem provedla. Byla jsem hrdá, že jsem součástí Evernightu, místa, kde silní útočili na slabé, kde krásní sráželi ty obyčejné, kde bylo snobství důležitější než přátelství. Jen proto, že mě jednou nechali na pokoji, jsem skoro zapomněla, jak jsou ve skutečnosti zlí.

Vzpamatovala jsem se, až když jsem si vzpomněla na Lucase.

Vyšli jsme ven, kde nikdo nehlídal. Bethanyová a ostatní učitelé zřejmě předpokládali, že většina studentů zůstane kvůli chladnému počasí uvnitř. Došlo mi to hned, co se mi zimou roztřásla ramena. Než jsem se začala klepat celá, sundal Balthazar sako a dal mi ho okolo ramen. „Je to lepší?“

„Jo. Dej mi chvilku.“

Naklonil se ke mně a tvářil se ustaraně. Byl tak hodný a starostlivý, a navíc opravdový džentlmen. Přála jsem si, aby na ples místo mě pozval dívku, která by to ocenila. „Pojďme se na chvíli projít.“

„Projít?“

„Teda, jestli se nechceš vrátit …“

„Ne.“ Kdybych se vrátila dovnitř, mohla by se mi znovu zatemnit mysl. Potřebovala jsem si vyčistit hlavu a uvědomit si, co se to se mnou stalo. „Vlastně ne. Ještě ne. Pojďte.“

Na nebi zářily hvězdy. Byla jasná noc, takže se daly krásně pozorovat. Toužila jsem odejít do svého pokoje nahoře ve věži, pozorovat teleskopem hvězdy a zapomenout na všechen ten zmatek, který jsem v sobě teď cítila. Jak jsme kráčeli hlouběji do lesa, hudba a smích postupně utichaly.

„Tak kdo je to?“ zeptal se nakonec Balthazar.

„Cože?“

„Ten kluk, do kterého jsi blázen.“ Balthazar se smutně usmíval.

„Co?“ Jeho otázka mě tak zaskočila, že jsem se z ní pokusila vykroutit. „Nevídám se s nikým jiným.“

„Bianco, důvěřuj mi trochu. Mám dost zkušeností na to, abych poznal, kdy holka myslí na někoho jiného.“

„Je mi to líto,“ zašeptala jsem rozpačitě. „Nechtěla jsem ti ublížit.“

„Já to zvládnu.“ Položil mi ruce na ramena. „Jsme kamarádi, že jo? To znamená, že chci, abys byla šťastná. Byl bych radši, kdybys byla šťastná se mnou …“

„Balthazare −“

„…ale vím, že to není vždycky tak jednoduché.“

Pokývala jsem hlavou. „Ne. To není. Protože jsi ten nejúžasnější kluk, kterého znám, a protože bych měla myslet na tebe.“

„Když je člověk zamilovaný, nedělá, co by měl. To mi věř.“ Jeho bílá košile se třpytila v měsíčním světle. Přišlo mi, že nikdy nevypadal úchvatněji, než když se mě vzdával. „Je to Vic? Viděl jsem tě s ním občas bavit.“

„Vic?“ Musela jsem se zasmát. „Ne. Je moc fajn, ale je to jen kamarád.“

„Tak kdo?“

Chvíli jsem se zdráhala, ale pak jsem si uvědomila, že mu to chci říct, protože se z nás za těch několik týdnů stali blízcí přátelé. Balthazar mě bral vážně, i když jsem byla mladší a daleko nezkušenější než on. Jeho názor pro mě byl důležitý. „Lucas Ross.“

„Outsider vyhrál první kolo.“ Nezdálo se, že by to Balthazara potěšilo. Ačkoli, proč by mělo? „Chápu, co na něm vidíš.“

„Vážně?“

„Jasně. Vypadá dobře.“

„To není ten důvod.“ Chtěla jsem, aby znal pravý důvod. „Nevšimla jsem si ho kvůli tomu, že je přitažlivý. On je prostě jediný člověk, který mi rozumí.“

„To já bych mohl taky. Nebo bych se aspoň snad.“ Balthazar sklopil hlavu a já si uvědomila, jak je pro něho tenhle rozhovor těžký, přestože se to snažil nedat najevo. „Už nebudu naléhat. Slibuju.“

„Ty sem patříš, Balthazare. Proto nemůžeš chápat, jaké to je pro nás ostatní, co sem nezapadáme,“ řekla jsem co nejjemněji.

„Taky bys sem mohla patřit, kdybys chtěla.“

„Ale já nechci.“

Nadzvedl jedno obočí. „V tom případě budeš mít problémy celý život.“

„Tak jsem to nemyslela.“ Balthazar mluvil o vzdálené budoucnosti, o které jsem vůbec nechtěla přemýšlet, protože teď

se věci dost zkomplikovaly. „Já mluvím o střední škole. Ty jsi cestoval po celém světě. Nedokážeš si představit, jak je tu pro mě všechno nové a jak mě tohle místo děsí. Kdybych si nedávala pozor, mohla bych tady ztratit sama sebe a to nechci. Lucas to cítí stejně."

Balthazar o tom chvilku uvažoval a nakonec přikývl. Nemyslela jsem si, že jsem ho přesvědčila, ale alespoň si to vyslechl. „Lucas není špatný kluk," připustil. „Ale vlastně ho moc neznám. Viděl jsem, jak se zastal studentů, kterým se někdo vysmíval, a podle toho, jak se projevuje v hodinách, je asi i dost chytrý."

Usmála jsem se. Po několikatýdenním pochybování bylo příjemné slyšet, že o Lucasovi někdo mluví hezky.

Ale Balthazar ještě neskončil. „Jenže se snadno rozčílí. Viděla jsi jeho rvačku s Erichem, takže to víš." Cítila jsem se provinile a zároveň vděčně, že Balthazar neví o té strkanici v pizzerii v Rivertonu. „Chápu, že Evernight může v někom, jako je on, takové jednání vyvolat, ale to nemění nic tom, že občas zbytečně – "

„Ztrácí nervy," dokončila jsem jeho větu. „Ano, já jsem to viděla. Možná se kvůli tomu nikdy nedáme dohromady. Ale měl bys vědět, jak to cítím."

„Jen chci, abys na sebe dávala pozor. Jestli ti ublíží, rychle z toho vycouvej." Lišácky se na mě usmál. „Třeba bych se pak dostal na řadu."

Položila jsem mu ruku na paži. „To bych měla velké štěstí."

Balthazar mě políbil na čelo. Voněl po tabáku a kůži já si skoro začala přát, abych mu tohle všechno byla bývala řekla až po tom, co mě alespoň jednou opravdu políbí. „Chceš se už vrátit dovnitř?"

„Ještě pár minut. Líbí se mi tady. Kromě toho jsou dnes večer vidět hvězdy."

„To je pravda. A ty máš ráda astronomii." Dal si ruce do kapes kalhot a pokračoval vedle mě dál do lesa. Dívala jsme se nahoru na souhvězdí, která prosvítala mezi holými větvemi. „To je Orion, že?"

„*Ano*. Lovec." Zvedla jsem ruku, abych naznčila nohy, pás a nataženou paži, která se chystá k úderu. „Vidíš tu hodně zářící hvězdu na jeho rameni? To je Betelgeuse."

„Která to je?“ Balthazara pravděpodobně astronomie moc nezajímala, ale asi se mu ulevilo, že nemusí mluvit o svém milostném zklamání. Věděla jsem, jak se cítí.

„Tahle, sehni se.“ Když se ke mně naklonil, navedla jsem jeho paži na oblohu tak, aby na hvězdu ukazoval prstem. „Už ji vidíš?“

Balthazar se usmíval. „Myslím, že ano. Nenachází se v Orionu mlhovina?“

„Jo, v půli cesty směrem dolů. Ukážu ti ji.“

Vtom se za námi ozvalo: „Bianco?“

Oba jsme se otočili. Okamžitě jsem ten hlas poznala, i když jsem tomu nemohla uvěřit. Možná jsem v to jen bezmezně doufala. Ale ve tmě opravdu stál Lucas oblečený ve školní uniformě. Nehleděl rozzlobeně ani na mě, ani na nás dva, nýbrž jen na Balthazara.

„Lucasi, co tady děláš?“ zašeptala jsem.

„Chci se ujistit, že jsi v pořádku.“

To se Balthazarovi nelíbilo. Narovnal se. „Bianca je naprostém bezpečí.“

„Je pozdě. Je tma. A ty jsi tu s ní o samotě.“

„Šla sem z vlastní vůle.“ Balthazar se zhluboka nadechl, zjevně se chtěl uklidnit. „Možná by bylo nejlepší, kdybys jí dělal doprovod ty.“

To Lucase zjevně zaskočilo. Očekával rvačku, ne tuhle nabídku.

„Vrátím se dovnitř s tebou,“ řekla jsem Balthazarovi. Bezz ohledu na to, o čem jsme právě mluvili nebo co jsem cítila, to byl on, kdo mi dělal garde. Dlužila jsem mu to.

Ale Balthazar zavrtěl hlavou. „To je v pohodě. Stejně už. nemám chuť tancovat.“

Zmatená a v rozpacích jsem si sundala jeho sako, dala si ruce na paže, abych je alespoň trochu ochránila před chladem, a řekla mu: „Díky. Za všechno.“

„Kdybys mě potřebovala, tak dej vědět.“ Balthazar si oblékl sako, střelil pohledem po Lucasovi a pak odešel sám směrem ke škole.

Jakmile byl pryč, zamumlala jsem: „To nebylo vůbec nutné.“

„Nakláněl se nad tebe. Ohrožoval tě.“

„Ukazovala jsem mu hvězdy!“ Objala jsem se pevně a snažila se uchránit před chladem. „Ty sis myslel, že mě chce políbit?“

„Ne.“

„Lháři,“ odsekla jsem.

Lucas zaúpěl. „Dobře, chtěl jsem tě před ním bránit. Nemohl jsem se jen tak dívat, jak to na tebe zkouší, a nic neudělat.“ Pak si sundal školní sako a nabídl mi ho. Jeho gesto nebylo tak elegantní jako Balthazarovo, u kterého šlo jednoduše o slušné vychování, jak se na džentlmena slušelo. U Lucase jsem měla pocit, že se mi zoufale snaží dát najevo, že by se o mě uměl postarat, alespoň trochu.

Vzala jsem si od něj sako a vklouzla do něj. Bylo zahřáté od jeho těla. „Děkuju.“

„Je škoda, že zakrývá ty šaty.“ Sjel mě pohledem od hlavy až k patě a v koutku úst se mu objevil náznak úsměvu.

„Neflirtuj se mnou.“ V hloubi duše jsem chtěla poslouchat Lucasovy lichotky celou noc, ale zároveň jsem věděla, že si teď musíme promluvit vážně.

„Mluv se mnou.“

„Dobře. Promluvíme si.“

Jenže ani jeden z nás samozřejmě nevěděl, jak začít. Abych získala čas, šla jsem pořád dál a Lucas mi šel po boku. V dálce jsme uslyšeli šramot a následně chichotání. Do lesa se dnes večer zjevně vytratily i jiné páry, které si to na rozdíl od nás užívaly.

Nakonec mi došlo, že budu muset začít. „Neměl jsi tak mluvit o mých rodičích.“

„Mýlil jsem se,“ povzdychl si Lucas. „Vím, že jim na tobě záleží.“

„Tak proč jsi na ně měl tak negativní názor?“

Přemýšlel o mé otázce a nejspíš nevěděl, jak mi na ni má odpovědět. „Nemluvili jsme moc o mé matce.“

Zamrkala jsem. „Ne. Nemluvili.“

„Je trochu prudká,“ prohlásil Lucas se sklopeným zrakem, zatímco jsme šli po měkkém koberci z hnědého borovicového jehličí. Nedaleko stála jabloň obklopená spadanými jablky, která nikdo nesebral a tak zhnědla a změkla. Jejich nasládlá vůně zjemňovala vzduch. „Snaží se mi organizovat život a docela se jí to daří.“

„Nedovedu si moc dobře představit, jak tě někdo komanduje.“

„Protože ji neznáš.“

„Změní se, až vyrosteš," nadhodila jsem. „Mí rodiče mě taky dřív hlídali víc než teď."

„Ona není jako tví rodiče." Lucas se zasmál, ale v jeho mnichu zazněl podivný podtón. „Máma vidí svět černobíle. Říká, že člověk musí být silný, aby přežil. Podle ní na světě existují jen dva druhy lidí: dravci a jejich kořist."

„To zní …tvrdě."

„Tohle slovo ji dobře vystihuje. Ví přesně, jaký bych měl být a co bych měl dělat. Ne že bych s ní ve všem souhlasil, ale pořád je to moje máma. Má na mě vliv." Zhluboka si povzdychl. „Což asi nevysvětluje moje chování v Rivertonu, ale hodně s ním souvisí."

Čím víc jsem o jeho slovech uvažovala, tím víc jsem všechno chápala. Lucas se domníval, že se mi rodiče míchají do života, protože přesně o to se snažila jeho matka. „Chápu to. Vážně."

„Je zima." Lucas mě vzal za ruku a mně se rozbušilo srdce. „Pojď. Vrátíme se do školy."

Kráčeli jsme spolu lesem zpátky ke škole, kde jsme ve velké hale uviděli nádherné světlo a siluety tančích párů. Napadlo mě, jak by tenhle večer dopadl, kdybychom se s Lucasem nepohádali a kdyby mě doprovázel na ples. Ta představa byla skoro příliš dokonalá. „Nechce se mi jít dovnitř."

„Je chladno."

„V tvém saku je mi teplo."

„Jo, ale *mně né*," usmál se na mě. Lucas vždycky vypadal starší než já, kromě chvil, kdy se usmíval.

„Počkej chvilku," prosila jsem ho a tahala ho směrem k altánku, kde jsme se už jednou potkali. „Zahřejeme navzájem."

„No, když je to tak …"

Sedli jsme si v altánku, ze kterého nešlo pozorovat hvězdy kvůli hustému břečťanu, a Lucas mě objal. Položila jsem mu hlavu na rameno. Během okamžiku zmizely veškeré pochybnosti a zmatek, které jsem cítila několik uplynulých týdnů. Na plese jsem byla šťastná, ale jen proto, že jsem na své problémy při tanci zapomněla. Ted šlo o něco úplně jiného. Věděla jsem, kde jsem a kdo jsem a v duši mi zavládl naprostý klid. Přestože jsem si pamatovala všechny důvody, proč jsem o Lucasovi pochybovala, když jsem ho měla tak blízko sebe, beze zbytku jsem mu důvěřovala. Nebála jsem se ničeho na světě. Byla jsem v bezpečí.

Zavřela jsem oči a opřela se mu hlavou o krk. Lucas se zachvěl a mě napadlo, že to nebylo kvůli chladnému počasí.

„Ty víš, že tě hlídám, že jo?“ zašeptal. Cítila jsem jeho rty na svém čele. „Chci, abys byla v bezpečí.“

„Nepotřebuju, abys mě chránil před nějakým nebezpečím, Lucasi.“ Objala jsem ho pevně kolem pasu. „Potřebuju, abys mě chránil před samotou. Nebojuj o mě. Buď se mnou. To je to, po čem toužím.“

Zasmál se a znělo to podivně smutně. „Potřebuješ někoho, kdo tě bude hlídat. Kdo se o tebe postará. Chci být tvůj ochránce.“

Zvedla jsem svůj obličej k jeho. Byli jsme tak blízko sebe, že jsem ho řasami šimrala na bradě a cítila mezi našimi rty teplo, které z nás obou vycházelo. Sebrala jsem veškerou odvahu a prohlásila: „Lucasi, já potřebuju jen tebe.“

Dotkl se mé tváře a pak přitiskl své rty na mé. Tenhle první dotek mi vyrazil dech, ale věděla jsem, že už se nebojím. Byla jsem s Lucasem a nic se mi nemohlo stát.

Políbila jsem ho a připadala jsem si jako ve snu. Věděla jsem, jak Lucase líbat. Jak se ho dotýkat. Věděla jsem to celou tu dobu a potřebovala jen zažehnout jiskru, která se změní v oheň. Lucas mě objal tak pevně, že jsem skoro nemohla dýchat. Líbali jsme se pomalu i divoce, vášniví i něžně, tisíci různými způsoby. Všechny byly správné.

Lucasovo sako mi spadlo z ramen a vystavilo je studenému nočnímu vzduchu. Objal mě tak, že jsem cítila jeho dlaně na lopatkách a konečky jeho prstů na páteři. Jeho doteky na mé holé kůži mě vzrušovaly ještě víc, než jsem si dokázala představit, a hlava se mi samou slastí zvrátila dozadu. Lucas mě líbal na rty, tváře, uši i krk.

„Bianco,“ zašeptal něžně. Právě mi rty přejížděl po jamce na krku. „Měli bychom přestat.“

„Já nechci přestat.“

„Tady venku … bysme se neměli … neměli nechat unést …“

„Nemusíš přestat.“ Políbila jsem ho do vlasů a na čelo. Dokázala jsem myslet jen na to, že teď patří mně, nikomu jinému.

Když se naše rty opět setkaly, byl náš polibek naléhavější, až skoro vyzývavý. Oba dva jsme dýchali rychleji a nemohli jsme mluvit. Na celém světě neexistovalo nic jiného než Lucas a pohlcující pocit, že je jen *můj*.

Jeho prsty přejížděly po tenkém ramínku mých šatů tak dlouho, až mi sklouzlo a odhalilo horní křivku mých prsou. Lucas mi přejel palcem od ucha na rameno. Přála jsem si, aby pokračoval níž, aby se mě dotýkal všude, kde jsem chtěla. Mysl se mi zatemnila, jako bych ztratila schopnost uvažovat. Vnímala jsem jen své tělo a jeho potřeby. Věděla jsem, co musím udělat, přestože jsem si to v tu chvíli nedokázala představit. Věděla jsem to.

Přestaň, přikázala jsem si. Ale ani jeden z nás už to nedokázal zastavit. Potřebovala jsem ho mít celého, hned teď.

Vzala jsem jeho obličej do dlaní a jemně ho políbila na rty, bradu a krk. Viděla jsem, jak mu těsně pod kůží tepe puls, a pak už jsem svůj hlad nedokázala ovládnout.

Vší silou jsem Lucase kousla do krku. Slyšela jsem, jak se zajíkl bolestí a leknutím, ale v tu chvíli jsem na jazyku ucítila jeho krev. Její těžká, kovová chuť zachvátila mé tělo jako prudký, neovladatelný, nebezpečný a zároveň překrásný oheň. Polkla jsem a Lucasova krev v mém hrdle chutnala tak sladce jako ještě nic předtím.

Lucas se ode mě snažil odtáhnout, ale už byl zesláblý. Když se začal hroutit, sevřela jsem ho pevně do náruče, abych mohla dál pít. Měla jsem pocit, jako bych do sebe jeho krví nasávala i jeho duši. Nikdy jsme se nebyli blíž.

Je můj, pomyslela jsem si. *Můj*.

Pak se Lucas zhroutil úplně. Omdlel. To zjištění na mě zapůsobilo jako studená sprcha a vytrhlo mě z transu. Zalapala jsem po dechu a pustila ho. Jeho tělo se bezvládně svezlo na podlahu altánku. Velká rána na krku, kterou jsem mu způsobila svými zuby, byla tmavá a v měsíčním světle se leskla jako rozlitý inkoust. Po dřevě stékal plamínek krve a tvořil malou kaluž krve okolo stříbrné hvězdičky, která mi vypadla z vlasů.

„Pomoc," zašeptala jsem přiškrceně. Rty jsem měla pořád ještě lepkavé a horké od Lucasovy krve. „Pomozte mi někdo, prosím!"

Klopýtala jsem ze schodů altánku a zoufale jsem někoho hledala. Kohokoli. Mí rodiče by zuřili, Bethanyová ještě tisíckrát víc než oni, ale někdo musel Lucasovi pomoct. „Je tady někdo?"

„Co ti je?" Courtney vyšla z lesa zjevně otrávená. Bílé krajkové šaty měla pomačkané a její doprovod stál hned za ní.

Zjevně jsem jim překazila zábavu. „Počkej … ty máš na puse … krev?“

„Lucas.“ Byla jsem v takovém šoku, že jsem ani nedokázala vysvětlit, co se stalo. „Prosím. Pomozte Lucasovi.“

Courtney pohodila svými dlouhými, blonďatými vlasy a vstoupila do altánku, kde spatřila Lucase, jak tam leží s prokousnutým hrdlem. „Panebože,“ vydechla. Pak se ke mně obrátila a samolibě se na mě usmála. „Je načase abys dospěla a stala se upírem jako my.“

Kapitola osm

„ZABILA JSEM LUCASE? JE V POŘÁDKU?“ VZLYKALA jsem. Nemohla jsem přestat brečet. Máma mě objímala okolo ramen a vedla mě pryč z altánku. Můj otec běžel s Lucasovým bezvládným tělem napřed. Blízko nás stálo několik učitelů, kteří se starali o to, aby se nikdo ze studentů nedozvěděl, že se něco stalo. „Mami, co jsem to udělala?“

„Lucas je naživu.“ Její hlas nikdy nezněl něžněji, „Zvládne to.“

„Jsi si jistá?“

„Jsem si tím dost jistá.“ Šly jsme po kamenných schodech a já jsem skoro o každý zakopla. Třásla jsem se po celém těle tak, že jsem skoro nemohla chodit. Máma mě hladila po vlasech, které se mi uvolnily a padaly mi do obličeje. „Zlatíčko, jdi do našeho bytu. Umyj si obličej. Uklidni se.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Chci být s Lucasem.“

„Ani nebude vědět, že tam jsi.“

„Mami. *Prosím.*“

Chtěla něco namítnout, ale bylo na ní vidět, že si uvědomila, že nemá smysl se přít. „Tak pojď.“

Můj otec vzal Lucase do administrativní budovy. Když jsem tam vešla, udivilo mě, že je tam byt se zdmi obloženými dřevem s černými skvrnami a sépiově zabarvené fotky ve starých oválných rámech. Pak jsem si vzpomněla, že tu má být Bethanyová. Byla jsem tak otřesená, že jsem se ani nebála. Když jsem se snažila dostat do ložnice, abych se podívala na Lucase, máma zavrtěla hlavou. „Umyj si obličej studenou vodou. Párkrát se zhluboka nadechni. Vzchop se, zlatíčko. Pak si promluvíme.“ Chabě se usmála a dodala. „Všechno bude v pořádku. Uvidíš.“

Lepkavýma, třesoucíma se rukama jsem zápolila se skleněnou klikou na dveřích do koupelny. Jakmile jsem spatřila svůj odraz v zrcadle, pochopila jsem, proč máma trvala na tom, abych si umyla obličej. Rty jsem měla potřísněny Lucasovou krví. Několik kapek se mi rozmazalo po tvářích. Okamžitě jsem otočila kohoutek, abych smyla důkaz toho, co jsem právě provedla, ale když mi na prsty tekla studená voda, zadívala jsem se na skvrny od krve pečlivěji. Rty jsem měla rudé od krve a nateklé z našich polibků.

Pomalu jsem si je olízla jazykem. Chuť Lucasovy krve ve mně vyvolala pocit, že je mi stejně blízko, jako kdybych se s ním objímala.

Takhle to tedy je, pomyslela jsem si. Celý život mi rodiče říkali, že jednoho dne už krev nebude jen něco od řezníka, co mi dávali k večeři. Nikdy jsem nechápala, jak to myslí. Teď mi to došlo. V určitém smyslu to opravdu bylo podobné polibku s Lucasem; mé tělo vědělo, co potřebuju, a toužilo po tom dávno předtím, než jsem si to uvědomila.

Pak jsem si vzpomněla, jak Lucas v očekávání polibku zaklonil hlavu a bezmezné mi důvěřoval. Pocit viny mě opět rozplakal a tak jsem si obličej a šíji opláchla vodou. Několik minut jsem zhluboka dýchala a teprve poté jsem byla schopná vyjít z koupelny.

Postel Bethanyové vypadala jako černá, zaoblená nestvůra. Měla spirálové sloupky, které podpíraly baldachýn, a zjevně byla stará několik set let. Uprostřed postele bezvládně ležel bledý Lucas s obvazem kolem krku, ale dýchal.

„Je v pořádku,“ zašeptala jsem.

„Nevypila jsi tolik krve, abys mu ublížila.“ Můj otec se na mě podíval poprvé od chvíle, kdy přiběhl do altánku. Bála jsem se, že mě odsoudí za to, co jsem provedla, nebo se přinejmenším bude

tvářit rozpačitě, ale byl klidný, dokonce laskavý. „Musíš se snažit vypít jednou za čas alespoň půl litru.“

„Tak proč Lucas omdlel?“

„To jim způsobuje kousnutí,“ řekla máma. Myslela tím lidské bytosti. Většinou se snažila nedělat mezi nikým rozdíly, protože tvrdila, že všichni jsme lidé, ale dělicí čára mezi námi nikdy nebyla jasnější. „Jako by byli zhypnotizovaní nebo očarovaní. Napřed se brání, ale brzy upadnou do transu.“

„Což je dobře, protože si zítra nebude nic pamatovat.“ Táta držel v ruce Lucasovo zápěstí a kontroloval mu tep. „Co se týče té rány na krku, jednoduše mu řekneme, že se stala nehoda. V tom starém altánku je pár uvolněných tyčí − jedna z nich mohla spadnout a uhodit ho do hlavy.“

„Nechci Lucasovi lhát.“

Máma zavrtěla hlavou. „Zlatíčko, vždycky jsi přece chápala, že existují věci, o kterých lidé okolo nás nemůžou vědět.“

„Lucas není jako oni.“

Na rozdíl od svých rodičů jsem věděla, že Lucas by pojal k akademii Evernight určité podezření. Samozřejmě neznal pravdu − kdyby ji znal, nikdy by sem nepřijel –a uvědomoval si, že tady číhá skrytá hrozba. Byla jsem pyšná na jeho vnímavost, ale ta všechno ještě více komplikovala.

Jenže jak jsem mu mohla říct pravdu? *Promiň, že jsem tě včera večer málem zabila?* Pomalu jsem přikývla a smířila se s tím, co jsem musela udělat. Lucas se nesměl dozvědět, že jsem ho zradila. Nikdy by mi to neodpustil, i kdyby mi tu historii o upírech věřil. Taky by si mohl myslet, že jsem se zbláznila.

„Dobře,“ připustila jsem. „Musíme lhát. Chápu to.“

„Kéž bych to mohla chápat i já,“ prohlásila Bethanyová příkře. Vešla do ložnice se založenýma rukama. Místo krajkové blůzy a tmavé sukně, kterou většinou nosila, měla teď na sobě tmavě vínovou róbu a černé saténové rukavice k loktům. Zavrtěla hlavou a její černé perlové náušnice se zaleskly. „Když jsme na Evernight pozvali lidské studenty, věděli jsme, že by mohly nastat problémy s bezpečností. Poučili jsme všechny starší studenty, hlídali chodby, oddělili jsme je, jak nejvíc to šlo. Mysleli jsem si, že se nám to daří. Nikdy bych takové selhání neočekávala od *vás,* slečno Olivierová.“

Oba mí rodiče vstali. Nejdřív jsem si myslela, že Bethanyové jako své nadřízené dávají najevo respekt, protože ji vždycky poslechli a to vštěpovali i mně. Ale pak k ní táta přistoupil blíž a začal mě bránit. „Víte, že Bianca je jiná než my ostatní. Tohle bylo poprvé, co ochutnala lidskou krev. Neuvědomovala si, jaké by to mohlo mít následky."

Bethanyové se koutky úst nepatrně stočily do upjatého, nepříjemného úsměvu. „Bianca je samozřejmě výjimečný případ. Málokdo se narodí jako upír. Víte, že jsem od roku 1812 potkala teprve tři?"

Mí rodiče mi prozradili, že se každých sto let narodí jen hrstka upířích novorozenců. Byli spolu skoro 350 let, než je oba ohromilo, že je má matka těhotná. Vždycky jsem si myslela, že trochu přehánějí, abych si připadala výjimečná, ale teď jsem si uvědomila, že měli naprostou pravdu.

Bethanyová ještě neskončila. „Předpokládala bych, že být vychovávána upíry a znát naši podstatu a potřeby by mělo představovat určitou výhodu. Není to důvod k většímu sebeovládání?"

„Omlouvám se." Nechtěla jsem, aby si mí rodiče dávali za vinu, co se stalo. Tohle byla jen moje chyba. „Rodiče mi vždycky říkali, že se to jednou stane. Že pocítím utkání kousnout. Ale já jsem tomu nerozuměla. Pochopila jsem to až ve chvíli, kdy se to stalo."

Přikývla a zamyslela se. Podívala se na Lucase jako na odpad, který tu zůstal. „Bude žít? Pak nedošlo k žádné trvalé újmě. Sdělíme Biance trest zítra."

Máma se na mě omluvně podívala. „Bianca nám přísahala, že už nikdy nic takového neudělá."

„Kdyby se ve škole rozkřiklo, že někdo kousl některého z nových studentů a nebyl potrestán, následovaly by další a další případy." Bethanyová si jednou rukou přidržela sukni. „Mohly by dopadnout hůře než tento. Je důležité, aby se nových studentů nikdo ani nedotkl, protože si nemůžeme dovolit ani stín podezření. Takový prohřešek nesmí zůstat nepotrestán."

Poprvé v životě jsem s Bethanyovou naprosto souhlasila. Měla jsem strašné výčitky, že jsem Lucase zranila, a několikadenní úklid na chodbě byl velmi mírným trestem. Ale okamžitě jsem si

uvědomila pravděpodobné následky. „Nemůžu zůstat po škole, ani uklízet nebo něco takového…“

Bethanyová nadzdvihla obočí ještě výš než obvykle. „Takový trest je pod vaši úroveň?“

„Kdyby bylo zřejmé, že to mám za trest, Lucas by se ptal proč. Přece nechceme, aby se na něco ptal, že ne?“

Zapůsobilo to. Bethanyová přikývla, ale zjevně jí to nebylo po chuti, že jsem ji trumfla. „V tom případě napíšete práci o deseti stránkách na téma užití dopisové formy v románech osmnáctého a devatenáctého století. Máte na to dva týdny.“

Byla jsem tak vyděšená a rozhozená, že mě ani takovýto trest nemohl uvrhnout do ještě větší deprese.

Bethanyová ke mně přistoupila a široká sukně jejích šatů zašustila jako ptačí křídla. Vůně levandule mě obklopila jako dým. Bylo pro mě těžké podívat se jí do očí; cítila jsem se před ní tak zahanbená, jako bych byla svlečená donaha. „Už více než dvě stě let slouží akademie Evernight jako svatyně našeho druhu. Ti z nás, kteří vypadají natolik mladě, aby se mohli stát studenty, se sem přicházejí dozvědět, jak se svět mění, a mohli se tak začlenit do společnosti, aniž by vzbudili podezření. Tohle místo je určené studiu. Je to bezpečné místo. Zůstane takové jen v případě, že v bezpečí budou i lidé venku a nyní i ti, kteří jsou zde s námi. Pokud se naši studenti přestanou ovládat a zmaří lidský život, vyvolá to brzy podezření. Tato svatyně padne. Skončí dvousetletá tradice. Já tuto školu střežím skoro po celou dobu, slečno Olivierová. Nemám v úmyslu, abyste vy nebo kdokoli jiný tuhle rovnováhu narušili. Je to jasné?“

„Ano, madam,“ zašeptala jsem. „Moc toho lituju. Už se to nikdy nebude opakovat.“

„To říkáte teď.“ Podívala se na Lucase a tvářila se zvědavě. „Uvidíme, co se stane, až se pan Ross probudí.“ Pak se otočila a vrátila se na ples.

Připadalo mi divné, že jen několik desítek metrů od nás lidé stále tančí valčík.

„Já zůstanu s Lucasem,“ pronesl táta. „Celio, odveď Biancu zpátky do školy.“

„Nemůžu se teď vrátit na pokoj. Chci být tady, až se Lucas probudí,“ žadonila jsem.

Máma zavrtěla hlavou. „Pro oba bude lepší, když tu nebudeš. Tvá přítomnost by mu mohla připomenout, co se opravdu stalo, a Lucas na to musí zapomenout. Víš co? Přespíš u nás. Jen dnešní noc. Nikomu to nebude vadit.“

Nikdy jsem po svém útulném pokoji nahoře ve věži netoužila víc než právě teď. Dokonce jsem chtěla vidět i obludu. „To zní skvěle. Moc vám oběma za všechno děkuju.“ Do očí mi opět vyhrkly slzy. „Dnes večer jste zachránili mě i Lucase.“

„Nebuď tak melodramatická.“ Tátova slova zjemnila jeho úsměv. „Lucas by žil tak nebo tak. A jednoho dne bys ho stejně někoho kousla. Přál bych si, abys bývala ještě chvíli počkala, ale předpokládám, že nám naše holčička už vyrostla.“

„Adriane?“ Máma vzala tátu za ruku a tahala ho ke dveřím. „Měli bychom si promluvit o té věci.“

„Věci? O jaké věci?“

„O té věci v hale.“

„Aha.“ Tátovi to došlo ve stejný okamžik jako mě. Máma hledala záminku, jak mě na chvilku nechat s Lucasem o samotě.

Jakmile odešli, sedla jsem si k němu na kraj postele. Byl bledý a měl tmavé kruhy pod očima, ale přesto vypadal krásně. V kontrastu s pletí vypadaly jeho bronzové vlasy hnědé, a když jsem mu položila ruku na čelo, měl ho studené.

„Je mi tak líto, že jsem ti ublížila.“ Po tváři mi stékala horká slza. Chudák Lucas se mě vždycky snažil chránit. Ale neměl tušení, že nebezpečí představuji já sama.

Později v noci jsem se upřeně dívala na své krásné šaty, které teď byly potřísněny krví. Máma je pověsila na hák na dveřích do mého pokoje. „Myslela jsem si, že to bude skvělý ples,“ zašeptala jsem.

„Škoda že nebyl, zlatíčko.“ Seděla vedle mě na posteli a hladila mě po vlasech stejně, jako když jsem byla malá. „Ráno už bude všechno lepší. Uvidíš.“

„Jsi si jistá, že se Lucas neprobudí jako upír?“

„Jsem si jistá. Lucas neztratil tolik krve, abys ho ohrozila na životě. A je to poprvé, co jsi ho kousla, ne?“

„Ano,“ popotáhla jsem.

„Jen lidé, kteří byli kousnuti víckrát, se stávají upíry, navíc jen tehdy, pokud je poslední kousnutí smrtelné, jak jsme ti řekli, zabít

někoho jen tím, že z něho vysaješ krev, je vlastně dost těžké. V každém případě by musel zemřít, aby se z něj stal upír, a Lucas nezemře.“

„Já jsem nikdy nezemřela a jsem upír.“

„To je něco jiného, miláčku, a ty to víš. Narodila ses za zvláštních okolností.“ Máma mě vzala za bradu a natočila mi hlavu tak, aby se mi mohla dívat do očí. Za ní jsem z okna viděla šklebící se obludu, která vypadala, jako by nás poslouchala. „*Ty* se nestaneš pravou upírkou do doby, než někoho zabiješ. Až to uděláš, zemřeš také, ale jen na chvíli, jako by sis trochu zdřímla.“

Moji rodiče mi samozřejmě tohle všechno řekli už nejméně tisíckrát, stejně jako že si mám před spaním vyčistit zuby nebo napsat celé jméno a telefonní číslo volajícího, když byli pryč. Tvrdili mi, že většina upírů nikdy nikoho nezabila, a přestože jsem si nedokázala představit, že bych někomu ublížila, trvali na tom, že k tomu může dojít a že to nemusí být nic špatného. Pořád dokola jsme mluvili o mé případné přeměně: Mohla jsem jít do nemocnice ne do sanatoria, najít tam někoho opravdu starého nebo na pokraji smrti a vyřešit to tímhle způsobem. Vždycky mi říkali, že to bude takhle snadné − ukončit něčí trápení a možná dát dokonce šanci žít navždy jako upír, pokud bychom to naplánovali dopředu a měli jistotu, že budu mít více příležitostí uhasit svou žízeň. Vysvětlili mi to laskavě a věcně, tejně jako by šlo o úklid pokoje.

Jenže událost, která se mezi Lucasem a mnou se odehrála, svědčila o tom, že skutečnost není tak jednoduchá, jako jejich výklad.

„Nemusím se stát upírem, než na to budu připravená,“ prohlásila jsem. I tohle jsem od nich slyšela nespočetněkrát a tak jsem automaticky očekávala matčin souhlas.

Místo toho chvilku mlčela. „To se uvidí, Bianco. To se uvidí.“

„Co tím myslíš?“

„Ochutnala jsi lidskou krev. V podstatě jsi otočila přesýpací hodiny − tvé tělo se teď občas bude chovat zvláštně.“ Musela jsem vypadat vyděšeně, protože mi stiskla ruku. „Neboj se. To neznamená, že se to změní tento týden, a nebo se to nestane ani letos. Ale tvá potřeba chovat se jako my bude sílit čím dál tím víc. Kromě toho ti na Lucasovi záleží. Vzájemně se přitahujete. Jestli tvé tělo zareaguje stejně rychle jako tvé srdce, půjde o mocné

spojení.“ Máma si opřela o zeď zády a mě napadlo, jestli nemyslí na polovinu sedmnáctého století, kdy byla naživu a táta byl hezký, záhadný cizinec.

„Budu silná,“ slíbila jsem.

„Já vím, že se vynasnažíš, zlatíčko. Nic víc po tobě žádat nemůžeme.“

Jak to myslela? Nevěděla jsem to a měla jsem se zeptat. Ale nedokázala jsem to. Budoucnost se ke mně přibližovala příliš rychle a cítila jsem se unavená, jako bych několik nocí nespala. Pevně jsem zavřela oči, zabořila obličej do polštáře a toužila po spánku, ve kterém na všechno zapomenu.

Ještě než jsem ráno otevřela oči, pocítila jsem rozdíl.

Všechny mé smysly vnímaly ostřeji. Cítila jsem skoro každou nitku v prostěradle a slyšela jsem nejen rozhovor svých rodičů v přední místnosti, ale i zvuky o pár pater níž, jak profesor Iwerebon křičel na někoho, kdo se snažil vklouznul do školy po celonočním večírku, kdosi stoupal po kamenných schodech a někde kapal vodovodní kohoutek. Kdybych chtěla, dokázala bych spočítat listy šustící na stromě. Když jsem otevřela oči, denní světlo mě málem oslepilo.

Nejdřív mě napadlo, že se mí rodiče museli mýlit. Přes noc se ze mě stal upír a to by znamenalo, že Lucas −

Ne. Moje srdce pořád tlouklo. Když jsem žila já, musel žít i Lucas. Nemohla jsem zemřít a dokončit svou proměnu na upíra, dokud jsem někoho nezabila.

Ale pokud to byla pravda, co se to se mnou dělo? U snídaně mi to táta vysvětlil. „Pila jsi lidskou krev a teď cítíš první náznaky, jaké to bude, až se změníš. Později to bude ovlivňovat ještě víc.“

„Nesnesu to.“ Mhouřila jsem oči proti světlu v kuchyni, ovesné vločky, které mi máma dala, chutnaly nezvykle výrazně. Měla jsem pocit, že cítím vůni kořene, stébla i půdy které oves vyrostl. Naproti tomu mi má ranní sklenice krve najednou přišla úplně bez chuti. Předtím mi vždycky chutnala, ale teď jsem zjistila, že je to jen slabá náhražka toho, co bych měla pít. „Jak se s tímhle vyrovnáváte?“

„Časem to přestaneš vnímat tak ostře. Za pár hodin si zvykneš.“ Máma mě zlehka poplácala po rameni. V druhé ruce držela svou sklenici krve, která jí zjevně stačila. „Postupně si

přivykneš i na ostatní věci, což je dobře, protože jinak by se nikdo z nás nikdy nevyspal.“

Ze všech těch podnětů mi už bušilo v hlavě. Nikdy v životě jsem nevypila víc než skleničku piva, ale měla jsem podezření, že tenhle stav je podobný kocovině. „Nechci si na to zvykat, díky.“

„Bianco.“ Na rozdíl od včerejšího večera zněl teď tátův hlas hněvivě. I máma vypadala překvapeně. „Už tě nikdy nechci slyšet takhle mluvit.“

„Tati, já jsem jen chtěla říct −“

„Je to tvůj osud, Bianco. Narodila ses upírce. Nikdy jsi proti tomu nic nenamítala, tak s tím teď nezačínej. Je ti to jasné?“ Vzal svou sklenici a odešel z místnosti.

„Jasné,“ pronesla jsem směrem k místu, kde předtím seděl.

Když jsem v džínách a světle žluté mikině s kapucí scházela ze schodů, vnímala jsem už zase normálně. V určitém smyslu se mi ulevilo. Jas a hluk mě zmáhaly a tak už jsem neslyšela Courtney, jak nadává na svoje vlasy. A zároveň jsem měla pocit ztráty. Můj obyčejný svět mi teď přišel podivně tichý a vzdálený.

Ale opravdu mi záleželo jen na tom, že jsem se cítila lépe a mohla jít za Lucasem. Věděla jsem, že po tom, co se stalo, nebude ještě na nohou, ale aspoň jsem ho mohla navštívit v bytě Bethanyové. Určitě se vyděsí, kde se to proudil, a kdoví, co mu Bethanyová napovídala.

Jen co jsem na to pomyslela, tělo mi ztuhlo, jako by v očekávalo úder. Máma přísahala, že si Lucas nebude nic pamatovat, ale jak to mohla být pravda? Předtím mě to nenapadlo, ale teď jsem si uvědomila, že ho mé kousnutí muselo ošklivě poranit. Pravděpodobně byl v šoku, naštvaný a vyděšený. Věděla jsem, že bych měla doufat, že na všechno zapomněl, ale v tom případě by si možná nepamatoval ani naše polibky. Navzdory tomu všemu bylo načase čelit důsledkům svého činu.

Vydala jsem se přes areál, aniž bych si všímala několika studentů, kteří na vzdáleném rohu trávníku hráli ragby, přestože jsem viděla, že pokukují mým směrem a slyšela nepříjemný smích. Courtney bezpochyby nedržela jazyk za zuby, a tak teď pravděpodobně každý upír na škole věděl, co jsem provedla. Zahanbená a naštvaná jsem pospíchala k bývalým stájím − a zarazila se uprostřed chůze, protože jsem spatřila Lucase, jak kráčí mým směrem. Uviděl mě a skoro stydlivě zvedl ruku na pozdrav.

Chtělo se mi utéct. Ale to si Lucas nezasloužil, takže jsem musela překonat svůj stud. Přinutila jsem se jít k němu a zavolala jsem: „Lucasi? Jsi v pořádku?“

„Jo.“ Došli jsme k sobě a já slyšela, jak mu pod nohama šustí listí. „Ježíši, co se to stalo?“

Vyschlo mi v puse. „Oni ti to neřekli?“

„Řekli mi, že jsem se praštil o tyč. Vážně?“ Tváře mu zčervenaly rozpaky a vypadal skoro naštvaně, asi na altánek, mužskou přitažlivost nebo něco takového. Už jsem ho zažila rozčíleného, ale ještě nikdy ne tolik. „Tržná rána na krku od pitomý tyče? To je dost chabý vysvětlení. A musí se mi to stát zrovna, když se s tebou poprvé líbám.“

Někdo smělejší by Lucase hned nato políbil. Já jsem na něj jen zírala. V podstatě vypadal v pořádku. Byl pobledlý a na krku měl obvaz, ale jinak vypadal stejně jako jindy. Všimla jsem si, že nás z dálky zvědavě pozoruje několik studentů, a snažila se je ignorovat.

„Myslela jsem si − měla jsem dojem, že −“ Než jsem do toho zamotala ještě víc, řekla jsem rychle: „Nejdřív jsem myslela, že jsi omdlel. Někdy na kluky zapůsobím tak, že to neustojí.“

Lucas se zasmál. Znělo to trochu prázdně, ale alespoň se smál. Opravdu o ničem nevěděl. Ulevilo se mi, a tak jsem ho pevně objala. Lucas udělal to samé a tak jsme tam chvilku stáli a já mohla předstírat, že je všechno v pohodě.

Vlasy se mu na slunci zbarvily do bronzová a já vdechovala jeho vůni, která mi připomínala okolní lesy. Vědomí, že je můj, mě hřálo u srdce. Mohla jsem ho takhle držet na veřejnosti, protože jsme teď patřili jeden k druhému. Čím déle jsem ho objímala, tím více se mi vracely vzpomínky na naše polibky, na jeho ruce na mých zádech, na slanou chuť jeho pokožky a na jeho horkou krev, která mi proudila do úst.

Můj.

Uvědomila jsem si, jak to má matka myslela. Kousnout člověka nebylo tak jednoduché jako napít se ze skleničky. Když jsem pila Lucasovu krev, stával se mou součástí a já se stávala součástí jeho. Byli jsme teď propojeni způsobem, který jsem nedokázala ovládat a který Lucas nikdy nemohl pochopit.

Stávalo se tím jeho objetí méně skutečným? Zavřela jsem pevně oči a doufala, že ne. Na všechno ostatní bylo už pozdě.

„Bianco?“ zamumlal mi do vlasů.

„Ano?“

„Včera večer − opravdu jsem se poranil o tyč ze zábradlí? Bethanyová mi popsala, jak se to stalo, ale mně to připadá − vlastně si z toho nic nepamatuju. Ty si něco pamatuješ?“

Určitě se mu vrátilo jeho staré podezření ohledně Evernightu. Pochopitelně jsem si musela něco pamatovat, ale nedokázala jsem mu to říct. „Jen málo. Víš, byl hrozný zmatek a asi jsem zpanikařila. Upřímně řečeno mi všechno, co se včera stalo, nějak splývá.“

Byla to ta nejhorší výmluva, ale kupodivu se zdálo, že Lucas jí věří. Uvolnil se a přikývl, jako by teď všechno chápal. „Už tě nikdy nezklamu. Slibuju.“

„Nikdy jsi mě nezklamal, Lucasi. To bys mi nikdy neudělal.“ Zaplavil mě pocit viny a přitiskla jsem se k němu ještě pevněji. „Taky tě nikdy nezklamu.“

Ochráním tě před každým nebezpečím, slíbila jsem si. *I před sebou.*

Kapitola devět

V OBDOBÍ, KTERÉ NÁSLEDOVALO, JSEM MĚLA pocit, že žiju ve dvou světech najednou. V jednom z nich jsme byli Lucas a já konečně spolu. Ten svět byl místem, kde jsem chtěla strávit celý svůj život. V tom druhém jsem byla lhářkou, která si nezasloužila Lucase ani nikoho jiného.

„Jenom mi to přijde divný," zašeptal Lucas tak potichu, aby to v knihovně nikdo neslyšel.

„Co ti připadá divný?"

Než mi odpověděl, rozhlédl se, aby se ujistil, že nás nikdo neposlouchá. Ale s tím si nemusel dělat starosti. Seděli jsme v jednom výklenku plném ručně vázaných knih starých několik set let, který nám jako jedno z mála míst na škole poskytoval dostatek soukromí. „Že si ani jeden z nás tu noc pořádně nepamatuje."

„Poranil ses." Když jsem byla na pochybách, držela jsem se příběhu, který vymyslela Bethanyová. Lucas tomu pořád ještě tak úplně nevěřil, ale byla to jen otázka času.

Musel tomu uvěřit. Záviselo na tom všechno. „Lidé často zapomínají, co se dělo těsně předtím, než se zranili. To dává smysl, ne? To železné kování je ostré."

„Už jsem se líbal s holkama…“ Lucas spatřil můj pohled a odmlčel se. „Žádná nelíbala jako ty. Ani trochu.“

Sklopila jsem hlavu, abych skryla svůj rozpačitý úsměv.

Lucas pokračoval: „Každopádně následkem toho nemůžu omdlévat. Nikdy. Líbáš vážně skvěle, to mi věř, ale ani ty mi nemůžeš způsobit výpadky paměti.“

„Ale kvůli tomu jsi neomdlel,“ nadhodila jsem a předstírala, že si chci opravdu číst knihu o botanice, kterou jsem vytáhla z police. Tím pravým důvodem, proč jsem si ji vybrala, byla přetrvávající zvědavost, o jaké květině se mi vlastně před několika měsíci zdálo. „Omdlel si, protože ses praštil o velkou kovovou tyč. Chápeš?“

„To ale nevysvětluje, proč si nic nepamatuješ *ty*.“

„Víš, že mám občas záchvaty úzkosti, že ano? Někdy všechno zveličuju. I můj útěk, když jsme se poprvé potkali, svědčí o tom, že se chovám nevyzpytatelně. Z toho útěku už si taky moc nepamatuju. Když ses uhodil do hlavy, asi jsem zase začala vysilovat. Mohl jsi být mrtvý.“ Aspoň tato část se blížila pravdě. „Není divu, že jsem měla strach.“

„Nemám na hlavě žádnou bouli. Jenom modřinu, jako kdybych na něco spadl.“

„Dali jsme ti na to led. Postarali jsme se o tebe.“

„Přesto to pořád nedává smysl,“ odvětil Lucas nepřesvědčené.

„Nevím, proč na to pořád myslíš.“ I tohle ze mě dělalo lhářku a ještě horší než předtím. Musela jsem se držet tohoto příběhu, abych Lucase ochránila, protože kdyby se Bethanyová dozvěděla, že něco tuší, mohla by… ani jsem nechtěla domyslet, co by mohla udělat, ale měla jsem podezření, že by nešlo o nic příjemného. Jenže přesvědčit Lucase, aby o té události přestal pochybovat, protože jeho otázky týkající se Evernightu a jeho bezvědomí jsou hloupé, bylo ještě horší. Všechno směřovalo k tomu, že Lucas začne pochybovat sám o sobě, a to jsem nechtěla, protože jsem si teď uvědomovala, jaké to je. „Lucasi, prosím, nech to plavat.“

Lucas pomalu přikývl. „Promluvíme si o tom jindy.“

Když se o té noci, co se konal Podzimní ples, přestal bavit a dělat si starosti, byly naše společné chvíle nádherné. Skoro dokonalé. Učili jsme se spolu v knihovně nebo ve třídě mé matky. Někdy tam s námi studovali i Vic nebo Raquel. Obědvali jsme spolu venku sendviče zabalené do hnědých pytlíků, které jsme

měli narvané v kapsách. Myslela jsem na Lucase i během vyučování a občas se vyburcovala ze svého snění jen proto, aby mě nepřistihli, že nedávám pozor. Ve dnech, kdy jsme spolu měli chemii, jsme vcházeli i vycházeli z učebny profesora Iwerebona bok po boku. Jindy si mě Lucas našel hned po vyučování, jako by na mě myslel ještě víc než já na něho.

„Smiř se s tím," zašeptal mi Lucas jednoho nedělního odpoledne. Pozvala jsem ho do věžního bytu mých rodičů, kteří se s námi pozdravili a pak nás zbytek dne taktně nechali trávit v mém pokoji. Leželi jsme blízko sebe na podaze, ale nedotýkali se, a dívali jsme se na Klimtův obraz. „Nevím o umění vůbec nic."

„Nemusíš o něm nic vědět. Prostě se na ten obraz zadívej a řekni, co cítíš."

„Mluvit o pocitech mi zrovna moc nejde."

„Jo, to jsem si všimla. Jen to zkus, ano?"

„Tak dobře." Dlouho si prohlížel Klimtův *Polibek a* usilovně přemýšlel. „Myslím, že se mi líbí, jak drží v dlaních její obličej. Jako by byla to jediné na světě, na čem mu opravdu záleží a díky čemu je šťastný."

„Opravdu to tam vidíš? Mně ten muž připadá …asi silný." Vážně mi připadalo, že muž má ženu v ten okamžik úplně ve své moci. Zároveň se mi zdálo, že se mu žena ráda poddává, aspoň v tu chvíli.

Lucas se ke mně otočil a totéž jsem udělala já, takže jame leželi tváří v tvář. Díval se na mě tak upřeně, vážně i toužebně, až jsem zadržela dech. Řekl jen: „Věř mi. Vím, že se v tomhle nemýlím."

Políbili jsme se a tenhle dokonalý okamžik přerušil táta, který nás volal k večeři. Je podivuhodné, jak si tohle rodiče umí načasovat. Většinu večeře se opravdu snažili, dokonce i jedli a tvářili se, že jim to chutná.

Protože jsem s Lucasem trávila většinu času, už mi ho moc nezbývalo na ostatní přátele, což mě mrzelo. Balthazar se choval pořád stejně mile, vždycky mě zdravil v hale a kýval na Lucase, jako by šlo o jeho kamaráda a ne někoho, kdo se do něho toho večera, co se konal Podzimní ples, málem pustil. Ale měl smutné oči a já jsem věděla, že jsem mu ublížila, protože jsem mu nedala šanci.

I Raquel se cítila osamělá. Přestože jsme ji občas zvala, aby se s námi večer učila, nikdy už jsme spolu neobědvaly. Neměla žádné jiné kamarády, o kterých bych věděla. Lucas a mě napadlo, že bychom ji mohli dát dohromady s Vicem, ale ti dva si prostě nesedli. Když trávili čas s námi, užili jsme si dohromady legraci, ale to bylo tak všechno.

Jednou jsem se jí omluvila, že už s ní netrávím tolik času, ale ona jen mávla rukou. „Jsi zamilovaná a tím pádem trochu nudná pro ty, kteří zamilovaní nejsou. Pro ty, kteří jsou při smyslech, víš."

„Nejsem nudná," protestovala jsem. „Aspoň ne víc než jsem byla předtím."

Raquel sepjala ruce a poněkud zasněně se zadívala na strop. „Věděla jsi, že má Lucas rád denní světlo? Vážně má. Má rád i květiny a králíčky. A teď ti budu vyprávět všechno o úžasných tkaničkách v Lucasových úžasných botách."

„Sklapni." Plácla jsem ji po rameni a ona se zasmála. Přesto jsem mezi námi cítila zvláštní odstup. „Nechci, aby ses cítila sama."

„Necítím se. To je v pohodě." Raquel otevřela učebnici biologie a zjevně se na toto téma už nechtěla bavit.

„Vypadá to, že ti Lucas nevadí," nadhodila jsem opatrně.

Pokrčila rameny a stále se dívala do knížky. „Jasně. Měl by?"

„Já jen, že to, o čem jsme před časem mluvily, se nikdy nestalo a ani nestane. Opravdu." Raquel si byla tehdy jistá, že by mě Lucas mohl fyzicky napadnout, a vůbec ji nenapadlo, že by to mohlo být obráceně. „Chci, abys ho brala takového, jaký je."

„Báječný, úžasný kluk, který miluje denní světlo a trhá růže," žertovala Raquel, ale jen tak napůl. Když se na mě konečně podívala, povzdychla si. „Vypadá to, že je v pohodě."

Věděla jsem, že toho dne se v téhle věci nikam dál nedostaneme, tak jsem změnila téma.

Zatímco má nejlepší kamarádka na Evernightu nebyla nadšená z toho, že chodím s Lucasem, spousta mých nejhorších nepřátel to považovala za skvělý nápad. Byli totiž *rádi*, že jsem ho kousla.

„Věděla jsem, že se nakonec začleníš," řekla mi Courtney při hodině moderních technologií, jediného předmětu, na který nechodili žádní lidští studenti. „Narodila ses jako upírka. To je

velmi vzácné, výhodné a tak dále. V žádném případě jsi nemohla zůstat takovou nulou navždy.“

„Páni, díky, Courtney,“ pronesla jsem nepřítomně. „Můžeme mluvit o něčem jiném?“

„Nechápu, proč se chováš tak divně,“ ušklíbl se na mě Erich úlisně, zatímco si pohrával s iPodem, který jsme zrovna probírali. „Sice chápu, že někdo tak slizký jako Lucas Ross nechutná vůbec dobře, ale čerstvá krev je čerstvá krev.“

„Všichni bychom si někdy mohli dát doušek,“ tvrdila Gwen. „Po téhle škole teď chodí občerstvení a nikdo si nemůže ani kousnout?“ Několik lidí zabručelo na souhlas.

„Dávejte všichni pozor,“ dožadoval se pan Yee, náš učitel. Jako ostatní učitelé na Evernightu byl velmi mocným upírem. Byl jedním z těch, kteří žili už velmi dlouhou dobu, a přesto si dokázal udržet jiskru. Nebyl tak výjimečně starý; řekl nám, že zemřel v osmdesátých letech devatenáctého století. Ale síla a autorita z něj vyzařovala skoro stejně intenzivně jako z Bethanyové. Proto ho respektovaly všichni studenti, kteří byli starší než on. Jakmile promluvil, všichni jsme ztichli. „Teď jste se několik minut zaobírali iPod. Jaké vás napadly otázky?“

Patrice si přihlásila jako první. „Řekl jste, že většina elektronických zařízení v současnosti dokáže navázat bezdrátové spojení. Ale zdá se, že tahle věc to neumí.“

„Velmi dobrá otázka, Patrice.“ Když ji Yee chválil, Patrice se na mě vděčně usmála. Několikrát jsem jí podstatu bezdrátového připojení vysvětlovala. „Toto omezení je jedinou z jeho vad na kráse. Následující modely budou pravděpodobně poskytovat určitou formu bezdrátového připojení a pak také samozřejmě existuje iPhone, o kterém budeme mluvit příští týden.“

„Pokud informace uvnitř iPodu skutečně znovu vytvoří písničku,“ promluvil Balthazar zamyšleně, „pak kvalita zvuku zcela závisí na použitých reproduktorech nebo sluchátkách. Je to tak?“

„V podstatě ano. Existují ještě dokonalejší nahrávací formáty, ale pokud je iPod připojen ke kvalitnímu zvukovému systému, žádný průměrný posluchač a dokonce ani někteří odborníci by nedokázali rozpoznat rozdíl. Další otázky?“ Yee se rozhlédl po místnosti a povzdychl si. „Ano, Ranulfe?“

„Jaké síly oživují tuto krabičku?“

„Tohle už jsme si vysvětlili.“ Yee se rukama opřel o jeho lavici a pomalu pronesl: „Žádné nadpřirozené síly neoživují tenhle ani žádný jiný přístroj, kterým jsme se zabývali. A nebudou ani v budoucnu. Ve skutečnosti žádní duchové žadné přístroje neovládají. Je to konečně jasné?“

Ranulf pomalu přikývl, ale nevypadal zrovna přesvědčeně. Hnědé vlasy nosil ostříhané jako podle kastrolu a měl upřímný a nevinný obličej. Za okamžik se odvážil zeptat: „A co nadpřirozené síly v kovu, ze kterého je tahle krabička vyrobená?“

Yee si odevzdaně povzdechl. „Je tu někdo ze středověku, kdo by byl schopen Ranulfovi vysvětlit změny?“ Genevieve přikývla a vydala se k němu.

„Panebože, není to tak těžký − je to něco jako superrychlý walkman,“ ozvala se Courtney a vrhla na Ranulfa otrávený pohled. Zdálo se, že ona na Evernightu patří k těm několika málo studentům, kteří nikdy neztratili kontakt z moderním světem. Měla jsem pocit, že sem přišla hlavně kvůli společenským stykům, což pro zbytek z nás nebylo zrovna přínosné. Povzdechla jsem si a pokračovala ve vytváření nového seznamu mých oblíbených písniček pro Lucase. Moderní technologie pro mě byla opravdu příliš jednoduchá.

Místem, kde bylo kupodivu nejtěžší zapomenout na skrývané problémy, byla hodina angličtiny. Studium lidové literatury jsme měli za sebou a teď jsme se došli ke klasikům jako Jane Austenová, která patřila k mým oblíbeným spisovatelům. Domnívala jsem se, že tady se nemůžu splést. Ale hodiny Bethanyové jako by všechno převracely vzhůru nohama. I knížky, které jsem četla a dopodrobna znala, se mi najednou zdály divné, jako byly přeloženy do těžkopádného cizího jazyka. Myslela jsem si, že alespoň u knihy *Pýcha a předsudek* to bude jiné. „Charlotte Lucasová je zoufalá.“ Zvedla jsem ruku a nechala se vyvolat *dobrovolně.* Proč mě vůbec napadlo, že je to dobrý nápad? „Když se v té době ženy do určitého věku neprovdaly, jako by přestaly existovat. Nemohly mít vlastní příjem ani domov. Pokud nechtěly zůstat na krku svým rodičům, musely se vdát.“ Nemohla jsem uvěřit, že to musela vysvětlovat zrovna *jí.*

„Zajímavé,“ prohlásila Bethanyová. To u ní znamenalo, že jsem odpověděla špatně. Začala jsem se potit. Kroužila pomalu po učebně a odpolední sluníčko jí svítilo na zlatou brož, kterou měla

připevněnou na volánu krajkové blůzy. Zahlédla jsem rýhy na jejích dlouhých, silných nehtech. „Řekněte mi, byla Jane Austenová vdaná?“

„Ne.“

„Jednou byla požádána o ruku. Její rodina to jasně popisuje v různých memoárech. Zajištěný muž požádal Jane Austenovou o ruku, ale ona ho odmítla. Opravdu se musela vdát, slečno Olivierová?“

„No, vlastně ne, jenže ona byla spisovatelka. Psaním si mohla vydělat −“

„Méně peněz, než si dokážete představit.“ Bethanyová měla radost, že mě chytla do pasti. Až teď jsem pochopila, že lidová literatura měla upírům ukázat, jak lidé ve dvacátém prvním století vnímají nadpřirozeno, a na klasicích jsme měli pochopit, jak se liší současné názory od těch dřívějších. „Austenovi nebyli zrovna bohatí. Zatímco Lucasovi byli chudí?“

„Ne,“ pípla Courtney. Protože už mě přestala shazovat, usoudila jsem, že to řekla, aby se na ni Balthazar podíval. Po plese ho zase začala uhánět, ale zdálo se, že jeho city se nezměnily. Courtney pokračovala: „Otcem rodiny je William Lucas, který je jediným šlechticem ve městě. Jsou tak bohatí, že se Charlotte nemusí vdát, pokud opravdu nechce.“

„Ty si myslíš, že si opravdu chce vzít pana Collinse?“ odsekla jsem jí. „Je to nabubřelý idiot.“

Courtney pokrčila rameny. „Chce se vdát a on jí k tomu poslouží.“

Bethanyová přikývla na souhlas. „Takže Charlotte pana Collinse využívá. Věří, že se tak musí zachovat, zatímco on věří, že jedná z lásky, nebo alespoň považuje za příhodné se oženit. Pan Collins je čestný. Charlotte ne.“ Vzpomněla jsem si, jak jsem lhala Lucasovi a uchopila jsem rohy svého poznámkového sešitu tak prudce, že se mi skoro zařízly do prstů. Bethanyová musela vědět, co cítím, protože pokračovala. „Nezaslouží si tento podvedený muž spíše naši lítost než opovržení?“

Chtěla jsem se zavrtat pod podlahu.

Pak se na mě Balthazar povzbudivě usmál, jak to dělával dřív, a já jsem zjistila, že přestože spolu už netrávíme žádný volný čas, zůstali jsme přáteli. Vlastně už se na mě nikdo z typických studentů Evernightu nedíval spatra. Přestože jsem ještě nebyla

skutečný upír jako oni, něco jsem jim dokázala. Možná už jsem patřila do jejich „klubu."

V určitém smyslu jsem měla pocit, že se mi něco povedlo, že jsem na svůj život nějakým způsobem vyzrála. Jako bych zavřela oči, pronesla zaklínadlo a celý svět se otočil vzhůru nohama. Když jsem se s Lucasem po vyučování držela za ruce a smála se jeho vtipům, věřila jsem, že od teď bude všechno v pořádku.

Ale nebyla to pravda. Nemohlo to tak být, dokud jsem Lucasovi lhala.

Předtím jsem nevyzrazení rodinného tajemství nikdy nepovažovala za lhaní. Rodiče mi od raného dětství vštěpovali, že nesmím nikomu prozradit, že mám v láhvi s pitím krev od řezníka. Jenže teď, když jsem Lucasovi ublížila, se toto tajemství už nezdálo tak nevinné.

Lucas a já jsme se neustále líbali. Ráno před snídaní, v noci, když jsme se rozcházeli do svých pokojů, a v podstatě kdykoli, když jsme byli chvilku o samotě. Ale já jsem vždycky přestala, abych se nenechala unést. Někdy jsem chtěla pokračovat a přísahala bych, že podle toho, jak se na mě Lucas díval, toužil po tom samém. Pozoroval mé pohyby ruky a způsob, jak jsem prsty ovinula jeho zápěstí. Nikdy mě do ničeho nenutil. Když jsem v noci ležela v posteli, stávaly se mé představy čím dál tím vášnivější a zoufalejší, protože jsem přesně věděla, jaké pocity ve mně vyvolávají Lucasovy polibky a dotyky na mé holé kůži.

Jenže tyhle myšlenky vždycky skončily představou, jak prokousnu Lucasovi hrdlo.

Někdy jsem měla pocit, že bych udělala cokoli, abych znovu ochutnala jeho krev. Tyhle okamžiky mě děsily ze všeho nejvíc.

„Co tomu říkáš?" Chtěla jsem Lucase rozesmát, a tak jsem si na hlavu narazila staromódní sametový klobouk. Jeho tmavě fialová barva se vůbec nehodila k mým nazrzlým vlasům.

Místo toho se na mě usmál způsobem, který mě vždycky zahřál u srdce. „Jsi krásná."

Byli jsme v obchodě s obnošeným oblečením v Rivertonu a užívali si náš druhý společný víkend daleko lépe než ten první. Mí rodiče opět dohlíželi na studenty v kině, a tak jsme si nechali ujít příležitost vidět film *Maltézský sokol*. Místo toho jsme vzali útokem obchody, které měly ještě otevřeno, prohlíželi si plakáty a

knížky a ignorovali prodavače za pultem, kteří byli zjevně otrávení z návalu puberťáku z „té školy."

Měli smůlu, protože my se skvěle bavili.

Vzala jsem z police bílou kožešinovou štolu a obtočila si ji okolo ramen. „A co tohle?"

„Kožešina je z mrtvoly," prohlásil Lucas hořce. Možná si myslel, že lidé by kožešiny neměli vůbec nosit. Mně osobně to nevadilo. Vnímala jsem to tak, že ta zvířata zahynula před mnoha lety a teď už se jim nedělo žádné příkoří. Přesto jsem ji rychle sundala.

Lucas si mezitím oblékl šedý tvídový kabát, který se táhl z napěchovaného stojanu v zadní části obchodu, a byl stejně jako zbytek obchodu cítit zatuchlinou, ale tak nějak příjemně, a Lucasovi moc slušel. „Vypadáš trochu jako Sherlock Holmes," prohlásila jsem. „Pokud byl Sherlock Holmes sexy."

Zasmál se. „Některým holkám se líbí intelektuální typy, víš."

„V tom případě máš štěstí, že k nim nepatřím, že jo?"

Naštěstí mu nevadilo, když jsem si ho takhle dobírala. Objal mě tak pevně, že jsem mu to nemohla oplatit a prudce mě políbil na čelo. „Ty jsi nemožná," zamumlal, „Ale stojíš za to."

Držel mě tak, že jsem měla hlavu opřenou o jeho krk a to jediné, co jsem v tu chvíli dokázala vnímat, byly jeho růžové jizvy po mém kousnutí. „Jsem ráda, že si to myslíš."

„Já vím."

Nechtěla jsem se s ním hádat. Neexistoval důvod, proč bych měla tak strašlivou chybu opakovat.

Lucas mi přejížděl prstem po tváři tak něžně, jako by se mě dotýkal štětcem. Vzpomněla jsem si na Klimtův zlatavý a vzdušný *Polibek* a na okamžik jsem měla dojem, že jsme se Lucas a já stali součástí tohoto obrazu v celé jeho kráse. Ukryti za stojany, ztraceni ve spleti starého kožichu a saténového oblečení jsme se mohli líbat několik hodin, aniž by nás někdo našel. Představila jsem si, jak Lucas hází na zem černý kožešinový kabát, položí mě na něj a skloní se nade mnou …

Přitiskla jsem rty na jeho jizvy stejně, jako to dělávala moje máma, když jsem se někde škrábla. Lucasův tep byl silný. Strnul a já si pomyslela, že jsem možná zašla příliš daleko.

Ani pro něj to nemůže být jednoduché, řekla jsem si. *Někdy mám pocit, že se zblázním, když se ho nemůžu dotýkat, teď jak těžké to musí být pro něj? Zvlášť když neví proč.*

Ze zasnění nás vytrhlo cinkání rolniček. Oba jsme vyhlédli zpoza stojanu, abychom zjistili, kdo to přišel. „Vicu!“ Lucas zavrtěl hlavou. „Mělo mě napadnout, že se tu objevíš.“

Vic se k nám vydal s palci pod klopami pruhovaného saka, které měl pod zimním kabátem. „Tenhle styl se nevytváří snadno, víš. Dá to fušku, vypadat dobře.“ Pak se toužebně zadíval na Lucasův tvídový kabát a zasténal: „Vysoký lidi vždycky seženou ty nejlepší kousky.“

„Já si to nechci koupit.“ Lucas si sundal kabát a chystal se k odchodu. Pravděpodobně se mnou chtěl být ještě chvilku o samotě, protože už byl pomalu čas vrátit se k autobusu. Věděla jsem, jak se cítí. Přestože jsem měla Vica ráda, nechtěla jsem, aby se k nám připojil.

„Lucasi, ty ses zbláznil. Myslíš, že tu mají něco, co by ti slušelo? Skočil bych po tom,“ povzdychl si Vic. Vypadalo, že se s námi vážně chce vrátit k autobusu.

Rychle jsem přemýšlela. „Víš, myslím, že jsem vzadu zahlédla kravaty s tahitskými tanečnicemi.“

„Vážně?“ V mžiku byl pryč a prodíral se oblečením ve snaze je najít.

„To se ti povedlo.“ Lucas mi sundal klobouk a vzal mě za ruku. „Jdeme.“

Když jsme u východu procházeli okolo stojanu se šperky, zaujal mě tmavý, lesklý předmět. Byla to brož vyrobená z materiálu černého jako noc, ale třpytila se jako briliant. Uvědomila jsem si, že má tvar dvou cizokrajných květů se špičatými okvětními plátky, které se mi zjevily ve snu. Tahle složitě tvarovaná brož nebyla větší než moje dlaň, ale mě naprosto ohromilo, že vypadala jako květina, o které jsem si myslela, že se vyskytuje jen v mých představách. Zastavila jsem se a zírala na ni. „Lucasi, podívej. Ta je překrásná.“

„Je to pravý jantar. Smuteční šperk z viktoriánské doby.“ Prodavačka si nás prohlížela přes brýle na čtení s modrými obroučkami a snažila se rozhodnout, jestli jsme potenciální zákazníci, nebo jen děti, kterých se chce zbavit. Pravděpodobně

usoudila, že správná možnost je za druhé, protože dodala: „Je velmi drahý.“

Lucas neměl rád, když ho někdo podceňoval. „Jak moc je drahý?“ otázal se suverénně, jako by jeho příjmení nebylo Ross, ale Rockefeller.

„Dvě stě dolarů.“

Málem mi vypadly oči z důlků. Když má člověk za rodiče učitele, nedostává zrovna to největší kapesné na světě. Jediná věc, kterou jsem si kdy koupila za víc než dvě stě dolarů, byl teleskop, a na ten mi ještě museli přidat rodiče. Krátce jsem se zasmála, abych skryla rozpaky a lítost, že se budu muset odejít bez brože. Jeden černý okvětní plátek byl hezčí než druhý.

Lucas jednoduše vytáhl peněženku a podával prodavačce kreditní kartu. „Vezmeme si ji.“

Nadzvedla obočí, ale vzala si ji a vsunula ji do čtecího zařízení. „Lucasi!“ Vzala jsem ho za loket a snažila se mluvit klidně. „To nemůžeš.“

„Můžu.“

„Ale vždyť stojí dvě stě dolarů!“

„Tobě se moc líbí,“ řekl potichu. „Vidím ti to na očích. Když se ti tolik líbí, měla bys ji mít.“

Brož pořád visela na stojánku. Zírala jsem na ni a snažila se představit si, že mi patří něco tak krásného. „Strašně se mi líbí, ale … Lucasi, nechci, abys byl kvůli mně na mizině.“

„Odkdy na Evernightu studují chudáci?“ V tomhle měl pravdu. Z nějakého důvodu mě nikdy nenapadlo, že Lucas musí být bohatý. Pravděpodobně ani Vic nebyl žádný chudák. Raquel získala stipendium, ale takových studentů tu moc nebylo. Většina lidských studentů platila nekřesťanské peníze za možnost studovat s upíry, přestože o tom samozřejmě neměla ani páru. Nepůsobili jako snobi, pravděpodobně proto, že k tomu nedostali příležitost. Ti, kteří se opravdu chovali jako oprávnění boháči, šetřili už několik staletí, nebo si v době, kdy byl vynalezen psací stroj, koupili akcie nějaké prosperující společnosti. Na Evernightu platilo, že upíři patří špičce a lidé nestojí za povšimnutí, takže jsem si neuvědomila, že lidští studenti pocházejí z bohatých rodin.

Pak jsem si vzpomněla, jak mi Lucas vyprávěl o své přísné matce. Cestovali po celém světě, dokonce žili i v Evropě, a prozradil mi taky to, že jeho dědeček nebo pradědeček studoval na

Evernightu, tedy aspoň dokud ho nevyloučili za účast na souboji. Mělo mi dojít, že není chudý.

Vlastně to ale nebylo zrovna nepříjemné překvapení. Říkala jsem si, že každý přítel by měl být tajně bohatý. Zároveň mi však došlo, že i když Lucase miluju, byli jsme ve vzájemném poznávání teprve na začátku.

I já jsem před ním měla tajemství,

Prodavačka se nabídla, že nám brož zabalí, ale Lucas ji vzal a připnul mi ji na můj zimní kabát. Když jsme ruku v ruce vyšli na náměstí, objížděla jsem prstem ostře vyřezávané okvětní plátky. „Děkuju. Tohle je ten nejlepší dárek, který mi kdo koupil."

„Pak jsou to nejlépe utracené peníze v mém životě."

Sklonila jsem hlavu, a přestože jsem tonula v rozpacích, cítila jsem se šťastná. Chtěli jsme spolu být ještě chvíli sami, ale na náměstí stáli okolo našeho autobusu studenti bez učitelů a vzrušeně si povídali. „Proč tam takhle stojí? Proč už nenastupují dovnitř?"

Lucas zamrkal. Změna tématu ho zjevně překvapila. „Já nevím." Pak se vzpamatoval. „Máš pravdu. Měli by nás už začít volat."

Došli jsme k davu. „Co se děje?" zeptala jsem se Rodneyho, kterého jsem znala z hodin chemie.

„Raquel zmizela."

To musel být nějaký omyl. „Neodešla by sama. Všechno ji hned vystraší," tvrdila jsem.

„Vážně? Vždycky mi přišla taková odměřená," odporoval Rodney. Všimla jsem si Vica, který stál opodál s průhledným igelitovým sáčkem plným křiklavých kravat v ruce. Rodney se odmlčel, asi mu došlo, že není zdvořilé mluvit špatně o někom, kdo se ztratil. „Viděl jsem ji u večeře. Dorážel na ni nějaký kluk tady z města. Pak už jsem ji neviděl."

Vzala jsem Lucase za ruku. „Myslíš, že jí ten kluk něco udělal?"

„Třeba se jen někde zdržela." Lucas se mě snažil uklidnit, ale moc mu to nešlo.

Vic pokrčil rameny. „No, možná jí řekl něco hezkýho a ona se nechala sbalit."

To by Raquel neudělala. Byla moc opatrná a nedůvěřivá na to, aby si začala s někým, koho vůbec neznala. Cílila jsem se

provinile, že jsem jí nenabídla, aby strávila čas ve městě s Lucasem a se mnou.

Na náměstí přišel můj otec. Vraštil čelo a já si uvědomila, že si dělá ještě větší starosti než já. „Všichni nastoupí do autobusu a pojedou zpátky," řekl stručně. „Raquel určitě najdeme, takže nemusíte mít obavy."

„Zůstanu tady a pomůžu vám ji hledat." Ustoupila jsem od Lucase směrem k tátovi. „Jsme kamarádky. Napadá mé pár míst, kam mohla jít."

„Dobře," přikývl táta. „Ostatní se vrátí zpátky."

Lucas mi položil ruku na rameno. Tohle nebylo to romantické rozloučení, které jsem si předtím naplánovala. Viděla jsem, že není zklamaný kvůli sobě. V očích jsem mu viděla strach o mě a Raquel. „Měl bych tu taky zůstat a pomoct vám."

„Nedovolí ti to. Docela mě překvapilo, že to dovolí mně."

„Je to nebezpečný," řekl potichu.

Rozněžnilo mě, jak se mě zoufale snaží chránit, a nevěděl, že se umím velmi dobře bránit i sama. Řekla jsem to jedno, co ho mohlo uklidnit. „Táta na mě dá pozor." Stoupla jsem si na špičky, abych ho mohla políbit na tvář, a pak jsem prsty znovu přejela po broži. „Moc ti děkuju."

Lucasovi se nelíbilo, že mě tu nechává, ale zmínka o tátovi zabrala. Rychle mě políbil. „Uvidíme se zítra."

Když autobus odjel, spěchali jsme s tátou na předměstí. „Vážně víš, kam mohla jít?" zeptal se mě.

„Nemám ponětí," přiznala jsem. „Ale potřebuješ k sobě ještě někoho. Co kdyby bylo potřeba dostat se přes řeku?" Upíři nemají rádi tekoucí vodu. Mně vůbec nevadila, tedy alespoň zatím, ale mé rodiče stálo přebrodit i malý potok nezměrné úsilí.

„Moje holčička se o sebe dokáže postarat." Tátova pýcha mě mile překvapila. „Opravdu dospíváš, Bianco. Za tu dobu, co studuješ na Evernightu, ses změnila k lepšímu."

Zvedla jsem oči v sloup, protože už mě tyhle tátovy výroky unavovaly. „Co tě nezabije, to tě posílí."

„Asi si neuvědomuješ, že studuješ na střední škole."

„Tváříš se, jako bys někdy na nějakou chodil."

„Věř mi, že období dospívání bylo hrozné i v jedenáctém století. Lidstvo se vyvíjí, ale některé věci se nemění. Lidé se chovají nerozumně, když se zamilují. Chtějí to, co nemohou mít.

A období mezi dvanácti a osmnácti lety je vždycky otrava.“ Když jsme odbočili z hlavní ulice, táta opět zvážněl. „Západní břeh řeky je pustý. Jestli se bojíš, že ztratíš směr, zůstaň blízko vody.“

„Nemůžu se ztratit.“ Ukázala jsem nahoru na oblohu plnou zářících souhvězdí, která mě měla vést. „Uvidíme se později.“

Přestože ještě nepadal sníh, krajinu už ovládala zima. Půda pod mýma nohama byla zmrzlá, a když jsem šla podél řeky, otírala se mi o džíny zmrzlá tráva a keříky bez listí. Světlé kmeny buků svítily mezi ostatními stromy jako blesky na obloze při bouřce. Držela jsem se docela blízko vody. Neměla jsem strach, že se ztratím, ale Raquel se toho bát mohla. Pokud by bývala šla tudy, určitě by se řídila podle řeky.

Raquel by neodešla. Pokud šla tudy, určitě se nemohla ztrátit.

Má bujná fantazie byla vždycky plná děsivých představ, a i teď jsem měla před očima ty nejhrůzostrašnější scénáře: Raquel mohl přepadnout někdo z města, který chtěl okrást „bohaté dítě“ ze školy. Pak jsem si představila, jak se Raquel snaží utéct opilým dělníkům, které jsem viděla v pizzerii a které jsem ze strachu nevnímala jako ochránce žen, ale jako útočníky. Nebo na ni dolehlo její trápení a tak vkročila do ledové řeky a mocný proud ji pohltil.

Najednou jsem něco zaslechla a lekla se tak, že jsem až nadskočila, ale byla to jen vrána, která přelétávala z větve na větev. Vydechla jsem úlevou, a pak jsem poblíž spatřila něco světlého v křoví.

Rozběhla jsem se tam co nejrychleji. Otevřela jsem ústa a chtěla zvolat Raquelino jméno, ale pak jsem je zase zavřela. Pokud to byla Raquel, za chvilku to zjistím. Pokud to nebyla ona, neměla bych na sebe upoutávat pozornost.

Zatímco jsem se přibližovala a těžce oddychovala námahou, uslyšela jsem Raquelin hlas. Pocit radosti se ale nedostavil, protože jsem slyšela, jak křičí: „Nech mě na pokoji!“

„Ale no tak, co ti vadí?“ Znala jsem ten přespříliš sebevědomý, trochu posměšný hlas. „Chováš se, jako kdybychom se neznali.“

Byl to Erich. Nepřijel do města s námi, jako ostatně nikdo z typických studentů Evernightu. Zdálo se, že je výlety do města nudí, nebo spíš chtěli být aspoň chvíli sami sebou a ukázat své pravé já. V tuhle chvíli to vypadalo, že se Erich svému pravému já

přiblížil až moc. Zřejmě jel za námi do Rivertonu a číhal na někoho, kdo se oddělí od ostatních − a vybral si Raquel.

„Říkala jsem ti, že s tebou nechci mluvit," trvala na svém Raquel. Byla ochromená hrůzou. Většinou působila jako dívka, kterou jen tak něco nerozhodí, ale Erichovo pronásledování ji vyděsilo k smrti. „Přestaň mě pronásledovat."

„Chováš se, jako bych byl cizí." Erich se usmál a jeho bílé zuby zářící ve tmě mi připomněly filmy o žralocích. „Sedíme vedle sebe při biologii, Raquel. Co máš za problém? Co bych ti asi tak mohl provést hrozného?"

V tu chvíli jsem pochopila, co se stalo. Erich uviděl Raquel samotnou ve městě a začal ji pronásledovat. Míst, aby s ostatními počkala na náměstí, kde by ji ovšem dál otravoval a možná si k ní i přisedl v autobusu, se snažila mu utéct. Jenže se přitom vzdalovala z centra Rivertonu a nakonec vyšla i z města. V té době už věděla, že udělala chybu, ale to už s ním byla sama. Přestože noc byla chladná, ušla skoro tři kilometry směrem ke škole a já jsem obdivovala její odvahu a houževnatost.

Ano, zároveň se chovala nerozvážně, ale nemohla očekávat, že se ji její spolužák pokusí zabít.

„Víš co?" prohlásil Erich ležérně. „Mám hlad."

Raquel zbledla. Nemohla vědět, jak to myslel, ale cítila o samé, co já. Tyhle narážky jen předznamenávaly něco dalšího. Věci se měly dát do pohybu. „Odcházím," řekla Raquel.

„Uvidíme, kam půjdeš," odvětil.

„Hej!" zakřičela jsem co nejhlasitěji.

Raquel i Erich se ke mně otočili. Raquel se zjevně ulevilo. „Bianco!"

„Do tohohle ti nic není," vyštěkl na mě Erich. „Koukej odsud zmizet."

Jeho chování mě zmátlo. Předpokládala jsem, že odejde on, když byl přistižen při činu. Zjevně to neměl v úmyslu. Za normálních okolností bych se v tuhle chvíli začala bát. Cítila jsem, jak mnou prochází vlna adrenalinu, ale nezačala jsem se třást. Místo toho se mi svaly napnuly jako před závodem. Čich se mi zostřil natolik, že jsem ucítila Raquelin pot, Erichovu vodu po holení a srst malé myšky v křoví. Polkla jsem a jazykem přejela po špičácích, které se mi vzrušením pomalu prodlužovaly.

Začínáš se chovat jako upír, řekla mi moje matka. Tohle byla jedna z věcí, co měla na mysli.

„Já neodejdu. Na rozdíl od tebe.“ Přiblížila jsem se k němu a Raquel klopýtala směrem ke mně. Třásla se tak, že nemohla běžet.

Erich se zamračil a vypadal jako zlostné dítě, které nedostalo odpolední svačinu. „Cože, jsi snad jediná, kdo smí porušovat pravidla?“

„Porušovat pravidla?“ Raquelin hlas zněl zmateně, skoro hystericky. „Bianco, o čem to mluví? Já chci odsud pryč.“

Zbledla jsem. Erich se na mě zlomyslně usmíval. Došlo mi, že se chystá říct Raquel, co jsme oba doopravdy zač. Pokud by prozradil tajemství Evernightu a přesvědčil Raquel, že jsme opravdoví upíři, čemuž by na základě svého podezření mohla uvěřit, pak by od nás obou utekla. To by pro něj představovalo skvělou příležitost ji kousnout. Dokonce by mohl tvrdit, že to udělal proto, aby jí vymazal paměť. Mohla jsem ho zkusit zastavit pomocí svých pudů, které se ve mně probouzely, ale ještě jsem nebyla hotovým upírem. Erich byl silnější i rychlejší než já. Porazil by mě. Dostal by Raquel. Stačilo, aby řekl ještě několik slov.

„Nahlásím to Bethanyové,“ prohlásila jsem rychle.

Erichovi pomalu zmizel úšklebek z tváře. I on se bál Bethanyové. Vzhledem k jejím proslovům o tom, že všichni lidští studenti musejí zůstat v bezpečí, abychom chránili jméno školy, bylo zřejmé, že by se jí Erichův postoj moc nezamlouval.

„To nedělej,“ řekl Erich. „Nech to plavat, jasný?“

„Ty to nech plavat a vypadni odsud. Jdi.“

Erich ještě jednou probodl Raquel pohledem a pak odešel do lesa.

„Bianco!“ Raquel klopýtala přes posledních pár větví, které nás oddělovaly. Rychle jsem si přejela jazykem přes zuby, abych opět vypadala a chovala se jako člověk. „Panebože, co je mu?“

„Je to cvok.“ Byla to pravda, ale ne úplná. Raquel se mě pevně objala oběma rukama. „Kdo ho ohlídá? Protože on se chová, jakoby… panebože.“

Zírala jsem do tmy, abych se přesvědčila, že Erich opravdu odešel. Neslyšela jsem jeho kroky, ani jsem neviděli jeho světlý kabát. Byl pryč, aspoň v tuhle chvíli, ale já mu nevěřila. „Pojď,“ řekla jsem. „Přejdeme rychle přes řeku.“ Raquel mě následovala

zpátky k řece. Byla tak otupělá, že se mě ani na nic neptala. Asi po čtyřech stech metrech jsme narazily na malý kamenný můstek. Už dlouho ho nikdo nepoužíval a některé kameny byly uvolněné, ale Raquel si nestěžovala, když jsem ji přes něj vedla na druhou stranu. Erich se mohl dostat přes řeku, pokud by opravdu chtěl, ale jeho vrozený odpor k tekoucí vodě a strach z Bethanyové pro nás představovaly skoro jisté bezpečí. Když jsme se ocitly na vzdálenějším břehu, zeptala jsem se: „Jak ti je?“

„Už je to dobré. Jsem v pohodě.“

„Raquel, řekni mi pravdu. Erich tě pronásledoval v lese… Pořád se třeseš.“

Na obličeji měla pořád kapky potu, ale zlostně opakovala: „Jsem v pohodě!“ Chvíli jsme se na sebe jen tak dívaly a pak šeptem dodala: „Bianco, prosím. Ani se mě nedotkl. Takže se mi nic nestalo.“

Došlo mi, že jednou o tom Raquel možná dokáže mluvit, ale ne dnes večer. Teď se odsud hlavně potřebovala dostat rychle pryč. „Dobře,“ prohlásila jsem. „Vrátíme se do školy.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že se budu chtít vrátit na Evernight.“ Její smích zněl tak nějak zdrceně. Udělali jsme pár kroků, ale pak se Raquel opět zastavila. „Nezavoláš policii, učitele nebo někoho jiného?“

„Řekneme to paní Bethanyové, až se vrátíme.“

„Mohla bych zkusit zavolat odsud. Mám s sebou mobil. Ve městě fungoval.“

„Už nejsme ve městě. Víš, že tady není signál.“

„To je blbý.“ Třásla se tak silně, až jí cvakaly zuby. „Proč ty bohatý krávy nepřinutí svý maminky a tatínky, aby dali peníze na vysílač?“

Protože většina z nich neumí zavolat ani z pevné linky pomyslela jsem si. „Pojď. Vyrazíme.“ Nenechala se ode mně obejmout, když jsme kráčely zmrzlým lesem. Místo toho pořád točila svým koženým náramkem.

Když Raquel odešla spát, navštívila jsem Bethanyovou v jejím sídle. Vzhledem k tomu, že mnou pohrdala, jsem předpokládala, že mi nebude věřit, ale opak byl pravdou. „Postaráme se o to,“ prohlásila. „Můžete jít.“

Zaváhala jsem. „To je všechno?“

„Myslíte si, že můžete diskutovat o jeho potrestání. Dokonce mu ho snad vyměřit?“ Nadzdvihla jedno obočí. „Já vím, jak si ve své škole udržet kázeň, slečno Olivierová. Nebo chcete vypracovat další referát?“

„Jen mě zajímá, co řekneme ostatním? Budou chtít vědět, co se Raquel stalo.“ Vybavil se mi Lucasův hezký obličej. Možná se bude znova ptát, jestli se na Evernightu neděje něco podivného. „Raquel řekne ostatním, že ji pronásledoval Erich. Budeme muset říct, že šlo jen o nějaký kanadský žertík nebo něco podobného, ne?“

„To zní rozumně.“ Proč vypadala tak pobaveně? Pochopila jsem to, když dodala: „Stává se z vás docela obratná podvodnice, slečno Olivierová. Konečně nějaký pokrok.“

Obávala jsem se, že má pravdu.

Kapitola deset

PRVNÍ SNĚHOVÁ NADÍLKA nás všechny zklamala. Napadlo jen pár centimetrů sněhu, který se brzy změnil na led, takže to na chodnících pěkně klouzalo. Krajina vypadala nesourodě a chmurně a na žlutohnědých kopcích tu a tam ležel ztěžklý sníh. Obludě, na kterou jsem měla výhled ze svého pokoje ve věži, visely ze šupin a křídel rampouchy. Sněhu bylo tak málo, že se s ním člověk nemohl vydovádět ani se kochat pohledem na něj.

„To mi vyhovuje," prohlásila Patrice a obratně si uvazovala křiklavě zelenou šálu. „Jsem ráda, že zase svítí sluníčko."

„Protože teď na něj znovu můžeš." Byla jsem otrávená „hladověním" Patrice a ostatních před Podzimním plesem. Stejně jako všichni upíři, kteří si odepírali krev, zhubla a vypadala víc upírsky. Courtney a její obdivovatelé se vyhýbali sluníčku, protože jeho paprsky způsobovaly hladovým upírům bolest. Naproti tomu dobře živeným upírů sluneční svit nevadil. Musela jsem snášet, jak se Patrice hodinami prohlíží v zrcadle a přitom mi mizí před očima. Taky se mi zdálo, že čím jsou Patrice i ostatní

hubenější, tím jsou nesnesitelnější, ale to se u nich nedalo moc dobře posoudit.

Patrice věděla, na co narážím, a rozzlobeně zavrtěla hlavou. „Od toho dne po plese je mi fajn. Těch pár týdnů, co jsem se trápila hlady a nesměla jsem na sluníčko, za to rozhodně stálo. Jednou pochopíš, jak je sebezapření důležité.“ Pobaveně se usmála: „Ale ne, dokud budeš s Lucasem, jasný?“

Tohle byl jeden z mála našich společných vtipů a obě jsme se mu dlouho smály. Byla jsem ráda, že spolu docela dobře vycházíme, protože jsem měla dost starostí s Raquel a blížícími se zkouškami a potřebovala jsem být co nejvíc v pohodě.

Závěrečné zkoušky byly brutální. Počítala jsem s tím, ale to mi při testech u Bethanyové ani při zkoušce z trigonometrie nijak nepomohlo. Máma do zkoušky zahrnula každý detail, který ve svých hodinách zmínila, i když téma hlavní eseje jsme znali předem díky tomu, že se při zmínce o Missourijském kompromisu* houpala na špičkách. *Doufám, že to znamená, že Balthazar to zvládá*, pomyslela jsem si, zatímco jsem psala esej tak rychle, až mě do ruky braly křeče. Doufala jsem, že budu aspoň z poloviny tak dobrá jako on.

Během týdne závěrečných zkoušek jsem se dlouhé hodiny učila s Raquel. Dělala jsem to nejen kvůli náročnosti testů, ale i proto, aby Raquel neměla čas přemýšlet nad tím, co se málem stalo tenkrát u řeky po výletě do Rivertonu.

Raquel mě na mou žádost pořád z něčeho zkoušela, mohlo i to, že Bethanyová uložila Erichovi trest a on snad prakticky každou volnou chvíli vytíral chodby. Když jsem šla kolem, vždycky mě probodl pohledem.

„Nevěřím mu,“ prohodil Lucas, když jsme okolo něj jednou procházeli.

„Prostě nesnášíš, jak se chová.“ To byla sice pravda, ale zároveň jsem moc dobře věděla, že existují i další důvody, proč Erichovi nedůvěřovat.

---

* D**ohoda z roku 1820, která rozdělila západní oblasti Spojených států na otrokářský jih a protiotrokářský sever (pozn. red.)**

Přestože jsme se snažili, aby Raquel přišla na jiné myšlenky, pořád se cítila vyděšená. Strach, který měla už přetím, se Erichovým obtěžováním ještě znásobil. Věděla jsem, že v noci nemůže spát, protože měla tmavé kruhy pod očima. Jednoho dne přišla do knihovny s ostříhanými vlasy. Bylo vidět, že se stříhala sama a ne zrovna pečlivě.

Chtěla jsem se zachovat ohleduplně, a tak jsem odsunula učebnice stranou, aby si mohla sednout vedle mě. A tak jsem jí řekla: „Víš, v mém rodném městě jsem svým kamarádům stříhala vlasy…“

„Já vím, že ten účes nevypadá dobře.“ Raquel hodila batoh na zem a ani se na mě nepodívala. „Ale nechci, aby mi ho někdo vylepšoval. Doufám, že vypadá hrozně, protože pak na mě možná přestane zírat.“

„Kdo? Erich?“ zeptal se Lucas napjatě.

Raquel klesla na židli. „Kdo jiný? Jo, Erich.“

V tu chvíli jsem si uvědomila, že nejsem jediná, koho Erich probodává pohledem. Zabránila jsem mu v lovu a chtěl pít Raquelinu krev, nebo jí možná dokonce ublížit.

Máma a táta mi řekli, že většina upírů svou oběť nezabije. Byl Erich výjimka potvrzující pravidlo?

Určitě ne, pomyslela jsem si. *Bethanyová by nikoho takového nenechala studovat na Evernightu.*

Lucas rychle změnil téma a požádal Raquel, aby mu půjčila zápisky z biologie, kterou učil můj otec. Dívala jsem se na něj a znovu se ve mně vzedmula vlna touhy a majetnictví, které jsem v jeho přítomnosti pociťovala neustále. *Můj,* řekla jsem si v duchu. *Chci, abys byl navždy můj.*

Vždycky jsem si myslela, že to souvisí pouze s mými city, ale možná nešlo jen o ně. Možná ta potřeba někoho vlastnit byla součástí upírství, a proto se projevovala silněji než jakákoli lidská touha.

Erichovi na Raquel rozhodně nezáleželo tolik, jako mně na Lucasovi, ale pokud k ní cítil jen zlomek touhy po vlastnictví, kterou jsem pociťovala já k Lucasovi − pak s Raquel rozhodně ještě nebyl hotov.

Ten večer jsem v koupelně znovu narazila na Raquel. Sypala si do dlaně asi čtyři nebo pět prášků na spaní, které jsem ji

doporučila. „Buď opatrná," varovala jsem ji, „aby ses nepředávkovala."

Raquel měla ve tváři bezútěšný výraz. „A už se nikdy neprobudila? To nezní tak hrozně." Povzdychla si. „Věř mi, Bianco, tohle množství by nikoho nezabilo."

„Ale je to víc, než potřebuješ, abys usnula."

„Ne, když slyším ty zvuky na střeše." Dala si prášky do pusy a pak se ohnula, aby si lokla trochu studené vody přímo z kohoutku. Když si rukou otřela ústa, pokračovala. „Pořád je tam slyším. Myslím, že jsou čím dál tím hlasitější. Nebere to konce. A nevymýšlím si je."

Nelíbil se mi její tón. „Já ti věřím."

Jen jsem jí na to chtěla něco říct, ale Raquel vykulila oči. „Vážně?" zašeptala. „Opravdu? Nebo to říkáš jen tak?"

„Opravdu ti věřím."

Překvapilo mě, že se jí v očích zaleskly slzy. Zahlédla jsem je i přesto, že zamrkala a slzy rychle zmizely. „Nikdy předtím mi nikdo nic nevěřil."

Přistoupila jsem k ní. „Co ti nikdo nevěřil?"

Zavrtěla hlavou a odmítala odpovědět. Ale když okolo mě odcházela do svého pokoje, dotkla se na okamžik mé paže. Od Raquel to byl velký projev důvěry. Neměla jsem tušení, čeho se v minulosti obávala, ale věděla jsem, že ji Erich strašně vyděsil. Pravděpodobně neměl v úmyslu ji ublížit, ale zdálo se, že ho baví ji děsit.

S tím jsem ale mohla něco dělat.

V noci dlouho po večerce jsem vstala, oblékla jsem si džíny a teplý černý svetr a nazula si tenisky. Vlasy jsem schovala pod černou pletenou čepici. Napadlo mě, že si začerním tváře a nos jako zloději ve filmech, ale pak jsem si řekla, že to už by bylo moc.

„Jdeš se ven nasvačit?" zamumlala Patrice do polštáře. „Veverky přezimují. Je to snadná potrava."

„Jen se porozhlédnu," odpověděla jsem, ale Patrice už dál spala.

Když jsem vyskočila na okenní parapet, ucítila jsem studený noční vzduch, ale díky teplé čepici a svetru mi nebyla zima. Chvíli jsem vyvažovala rovnováhu na větvi stromu a pak jsem začala šplhat po větvích nahoru, nohama zapřená o kmen, abych

nespadla. Několik větví pod mou tíhou zapraskalo, ale ani jedna se nezlomila. Za pár minut jsem byla na střeše.

Tedy na střeše nižší části budovy. Kousek ode mě se k noční obloze tyčila jižní věž. Když jsem hodně zaklonila hlavu, dokonce jsem rozpoznala i potemnělá okna bytu svých rodičů. Naproti stála ohromná severní věž. Mezi nimi byla šindelová střecha hlavní budovy. Netvořila jednolitou, rovnou plochu, ale byla zkosená v různých úhlech, protože budova školy byla rozšiřována postupně v průběhu několika staletí a ne každý přístavek ladil se zbytkem. Vypadala trochu jako rozbouřené moře, jehož vlny se vzdouvají a zase klesají a všechny se modročerně třpytí v měsíčním světle.

Se skřípáním zubů jsem vyšplhala po nejbližším zkosení a dávala si pozor, abych se pohybovala co nejtišeji. Nevadilo by, kdyby mě viděl někdo, kdo si venku shání něco k jídlu. Ale pokud byl někdo na střeše z jiných důvodů, chtěla jsem využít momentu překvapení.

Byla jsem vyděšená k smrti, přestože jsem si říkala, že se nemám čeho bát. Věděla jsem, že nejsem zrovna silný protivník. Když mě někdo ohrožoval, většinou jsem se chtěla schoulit do klubíčka. Ale někdo se musel postavit za Raquel a zdálo se, že to nikdo kromě mě neměl v úmyslu, takže jsem potlačila nervozitu a odhodlala se jednat.

Snažila jsem se představit si rozmístění pokojů pode mnou, abych zjistila, kde spí Raquel. Její pokoj byl na opačné straně budovy než můj. Patrice a já jsme měly pokoj pod jižní věží, ale takové štěstí Raquel neměla. Někdo mohl stát přesně nad jejím pokojem, jen několik desítek centimetrů od její hlavy.

Když jsem určila polohu jejího pokoje, vyrazila jsem. Na střeše naštěstí nebyl led, takže mi to moc neklouzalo. Lezla jsem po štítech nahoru a dolů a soustředila se, jestli nezaslechnu nějaký krok, slovo nebo něčí dech. Pocit nebezpečí vyostřil moje smysly, a tak jsem všechno vnímala velice intenzivně. Byla jsem připravená na všechno − nebo jsem si to aspoň myslela.

Když jsem se přiblížila k místu, pod kterým byl Raquelin pokoj, uslyšela jsem dlouhé, pomalé a pravděpodobně úmyslné škrábání na střeše. Někdo tam byl. A ten někdo chtěl, aby to Raquel slyšela.

Opatrně jsem vylezla po dalším vysokém štítu. Tam se ve stínu krčil Erich. V jedné ruce držel ulomenou větev a přejížděl s ní po střešní krytině.

„Ty," řekla jsem potichu. Erich se překvapeně narovnal. Vzhledem k jeho reakci a rychlosti, kterou si okolo sebe obtočil svůj dlouhý kabát, mě napadlo, co asi dělala jeho druhá ruka. Byla jsem tak zhnusená a vynervovaná, že se mi chtělo utéct, ale podařilo se mi zůstat stát. „Vypadni."

„Teď porušujeme pravidla oba," zamumlal a rozhlížel se. „Jestli mě nahlásíš, budeme v tom zapleteni oba dva."

Přistoupila jsem k němu tak blízko, že jsem se ho mohla dotknout. Měl tak hubený obličej a špičatý nos, že vypadal spíš jako krysa. „Klidně to udělám."

„To je toho. Nedodržet večerku. No a co? Dělají to všichni. Nebudou se tolik zlobit."

„Jenže ty nejsi venku kvůli jídlu. Obtěžuješ Raquel."

Erich se na mě podíval tak zhnuseně, jako ještě nikdo předtím. Jako bych byla něco, co překročí na chodníku. „To nemůžeš dokázat."

Místo strachu se ve mně vzedmula vlna hněvu. Napnuly se mi všechny svaly v těle a tesáky se mi začaly prodlužovat. Upíři se nikdy nestáhnou zpátky. „Vážně ne?"

Pak jsem uchopila jeho ruku a pořádně ho kousla. Upíří krev nechutná vůbec jako lidská, ani jako zvířecí. Nejde o potravu, ale o *informaci*. Na základě její chuti lze poznat, jak se ten druhý upír v danou chvíli cítí. Objeví se představy, které měl před okamžikem. Tohle mě naučili rodiče a dokonce mě to na sobě nechali vyzkoušet. Jenže pak jsem se jich jednou zeptala, jestli už se někdy navzájem kousli, a v tu chvíli oba zrozpačitěli a poslali mě psát domácí úkoly.

Když jsem ochutnávala krev svých rodičů, cítila jsem jen lásku a spokojenost a viděla jen představy sebe sama jako zvídavého a hezkého dítěte, hezčího, než jsem ve skutečnosti byla. Erichova krev byla jiná. Strašná.

Chutnala jako hněv, vztek, zvrácená touha zabít člověka. Jeho krev byla tak horká, až pálila, a tak zlostná, až se mi zvedl žaludek. Před očima mi vyvstávala představa, která byla každým okamžikem zřetelnější a pálila jako oheň: Raquel tak, jak ji chtěl

Erich − natažená na posteli s prokousnutým hrdlem, lapající po dechu.

„Au!“ vyjekl Erich a vytrhl se mi. „Co to sakra děláš?“

„Chceš jí ublížit.“ Bylo pro mě těžké mluvit srozumitelně; třásla jsem se, rozrušená násilím, které jsem viděla. „Chceš ji zabít.“

„To, že chci, neznamená, že to doopravdy udělám,“ odsekl. „Myslíš, že jsem tu jediný, kdo si chce čas od času kousnout do čerstvého masa? Za tohle mě nikdo v žádném případě nepotrestá.“

„Slez sakra z tý střechy a už se sem nikdy nevracej. Jestli se vrátíš, řeknu to Bethanyové. Bude mi věřit a vyhodí tě ze školy.“

„Klidně to udělej. Mám toho tady plný zuby. Ale jak odejdu, zasloužím si něco dobrýho na zub, nemyslíš?“ Erich se zasmál a na okamžik mě zamrazilo, protože jsem si myslela, že se chce se mnou prát. Místo toho seskočil ze střechy a ani se nenamáhal chytit se nějaké větve.

Nikdy předtím jsem necítila tak strašný vztek a doufala jsem, že už nikdy nebudu. Měla jsem pocit, že navzdory nepříjemné atmosféře a ponurosti Evernightu jsem poprvé zažila pravé zlo až teď.

Věříš ve zlo? zeptala se mě jednou Raquel. Odpověla jsem jí, že ano, ale tenkrát jsem nevěděla, o čem mluvím. Ještě pořád jsem se třásla, a tak jsem chvíli zhluboka dýchala, abych se trochu sebrala. Musela jsem o tom, co se dnes v noci stalo, dlouze a pečlivě popřemýšlet, ale teď jsem se potřebovala co nejrychleji dostat odsud pryč.

Kousek jsem popošla a pak jsem sklouzla po střeše. Snažila jsem se zjistit, kam seskočil Erich, protože jsem se chtěla ujistit, že opravdu odešel. Ale když jsem chtěla seskočit sama, zahlédla jsem ve tmě na střeše další postavu. Vynořila se jako stín z mořských hlubin. Možná že Erich nebyl sám.

„Stůj,“ vykřikla jsem. „Kdo je tam?“

Postava pomalu vstoupila do měsíčního světla. Byl to Lucas.

„Lucasi? Co tady děláš?“ Hned, jak jsem tu otázku položila, uvědomila jsem si, že je hloupá. Lucas sem přišel ze stejného důvodu jako já. Chtěl zjistit, jestli Erich Raquel pořád ještě pronásleduje. Neodpověděl mi. Zíral na mě, jako by mě nepoznával, a ustoupil o krok zpátky.

„Lucasi?“ Nejdřív jsem jeho chování nechápala, ale pak mi to došlo. Špičáky jsem měla pořád prodloužené a ústa od krve. Kdyby byl na střeše o pár minut dřív, viděl by, jak mluvím s Erichem. Viděl by, jak jsem ho kousla…

Lucas ví, že jsem upírka.

Většina lidí už na upíry nevěří a neuvěřila by, ani kdybyste je přesvědčovali. Jenže Lucase nikdo přesvědčovat nemusel, protože strnule hleděl do obličeje upírovi s tesáky a rty umazanými od krve. Díval se na mě jako na zrůdu.

Všechna tajemství, která jsem chránila celý svůj život, byla právě prozrazena.

Kapitola jedenáct

„POČKEJ,“ PROSILA JSEM HO. NA RTECH jsem pořád cítila Erichovu krev. „Neodcházej. Vysvětlím ti to.“

„Nepřibližuj se ke mně.“ Lucas byl bílý jako křída.

„Lucasi, prosím −“

„Ty jsi *upírka*.“

Nemohla jsem mu to vyvracet. Nepomohl by mi ani můj nově objevený talent pro lhaní. Lucas věděl pravdu a já už ji nemohla dál skrývat.

Stále přede mnou ustupoval a klopýtal po střeše. Ruce měl rozpažené, aby udržel rovnováhu. Přestože se vždycky pohyboval sebejistě, byl teď v takovém šoku, že vrávoral ze strany na stranu. Vypadalo to, jako by oslepl. Chtěla jsem jít za ním, abych ho zachránila před pádem. Zároveň jsem mu toužila všechno vysvětlit. Ale Lucas by mi už nedovolil, abych mu pomáhala. Kdybych se k němu přiblížila, zpanikařil by a utekl. Utekl by ode *mě*.

Sedla jsem si na střechu, třásla se po celém těle a pozorovala jsem Lucase, jak se ode mě vzdaluje. Neodvážil se otočit ke mně zády, obrátil se až v polovině cesty k severní věži a chlapeckým

pokojům. To už jsem si rukama objímala kolena a po tvářích mi tekly slzy. Nikdy v životě jsem se necítila tak vyděšeně a zahanbeně, ani když jsem ho kousla.

Uvědomil si už, co se opravdu stalo tu noc, kdy se konal Podzimní ples? Napadlo ho, že to já jsem ho zranila? Věděla jsem, že jestli na to ještě nepřišel, přijde na to brzy.

Co jsem měla dělat? Jít to okamžitě říct svým rodičům? Jednak bych je rozzuřila a taky by se museli postarat o Lucase. Netušila jsem, co by upíři udělali člověku, který se dozvěděl tajemství Evernightu, ale měla jsem podezření, že by nešlo o nic hezkého. Nahlásit to Bethanyové? V žádném případě. Mohla jsem vzbudit Patrice a požádat ji o radu, ale ta by pravděpodobně jen pokrčila rameny, upravila si svou saténovou škrabošku na spaní a spala by dál.

Teď, když bylo tohle tajemství vyzrazeno, se všichni tito lidé ocitli v ohrožení. Nebylo pravděpodobné, že by Lucas někomu řekl, co viděl. Určitě by se bál, že by ho pokládali za blázna. I kdyby to udělal, nejspíš by mu nikdo mimo školu nevěřil. Ale to riziko, kterému jsem všechny vystavila, bylo strašné. A všechno jsem to zavinila já.

Musel existovat způsob, jak to napravit. Musela jsem něco udělat.

Promluvím si s Lucasem. Hned ráno. Ne, ráno má zkoušku. Připadalo mi hrozně zvláštní myslet teď na něco tak nevýznamného. *Odchytím ho po zkoušce. Nebude se mnou chtít mluvit, ale nezačne na chodbě křičet něco o upírech. Teď mám příležitost teď ještě vymyslet, co mu řeknu −*

Co jsem mu měla říct? Lhala jsem mu. Zranila jsem ho. Možná se choval správně, když ode mě chtěl utéct co nejdál.

Přesto jsem se o to musela pokusit. Udělala bych cokoli, abych Lucase neztratila. Žadonila bych, plakala, dokonce i prozradila všechna tajemství, jaká jsem kdy měla. Potřebovala jsem, aby mě Lucas pochopil.

Po dlouhé noci bez spánku jsem vstala, oblékla si černý svetr a sukni a toporně jsem sešla dolů. Myslela jsem si, že Lucasova zkouška bude zrovna končit, ale studenti museli zjevně odejít hned, jak byli hotoví. Lucasovi spolužáci mi řekli, že Lucas už odešel. To znamenalo, že byl asi zpátky ve svém pokoji. Dodala

jsem si odvahy a vplížila se do chlapeckého křídla. Vic a Lucas mi jednou venku ukázali okno svého pokoje, takže jsem měla šanci ho najít, pokud mě při tom ovšem nikdo nepřistihne.

Když se bez ohlášení objevím v Lucasově pokoji, vyděsí ho to k smrti? Možná. Musela jsem to risknout. Už jsem to nemohla déle snášet. Samou úzkostí se mi svíral žaludek. I kdyby mi Lucas řekl, abych se k němu už nikdy nepřibližovala, věděla bych aspoň, na čem jsem. Nejistota byla pro mě daleko horší.

Poznala jsem jejich pokoj podle dveří, na kterých visely dva filmové plakáty. Jeden z nich byl plakát k filmu *Vertigo* od Alfreda Hitchcocka.

Zaklepala jsem, ale zevnitř se nikdo neozval, a tak jsem váhavě otevřela dveře. V pokoji nikdo nebyl. Vonělo to v něm po koření a lese, stejně jako Lucas. Připadala jsem si, jako bych se ocitla v lese. Polovina pokoje byla polepena plakáty z akčních filmů, ze kterých do všech stran mířily zbraně v rukou atraktivních žen. V téhle části pokoje byla postel s pokrývkou poházenou barevnými kravatami. Tenhle prostor zkrátka patřil Vicovi. Lucasova část pokoje byla skoro prázdná. Na zdech nevisely žádné plakáty ani obrázky. Na malou nástěnku, která visela nad každou postelí, si přišpendlil jen rozvrh a lístek do kina z naší první schůzky. Jeho postel byla pokrytá vojenskou dekou.

Zjevně mi nezbývalo nic jiného než čekat. Nevěděla Jsem, co mám dělat, a tak jsem přešla k oknu, ze kterého byl výhled na příjezdovou cestu do školy. Venku stálo několik aut. Většina z nich patřila rodičům, kteří poslední den zkoušek přijeli odvézt své děti na Vánoce domů. To se samozřejmě týkalo jen skutečných dětí, ne upírů. Pozorovala jsem je, jak se objímají a nakládají zavazadla, a pak jsem spatřila Lucase s batohem přes rameno, jak vyšel z hlavních dveří.

„To ne," zašeptala jsem. Opřela jsem se dlaněmi o okno tak prudce, že se málem vysypalo, ale Lucas šel dál. Přešel rovnou k černému, dlouhému sedanu s tónovanými skly. Dveře auta se otevřely a já se snažila zahlédnout, kdo je uvnitř, ale nikoho jsem neviděla. V tu chvíli mi došlo, proč je jeho polovna pokoje prázdná. Lucas odjel z Evernightu na vánoční prázdniny bez rozloučení a už se sem asi nikdy nevrátí.

„Páni, my můžeme bydlet s holkama? To je skvělý." Za mnou stál Vic. Mdle jsem se na něj usmála a otočila se zpátky k oknu.

Auto s Lucasem spěšně odjíždělo. „Jseš dobrá, že ses sem vplížila. Právě jste se rozloučili, co?“

„Hm.“ Co jiného jsem mu na to měla říct?

„Nebuď z toho moc smutná, jasný?“ Vic mě zlehka šťouchl do ramene. „Někteří kluci ví, co říct holkám, který jsou rozhozený, ale já ne.“

„Nic mi není. Vážně.“ Pečlivě jsem si ho prohlížela, byl to jediný člověk na škole, kterému se Lucas mohl svěřit se svým podezřením. „Připadal ti dnes ráno Lucas v pohodě?“

„Pozval jsem ho na Jamajku, ale odmítl.“ Vic pokrčil rameny. „Prý se má setkat s rodinnými přáteli, ale nezdálo se, že by měli v plánu něco zvláštního. Netrávila bys Vánoce radši na pláži než ve společnosti starých známých mamy?“

Tohle jsem vůbec neměla na mysli. Ale pokud Vicovi přišlo divné jen tohle, nechal si Lucas své tajemství o upírech pravděpodobně pro sebe. Vic by nedokázal tak přesvědčivě lhát. Bodlo mě u srdce, když jsem si uvědomila, že je upřímnější než já.

„Dáš si křupky?“ Vic mi nabídl napůl snědený oranžový pytlík. Zavrtěla jsem hlavou a snažila se předstírat, že se vůbec necítím mizerně. „Bude toho litovat. Uvidíš. Já si budu na Jamajce skvěle užívat. A co bude dělat on? Bude si dávat pozor, aby se neopíral lokty o stůl.“ S pusou plnou křupek dodal: „Tohle bude dlouhej měsíc.“

„Jo,“ zamumlala jsem. „To bude.“

Většina lidí by asi předpokládala, že upíři Vánoce nemusejí. Ale to by se mýlili.

Náboženské symboly nebyly příjemné. Kříže nás sice nedokázaly zapálit, jak to bývalo běžné v hororových filmech, ale kaple a kostely nás znepokojovaly. Jako by nás tam někdo neviditelný pozoroval. Takže půlnoční mše a jesličky se nás netýkaly. Ale dárky dostávají upíři stejně rádi jako ostatní. Když se vezme v úvahu i volno ze školy, jsou Vánoce svátky, které si užívají i nesmrtelní.

Alespoň většina nesmrtelných. Mně bylo tyhle Vánoce nejhůř v životě.

Napjatá atmosféra se uvolnila, protože ostatní studenti odjeli a na Evernightu zůstalo jen pár upírů. Ti se přestali tvářit tak důležitě, protože tu nebyl nikdo, koho by si dobírali nebo na koho

by potřebovali dělat dojem. I někteří upíři totiž odjeli pryč. Patrice trvala na tom, že si v tuhle roční dobu nesmí nechat ujít lyžování ve Švýcarsku. Zbytek učitelů a studentů zůstal na Evernightu, protože ho považovali za svůj domov nebo aspoň něco, co ho připomínalo.

„My tvoříme výjimku, Bianco.“ Máma zavěšovala nad dveře girlandu a já jsem jí přidržovala žebřík, aby nespadla. Máma i táta poznali mou melancholickou náladu a ze všech sil se snažili naladit mě na svátky. „Uvědomuješ si, že jsme jediná rodina v Evernightu? Nikdo z ostatních nemá rodinu od doby, kdy byli naživu.“

„Jenom mi přijde divný, že nemají domov. Místo, kam by se mohli vracet.“

Podala jsem jí napínáček, aby mohla připevnit girlandu na místo. „My jsme měli dům. Jak se lidé obejdou bez domu?“

„My jsme měli dům šestnáct let,“ opravil mě táta ze svého místa na pohovce, kde se probíral starými deskami a hledal tu s názvem *Ella vám přeje swingové Vánoce.* „Je to celý tvůj život, ale pro tvoji matku a mě je to jako –“

„Mrknutí oka.“ Máma si povzdechla.

Způsob, jakým se na ni táta usmál, mi připomnělo, že je asi o šest set let starší než ona, a tak i staletí, která strávili spolu, mu mohou připadat jako velmi krátká doba. „Všechno se pořád mění. Lidé cestují z místa na místo za zábavou a luxusem nebo něčím jiným, co je dokáže rozptýlit, když je jejich nesmrtelnost začne občas nudit. Život jde dál a ti z nás, kdo nejsou naživu, se musejí hodně snažit, aby s námi udrželi krok.“

„A proto existuje Evernight,“ prohlásila jsem, protože jsem si vzpomněla na hodinu moderních technologií a jejich rozruch vyvolal učitel Yee, když v ní vykládal podstatu emailu. Hodně studentů o něm sice už slyšelo a někteří i vědí, jak ho používat, ale já byla jediná, kdo chápal, jak vlastně funguje, ještě předtím, než to pan Yee vysvětlil. Byla to jedna z věcí, kterou si člověk mohl usnadnit život ve dvacátém prvním století a pochopit, co se kolem něj děje. „A co ti, kteří vypadají moc staře na to, aby mohli chodit do školy?“

„No, víš, tohle není jediné místo, které máme.“ Máma se natáhla pro další girlandu. „Existují lázně a hotely, místa, kde jsou lidé izolovaní od zbytku světa a kde můžeš mít přehled, kdo se

dostane dovnitř. Dříve jsme vlastnili hodně klášterů, ale v současné době je těžké zřídit nové. O několik jsme přišli během protestantské reformy po útocích hugenotů, požárech a tak podobně. Jejich obyvatelé nemohli dost dobře přiznat, že nejsou katolíci, protože by tím jen přilili olej do ohně. Dnes se většinou sdružujeme ve školách a klubech."

„Příští rok bude v Arizoně otevřeno falešné rehabilitační centrum," dodal táta.

Představila jsem si, jak jsme roztroušeni po světě a se-tkáváme se jen jednou za sto let. Takhle bude vypadat celá má existence?

To znělo nesnesitelně osaměle. Jaký smysl měl nekonečný život bez lásky? Máma a táta měli obrovské štěstí, že se našli a strávili spolu už několik set let. Já jsem potkala Lucase a během pár měsíců jsem ho ztratila. Snažila jsem se přesvědčit sebe samu, že jednoho dne pro mě bude čas strávený s Lucasem jen „mrknutí oka", ale nemohla jsem tomu uvěřit.

První týden prázdnin jsem skoro celý strávila ve svém pokoji. Většinou přímo v posteli. Jednou za čas jsem v nyní opuštěné počítačové laboratoři zkontrolovala emaily, protože jsem naivně doufala, že se mi Lucas ozve. Místo toho jsem dostávala jen legrační fotky Vica na pláži se slunečními brýlemi a kloboukem Santa Clause. Napadlo mě, že napíšu Lucasovi sama, ale nevěděla jsem co.

Rodiče mě zapojovali do vánoční přípravy co nejvíc a já jsem se jim snažila vycházet vstříc. Měla jsem štěstí, že jsem se narodila jediným dvěma upírům na světě, kteří uměli péct ovocný koláč. Občas jsem zahlédla, jak si vyměňují pohledy. Zjevně jim došlo, že je mi mizerně, a chtěli vědět, co se stalo.

Na jednu stranu jsem jim to chtěla říct. Byly chvilky, kdy jsem netoužila po ničem jiném než povědět jim celý příběh a vyplakat se jim v náručí. Bylo by mi jedno, že by to působilo nedospěle. Jenže mě znepokojovalo, že kdybych jim řekla pravdu, museli by to nahlásit Bethanyové a já jsem měla strach, aby Lucase nepronásledovala a nezničila mu život.

Kvůli Lucasovi jsem si své trápení musela nechat pro sebe.

Mohla jsem takhle strávit celé prázdniny, ale dva dny před Vánoci napadl další sníh. Druhá nadílka byla štědřejší než ta předchozí. Všechno bylo pokryto jemným bílým sněhem s nádechem do modra. Sníh jsem vždycky milovala a pohled na

zářivou, dokonalou pokrývku okolní krajiny mě dostal z deprese. Natáhla jsem si džíny, sněhule a ten nejteplejší pletený svetr, co jsem měla, šedý kabát, na jsem si připnula svou brož, a vydala se na procházku. Věděla jsem, že promrznu na kost, ale udělat první šlápoty na pozemku školy a v lese stálo za to. Když jsem došla ke dveřím v hale, zjistila jsem, že nejsem jediná, kdo měl podobný nápad.

Balthazar se na mě nesměle usmál zpod své černé šály. „Strávil jsem stovky let v Nové Anglii a stejně mě to vždycky nadchne."

„Vím, jak se cítíš." Mezi námi stále panovaly rozpaky, ale já jsem zdvořile nadhodila: „Měli bychom jít spolu."

„Jo. Pojďme."

Nejdřív jsme moc nemluvili, ale nebylo mezi námi žádné napětí. Sníh a růžovozlaté ranní světlo vyžadovaly ticho a ani jeden z nás nechtěl slyšet nic hlasitějšího než křupání sněhu pod botami. Vydali jsme se přes areál školy do lesa, stejně jako ten večer, kdy se konal Podzimní ples. Vdechovala jsem studený vzduch a od pusy mi k zimní obloze stoupala pára.

Balthazarovi zářily oči, jako by si to užíval nebo se dokonce cítil šťastně. Napadlo mě, že už prožil mnoho století, a pořád nemá nikoho, s kým by sdílel svůj život. „Můžu se tě zeptat na něco osobního?"

Překvapeně zamrkal, ale nevypadal dotčeně. „Ovšem."

„Kdy jsi zemřel?"

Než mi odpověděl, ušel ještě několik kroků. Zadíval se k obzoru a mě napadlo, že se snaží vybavit si svůj život předtím, než se stal upírem. „V roce 1691."

„V Nové Anglii?" zeptala jsem se, protože jsem si pamatovala, že ji zmínil.

„Jo. Vlastně to bylo nedaleko odsud. Stalo se to ve stejném městě, ve kterém jsem vyrůstal. Odjel jsem z něj jen několikrát." Balthazar zíral nepřítomně před sebe. „Jednou jsem byl v Bostonu."

„Jestli o tom nechceš mluvit −"

„Ne, to je v pořádku. Jen jsem nemluvil o domově už dlouhou dobu."

Na větvi nedalekého cesmínového keře se usadila černá hladová vrána a uzobávala bobule. Balthazar ji pozoroval nejspíš proto, aby se mi nemusel dívat do očí. Věděla jsem, že ať už se

chystá říct cokoli, je to pro něj těžké. „Mí rodiče se tu usadili velmi brzy. Nepřipluli do Ameriky na lodi *Mayflower*, ale dorazili nedlouho poté. Moje sestra Charity se narodila během plavby. Byl jí už měsíc, když poprvé spatřila pevninu. Tvrdili, že kvůli tomu byla nevyznaná, protože její kořeny nevyrostly ze země.“ Povzdechl si.

„Charity. To bylo puritánské jméno, ne?“ Měla jsem pocit, že jsem to četla v jedné knížce, ale nedovedla jsem si Balthazara představit jako puritána v průvodu na Den Díkůvzdání.

„Starší generace by neřekla, že jsme patřili k těm zbožným. Mohli jsme se stát členy církve jen proto, že −“ Všiml si, že se tvářím zmateně, a zasmál se. „To je dávná historie. Ve srovnání s dnešními normami byla má rodina, velice zbožná. Rodiče pojmenovali sestru podle jedné z posvátných ctností. Věřili, že jsou tyto ctnosti skutečné, ale poněkud vzdálené − stejně jako my věříme v slunce nebo hvězdy.“

„Když byli tak nábožensky založení, proč ti dali tak zvláštní jméno − Balthazar?“

Udiveně se na mě podíval. „Balthazar byl jeden ze tří králů, kteří přinesli dary novorozenému Ježíšovi.“

„Aha.“

„Nechtěl jsem tě poučovat.“ Na chvilku mi položil ruku na rameno. „Dneska už to většina rodičů své dětí naučí. Tenkrát to bylo obecně známé. Svět se mění rychle a je těžké udržet s ním krok.“

„Musí ti strašně chybět. Tvá rodina, myslím.“ Působilo to tak nepřiměřeně. Jaké to pro něj muselo být, nevidět své rodiče nebo sestru několik století? Nedokázala jsem si vůbec představit, jak ho to muselo ničit.

(Jaké to bude, nevidět Lucase dvě stě let?)

Nemohla jsem na tu otázku znova pomyslet. Místo toho jsem se soustředila na Balthazara.

„Někdy mám pocit, že jsem se změnil natolik, že by mě mí rodiče sotva poznali. A moje sestra −“ Balthazar se odmlčel a pak zavrtěl hlavou. „Vím, že chceš vědět, jak se tehdejší svět lišil od toho současného. Nakolik se změnil. Ale lidi jsou pořád stejní, Bianco. To je na tom to nejhorší. A je to jeden z důvodů, proč se tu spousta lidí chová, jako by byli v pubertě, přestože jsou staří

několik set let. Nerozumějí sami sobě ani světu, ve kterém musejí žít. Je to něco jako věčná puberta. Nic zábavného.“

Objala jsem se pažemi, protože mnou otřásl chlad a myšlenka, že se přede mnou rozprostírá mnoho nejistých let, desetiletí a staletí.

Potom jsme šli opět mlčky, oba ponoření do svých úvah. Nabírali jsme botami čerstvý sníh a jako jediní zanechávali otisky v moři bílého sněhu. Nakonec jsem sebrala odvahu a zeptala se Balthazara na to, co mě zajímalo nejvíc. „Kdybys to mohl vrátit, vzal by sis je s sebou? Svou rodinu?“

Napadlo mě, že by mohl odpovědět kladně, protože by udělal cokoli, aby byli s ním. Ale mohl říct i to, že je v žádném případě nemohl zabít. Z obou odpovědí jsem se mohla dozvědět, jak dlouho trvá zármutek, jak dlouho by mě bolelo, že jsem ztratila Lucase. Nečekala jsem, že se Balthazar zastaví a podívá se na mě tak přísným pohledem.

„Kdybych to mohl vrátit,“ řekl, „zemřel bych spolu se svými rodiči.“

„Cože?“ Byla jsem tak ohromená, že mě nenapadlo nic jiného.

Balthazar se ke mně přiblížil a dal mi ruku oděnou do kožené rukavice na tvář. Jeho dotyk nebyl láskyplný jako Lucasův. Snažil se mě vyburcovat, něco mi sdělit. „Ty jsi naživu, Bianco. Ještě nedokážeš posoudit, co to znamená. Je to lepší než být upír, lepší než cokoli na světě. Ještě si trochu pamatuju, jak to bylo, a kdybych to mohl zažít znovu, aspoň na jeden jediný den, obětoval bych všechno, co mám. I svou nesmrtelnost. Ta všechna staletí, která jsem prožil, ani všechny zázraky, kterým jsem byl svědkem, se nemohou rovnat tomu být naživu. Proč myslíš, že jsou zdejší upíři tak zlí na lidské studenty?“

„Asi proto, že jsou snobi.“

„To není tím. Závidí jim.“ Dlouho jsme se na sebe dívali a pak Balthazar dodal: „Užívej si život, dokud ho máš, protože netrvá věčně − ani pro upíry, ani pro nikoho jiného.“

Něco takového mi nikdy nikdo neřekl. Mí rodiče si nepřáli být naživu − nebo ano? Nikdy se o tom nezmínili. A co Courtney, Erich, Patrice a Ranulf? Chtěli se po tom všem stát znovu lidmi?

Balthazar asi poznal mé pochyby, protože prohlásil. „Ty mi nevěříš.“

„Tak to není. Vím, že mi říkáš pravdu. Nelhal bys mi o důležitých věcech. Takový nejsi.“

Balthazar přikývl a na rtech mu začal pohrávat úsměv. Měla jsem pocit, jako bych toho prozradila víc, než jsem chtěla. Postřehla jsem v jeho očích záblesk naděje, který se v nich zračil naposledy ten večer, co se konal Podzimní ples, ještě předtím, než jsem mu dala košem.

Ještě víc mě ale zneklidňovalo, že jsem to myslela vážně. Balthazar by mi vážně nelhal v ničem důležitém, i když by pro mě bylo těžké se s tím vyrovnat. Byl to dobrý člověk, kterému jsem mohla důvěřovat. Přála jsem si být jako on. Chtěla jsem, aby pro mě potřeby jiných lidí byly na prvním místě, chtěla jsem si zasloužit Lucasovu důvěru.

Možná ještě není pozdě, napadlo mě.

Když jsme se vrátili do školy a naše stopy pokrývaly celý areál, zamávala jsem Balthazarovi na rozloučenou a pospíchala nahoru do počítačové laboratoře. Dveře byly naštěstí odemčené. Když jsem čekala, než mi naskočí obrazovka, vzpomněla jsem si na Klimtův *Polibek,* který mi visel nad postelí. Ti dva milenci se objímali navždy, tvořili dvě části jednoho celku, ponořeni jeden do druhého v mozaice růžové a zlaté barvy.

Když člověk někoho miluje, nesmí dopustit, aby lži všechno zničily. Ať už se stalo cokoli, i když už ztratil jeden druhého navěky věků, pravda musí vyjít najevo.

Chvějícími se prsty jsem napsala Lucasovu e-mailovou adresu a jako předmět uvedla „a nic jiného než pravda.“ Pak jsem se rozepsala, chrlila ze sebe všechno, co jsem před ním celou tu dobu skrývala. Co nejrychleji a nejjednodušeji jsem mu vysvětlila, že to, co spatřil té noci, byla skutečnost.

Že jsem upírka, která se narodila jiným dvěma upírům a jednoho dne se stane jednou z nich.

Že Evernight je plný upírů, kteří se tu učí o tom, kam svět pokročil. Že je to místo, které by nás mělo chránit před lidmi, kteří se nás bojí, protože nám nerozumějí.

Že jsem ho tu noc, kdy byl uspořádán Podzimní ples kousla ne proto, že jsem ho chtěla zranit, ale proto, že jsem tak moc toužila být blízko něj.

Sypala jsem ze sebe slova jedno po druhém, takže to působilo dost zmateně. Nikdy předtím jsem svá tajemství nikomu

neprozradila, a tak jsem se opakovala, vyjadřovala se nepřesně a pokládala otázky, na které jsem neznala odpověď. Ale to nevadilo. Důležité bylo, že jsem Lucasovi konečně řekla pravdu.

Nakonec jsem napsala:

Nepíšu ti tohle všechno proto, aby ses vrátil. Vím, že po tom, co jsem udělala, si to nezasloužím, a přestože ti na Evernightu nehrozí nebezpečí, věřím, že se už k němu nikdy v životě nebudeš chtít přiblížit.

Píšu ti hlavně proto, abys prosím, pokud jsi to ještě neudělal, nikomu neříkal o tom, co jsi tady viděl. Neukazuj nikomu tento mail. Udělej to pro mě. Kdyby pravda vyšla najevo, moji rodiče, Balthazar i spousta dalších studentů by se ocitla v nebezpečí a byla by to jen má vina. Nedokázala bych se smířit s tím, že jsem někomu ublížila.

Nikomu z nich jsem neprozradila, že jsi mě a Ericha viděl na střeše, protože jsem se bála o tvou bezpečnost. Můžeš mi to oplatit? To je vše, co od tebe žádám. Možná je to víc, než si zasloužím, ale nejde o mě. Jde o lidi, kterým by to mohlo ublížit.

Zároveň jsem chtěla, abys věděl, že mi na tobě moc záleží, a proto chci, abys znal pravdu. Omlouvám se, že jsem ji před tebou tak dlouho tajila, ale doufám, že má pro tebe význam pochopit, jak se opravdu cítím.

Nikdy mi nepřestaneš chybět.

Sbohem, Lucasi.

Než jsem si to mohla rozmyslet, rychle jsem e-mail odeslala. Jakmile jsem to udělala, zamrazilo mě. Co když mě Lucas neposlechne? Co když ho můj e-mail neumlčí, ale naopak mu poskytne důkazy?

Možná jsem toho měla litovat, ale necítila jsem to tak. I kdyby mi Lucas už nedůvěřoval, já jsem pořád důvěřovala jemu.

Nečekala jsem, že mi odpoví. Ale očekávání je něco úplně jiného než naděje. Prohlížela jsem si poštu celý následující den, pak i ten další a dokonce i během Štědrého dne, vždy, když jsem se utrhla od rozbalování dárků.

Lucas neodepsal.

Přišel Nový rok. Pořád nic.

Řekla jsem si, že sdělit mu pravdu za to stálo, a věřila jsem tomu. Ale to nijak neulehčovalo skutečnost, že mé přiznání nic neznamenalo. Lucas byl nadobro pryč.

Kapitola dvanáct

KDYŽ SE STUDENTI VRACELI do školy, stála jsem na schodišti a doufala, že spatřím přátelskou tvář. Věděla jsem, že se Lucas nevrátí. Ačkoli jsem si představovala, že ho vidím, vždycky šlo jen o mou fantazii, která se mnou krutě pohrávala. Říkala jsem si, že dnešek přinese v určitém smyslu zvrat. Když se Lucas neukáže, aspoň si budu moct být jistá. Místo toho, abych se zbytečně trápila, se smířím se skutečností a přinutím se jít dál.

Pokud se to mělo stát, potřebovala jsem těch několik málo přátel, které jsem na Evernightu měla.

Zahlédla jsem shrbenou Raquel, jak se nervózně prodírá davem. Otočila jsem hlavu a zjistila, proč je tak nervózní. Z horní části schodiště ji upřeně pozoroval Erich. Rychle jsem k ní přišla a pomohla jí s jednou z tašek. „Vrátila ses," řekla jsem jí. „Nebyla jsem si jistá, že to uděláš."

„Nechtěla jsem." Raquel pořád klopila zrak. „Neber si to osobně. Ty bys mi chyběla. Ale už jsem nechci znova vidět *jeho*." Nemusela vysvětlovat, koho tím myslí.

„Tys to neřekla rodičům?“ Napadlo mě, že by zavolali Bethanyové, naštvali se, že Erich nebyl vyloučen, a možná by Raquel odhlásili ze školy.

Pokrčila rameny. „Mysleli si, že dělám z komára velblouda. Ostatně jako vždycky.“

Vzpomněla jsem si, jak Raquel dojalo, když jsem jí řekla, že jí věřím. Teď už jsem chápala proč. „To je mi líto.“

„No, prostě jsem zpátky. Musím se s tím vyrovnat. Kromě toho jsem tu těsně před vánočními prázdninami ztratila svůj oblíbený náramek. Musela jsem se vrátit už jen kvůli tomu, abych ho našla.“

Ohlédla jsem se přes rameno na Ericha. Stále nás pozorovaly jeho tmavé oči. Když zachytil můj pohled, zlomyslně se usmál. Znechuceně jsem se otočila zpátky směrem k davu −

Lucas.

Ne. To nebylo možné. Jen mě zase šálil zrak, aby ve mně probudil naději. Lucas se v žádném případě nemohl vrátit na Evernight, ne potom, čeho byl svědkem a co jsem mu napsala.

Ale pak se dav rozdělil a já jsem ho uviděla naprosto zřetelně. Uvědomila jsem si, že je to skutečnost. Lucas se vrátil.

Stál jen pár kroků ode mě. Vypadal zanedbaněji než předtím. Bronzové vlasy měl rozcuchané a jeho svetr v barvě námořnické modři byl ošuntělejší než jeho školní uniforma. Přesto mu strašně slušel.

Když jsem ho spatřila, úplně jsem se rozzářila. Nemohla jsem si pomoct. Ale jakmile se naše pohledy střetly, Lucas se odvrátil, jako by nevěděl, co má dělat. Měla jsem pocit, jako by mi někdo vrazil pořádnou facku.

Nejdřív jsem chtěla upustit Raquelinu tašku a utéct na záchod, než se rozbrečím přímo na schodech. Ale chvíli okolo mě někdo proběhl a skočil Lucasovi na záda „Lucasi!“ jásal Vic. „Ty ses vrátil, kámo.“

„Slez ze mě,“ smál se Lucas a sundával ho ze sebe.

„Mrkněte na tohle.“ Vic zalovil ve svém ruksaku a vytáhl tropickou helmu jako ze starého filmu o safari. Ukázal ji mně i Lucasovi zároveň a zjevně si neuvědomoval, že tu nestojíme spolu. „Jak se vám líbí?“

„Tohle ti při vyučování určitě neprojde,“ prohlásila jsem a předstírala, že je všechno jako dřív. Možná se bude přetvařovat i

Lucas a já si s ním aspoň budu moct promluvit. „Nechali tě nosit tenisky, ale helmu ti nedovolí."

„Mám v plánu nosit ji na území našeho pokoje," Vic si ji nasadil na hlavu, aby to názorně předvedl. „Při odpočinku i studiu. Co ty na to, Lucasi?"

Nikdo neodpověděl. Lucas zmizel v davu.

Vic se na mě otočil. Lucasovo zmizení ho zjevně zmátlo. Taky jsem se cítila zmateně, protože jsem netušila, že se Lucas vůbec do školy vrátil.

Lucas zjevně potřeboval čas, než bude zase schopný se mnou mluvit. Vzhledem k tomu, co se dozvěděl o mně, Evernightu a upírech, zasloužil si nepochybně tolik času, kolik chtěl. Mně nezbývalo nic jiného než čekat.

O pár dní později jsem se ráno připravovala do školy a předstírala jsem, že mě uchvacují Patriciiny zážitky z dovolené ve Švýcarsku.

„Vždycky jsem v šoku z toho, že existují lidi, kteří raději lyžují v Coloradu." Patrice ohrnula nos. Vážně si myslela, že žádné místo v Americe nestojí za nic? Nebo si tím něco dokazovala a předstírala, že zná svět líp, než tomu bylo ve skutečnosti? Teď, když jsem sama měla tolik tajemství, jsem začala brát ostatní s rezervou. „Myslím si, že Švýcarsko je daleko civilizovanější. A potkáš tam mnohem zajímavější lidi než tady."

„Lyžování mě nebaví," pronesla jsem lehce, když jsem si malovala řasy. „Snowboarding je větší zábava."

„Cože?" Patrice na mě nevěřícně zírala. Nikdy předtím jsem si netroufla s ní nesouhlasit. Zjevně se jí vůbec nelíbilo, že jí oponuju, přestože šlo o tak nevýznamné téma.

Než jsem začala obhajovat svůj názor, do pokoje vpadla Courtney. Vypadala neupraveně, přestože jindy měla vždycky dokonalý účes i make-up, dokonce i když na ni člověk narazil v koupelně ve dvě ráno. „Viděly jste Ericha?"

„Ericha?" Patrice nadzdvihla jedno obočí. „Nepamatuju se, že bych ho sem zvala. Co ty, Bianco?"

„Rozhodně to nebylo včera v noci."

„Nechte si ty vtípky, jasný?" vyštěkla Courtney. „Myslela jsem si, že si budete dělat starosti, když se jeden z vašich spolužáků ztratí. Někdo uteče pryč a vy z toho máte srandu. Genevieve brečí jako želva."

„Počkej, Erich zmizel?“ Ve dveřích se objevila Raquel a několik dalších studentů, kteří se taky připravovali na vyučování. Novinka se šířila rychle.

„Znáte jeho spolubydlícího Davida? Přijel teprve dneska.“ Všimla jsem si, že Courtney není natolik skleslá, aby si nemohla užívat zájem obecenstva. S chutí pokračovala. „Podle Davida to vypadá, jako by Erichův pokoj někdo vyraboval. Všechno je tam vzhůru nohama a po Erichovi ani památky. Měl tenhle víkend strávit s Genevieve a ta je úplně na dně.“

„Odteď se budeme smát už jen potichu,“ prohlásila ironicky Raquel, kterou Erichovo zmizení zjevně nezarmoutilo. Kdo by se jí divil? Courtney se na nás zamračila a odešla.

„Vsadím se, že Genevieve strašně mrzí, že přišla o rande s násilníkem,“ sdělila mi tlumeně Raquel později, když jsme šly na první hodinu.

„Myslím, že se Erich vykašlal na školu,“ prohlásila jsem. „Slyšela jsem, že každý rok skončí spousta studentů ještě před pololetím.“ Samozřejmě jsem věděla, že Erich je jen jedním z desítek upírů, kteří se na Evernight přišli dozvědět něco o moderním světě, a když je začalo nudit, že se k nim ostatní chovali jako ke studentům, odešli se bavit jinam. Nebo v něm Bethanyová rozpoznala hrozící nebezpečí stejně jako já a nařídila mu, aby ze školy okamžitě odešel.

„Studenti, kteří odsud utíkají, jsou chytří. Proto mě udivuje, že Erich utekl jako první.“ Raquel se odmlčela. „Všichni se zdají být naprosto přesvědčeni o tom, že zdrhnul, i když o tom s nikým nemluvil. Já si myslím, že kdyby chtěl zmizet, využil by k tomu spíš vánoční prázdniny. Myslíš, že sem přijedou policajti? Měli by nás aspoň vyslechnout.“

„S největší pravděpodobností jen zavolal rodičům, aby ho odsud odvezli do nějaký jiný snobský internátní školy. Jsem si jistá, že Bethanyová o tom ví všechno. Courtney z toho jen dělá zbytečné drama.“

„Jo, to by mě moc nepřekvapilo. Snadno mohl převrátit svůj pokoj vzhůru nohama sám, aby to po něm musel někdo uklízet.“ Jenže Raquel pořád nevypadala přesvědčeně. „Přesto by to měli vyšetřovat. Učitelé a možná i policajti.“

„Už se o Erichovi ví.“ Tohle téma mi nebylo příjemné. „Dej tomu čas.“

„Lidi na tyhle škole se tváří, jako by zmizení studenta nebylo nic neobvyklého.“ Raquel zavrtěla hlavou a pokračovala: „To, co jsem prohlásila předtím, platí teď dvojnásob. Příští rok už se sem rozhodně nevrátím.“

Napadlo mě, jestli to samé prohlásil i Erich.

Zbytek dne se všichni chovali divně. Studenti se při hodinách nesoustředili a uzavírali sázky, kam Erich zmizel. David upozornil na to, že Erich si s sebou vzal všechny knížky a seminární práce, ale nechal v pokoji oblečení, což u něj bylo dost neobvyklé. Očekávala jsem, že nás Bethanyová svolá a všechno nám vysvětlí, ale nic takového se nestalo.

Tu noc jsem se vydala na schodiště ve věži s úzkými okny. Odtamtud byl nejlepší výhled na štěrkovou příjezdovou cestu, která vedla z hlavní silnice ke škole. Nečekala jsem, že venku zahlédnu Ericha. Čekala jsem na někoho jiného.

„Takže policie asi nedorazí.“

Otočila jsem se od okna a spatřila Lucase. Stál pár kroků za mnou, měl na sobě černou školní uniformu a světlo z chodby o patro výš ozářilo jeho siluetu tak silně, že jsem mu neviděla do obličeje. Viděla jsem jen obrys jeho těla, jeho široká ramena, kterýma se opíral o kamennou zeď. Teď jsem necítila žádný strach, jen touhu.

„Ne. Bethanyová by nezavolala policii. Přilákalo by to nevítanou pozornost,“ prohlásila jsem a zhluboka se nadechla.

„Takže nepanují obavy, že ho odstranil jeden z těch bohatých studentů.“

„Ne. Erich byl stejně bohatý jako všichni ostatní tady.“

Lucas se ke mně o krok přiblížil a já mu konečně viděla do obličeje. Vzedmula se ve mně vlna touhy, kterou jsem potlačovala celé svátky, a strašně moc jsem se chtěla dotknout jeho tváře nebo mu položit hlavu na rameno. Ale neudělala jsem to. Mezi námi stála neviditelná zeď, která by nikdy nemusela zmizet.

„Omlouvám se, že jsem ti neodpověděl na e-mail,“ řekl Lucas. „Myslím, že jsem byl v šoku.“

„Nic ti nevyčítám.“ Srdce se mi rozbušilo.

„Měli bychom si promluvit,“ řekl Lucas stručně. „O samotě.“

Pokud mi důvěřoval natolik, že se nebál ocitnout se se mnou o samotě, přestože věděl, že jsem ho kousla, pak jsme možná ještě

měli šanci. Dala jsem si záležet, aby můj hlas zněl klidně, a navrhla jsem: „Vím o jednom místě. Půjdeš se mnou?“

„Veď mě,“ přikývl Lucas a já jsem se opět odvážila doufat.

Kapitola třináct

„KAM MÁME NAMÍŘENO?“ ZEPTAL SE MĚ LUCAS když jsem ho vedla nahoru po zadním schodišti.

„Do severní věže. Nad klučicí pokoje. Je tam sklad. Tam nás nebude nikdo rušit.“

„Nemohli bysme jít někam jinam?“

Poklesla jsem na duchu. Možná mi opravdu nedůvěřoval natolik, aby se mnou zůstal o samotě. „Myslím, že je to jediný místo, kde můžeme mít soukromí. Kdybys chtěl raději − já nevím, třeba chtěl počkat, než se rozední –“

„Ne, to je v pohodě.“ Znělo to obezřetně, jako by to rozhodně v pohodě nebylo, ale šel dál za mnou. Napadlo mě, že víc od něj ani čekat nemůžu.

Studenti většinou po zadním schodišti nechodili, hlavně proto, že blízko bydleli učitelé. Všichni byli samozřejmě upíři a většinou i velmi mocní. Studenti jako Vic nebo Raquel nemohli vědět, jaký je mezi nimi a učiteli rozdíl, ale rozhodně to cítili. Na mé staré škole si děti k učitelům hodně dovolovaly, ale na Evernightu měli respekt jak upírů, tak i ostatních studentů. Někteří učitelé byli ubytováni, podobně jako mí rodiče, v druhé věži, ale většina z

nich obývala tuto. Domnívala jsem se, že jsme s Lucasem první studenti, kteří okolo jejich bytů tento školní rok prošli.

Zdálo se, že nás nikdo neslyší. Každopádně jsem v to aspoň doufala. Tenhle rozhovor nesměl nikdo slyšet.

„Jak ses o tomhle místě dozvěděla? Ty sem někdy chodíš?“ Lucas pořád vypadal znepokojeně.

„Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěla, že jsem to tu před začátkem školního roku trochu prozkoumala? Je to jedno z míst, které jsem tenkrát našla. Od té doby jsem tu nebyla, ale vsadím se, že ho nikdo jiný neobjevil.“

Došli jsme až nahoru ke dveřím a já je opatrně otevřela. Loni na podzim bylo ve skladu plno pavučin a prachu, ale teď jsme mohli vejít bez problémů. Sklad byl členěn podobně jako byt mých rodičů, ale místo nábytku tu stály stohy krabic plné nažloutlých papírů. Šlo o záznamy všech studentů, kteří školu navštěvovali od jejího založení na konci osmnáctého století.

„Je tu zima.“ Lucas si přetáhl rukávy svetru přes ruce. „Jseš si jistá, že si nemůžeme promluvit někde jinde?“

„Potřebujeme si promluvit o samotě.“

„A co altánek?“

„Tam je ještě větší zima než tady, ty zmrzlíku. Kromě toho by nás venku mohl někdo vidět, přinutit nás, abychom se vrátili dovnitř, a pak bychom si nemohli promluvit.“ Otočila jsem se k oknu, abych viděla na hvězdy, protože mi i teď poskytovaly útěchu. „Oba dva se umíme dost dobře vymlouvat.“

„Jo, to je pravda.“ Lucas to vzdal a ztěžka dosedl na nejbližší bednu. „Čím začneme?“

„Já nevím.“ Objala jsem se, chytila se za ramena a zahleděla se na obludu, na jejíž sestru jsem viděla ze svého okna v pokoji. „Ještě pořád se mě bojíš?“

„Ne, nebojím. Vůbec.“ Lucas pomalu zavrtěl hlavou a nevěřícně mě pozoroval. „Měl bych … Sakra, nevím jak se mám cítit. Pořád si říkám, že bych se měl od tebe držet dál. Zapomenout na tebe, protože se všechno změnilo. Ale nejde to.“

„Cože?“ Byla jsem tak ohromená, že jsem nedokázala ani doufat.

Lucasův hlas zněl zastřeně. „Bianco, když jsem tě uviděl na střeše a uvědomil si, co jsi, měl jsem pocit, že už ničemu nevěřím.“

„Asi není jednoduchý přijmout skutečnost, že upíři existujou.“

„Tohle mi vlastně ani tolik nevadilo.“ V tu chvíli mi došlo, že i když jsem Lucase vyděsila, nejhorší pro něj byly moje lži.

„Řekl jsi to matce? Prozradil jsi to někomu?“

Lucas se znovu zasmál. „To rozhodně ne.“ Když jsem se zatvářila pochybovačně, prohlásil: „Napadá tě lepší způsob, jak bych mohl skončit v psychiatrický léčebně?“

„Ne,“ přiznala jsem. „Nejspíš by tě odvezli rovnou do blázince.“

„Kromě toho jsi mě žádala, abych tvoje tajemství nikomu nevyzradil,“ řekl příkře.

Přečetl si ten dlouhý dopis plný odhalení, dozvěděl se z něho, že jsem mu lhala a že by mě měl považovat za zrůdu, ale přesto vyslyšel mou žádost a nechal si mé tajemství pro sebe. „Děkuju ti.“

„Nechtěl jsem se sem vrátit. Nechtěl jsem tě už nikdy vidět. Strašně jsi mi ublížila a myslel jsem si, že se z toho dostanu, jenom když na tebe zapomenu.“ Zakryl si rukou oči, jako by ho unavovala i pouhá vzpomínka na ten vnitřní boj. „Ze všech sil jsem se na tebe snažil zapomenout, Bianco. Nešlo to. Pak jsem přesvědčil sám sebe, že je mou povinností se do Evernightu vrátit.“

„Povinností?“ To mě zmátlo.

Lucas rozpačitě pokrčil rameny. „Dozvědět se pravdu. Zjistit, jak se věci opravdu mají. Nevím.“ Podíval se na mě a jeho výraz se změnil. Zase se mi z jeho pohledu začala podlamovat kolena. Vzpomněla jsem si, že takhle se tvářil, když popisoval Klimtův *Polibek* a prohlásil, že pro toho muže na obraze existuje na světě jen jedna věc, na které mu opravdu záleží. „Ale jakmile jsem tě zase uviděl, věděl jsem, že tě pořád potřebuju. Že ti pořád věřím. I když jsi upírka − nebo skoro upírka − nebo co vlastně jsi.“ Lucas vyslovil slovo *upírka* jako by mu nemohl uvěřit. „Nevadí mi to. Mělo by, ale nevadí. To, co k tobě cítím, nemůžu změnit.“

Už jsem to nemohla vydržet. Přešla jsem k Lucasovi a klekla si k němu. Vzal můj obličej do dlaní a celý se třásl. „Chceš se mnou zůstat? I přesto, že jsem ti lhala?“

Lucas zavřel pevně oči. „Nikdy jsem ti to neměl za zlý.“

„Takže chápeš, proč jsem to musela držet v tajnosti?“ V tom okamžiku zmizel všechen strach, který jsem do té doby cítila, a já

jsem chtěla Lucase obejmout a roztát v jeho náručí. „Ty to opravdu chápeš. Nikdy by mě nenapadlo, že se s tím smíříš."

„Nemůžu uvěřit, že to chci," zašeptal. „Nemůžu uvěřit tomu, jak moc tě chci."

Přejel svými rty po mých, jen jednou. Možná chtěl, aby u toho i zůstalo, ale já si přála něco víc. Objala jsem ho a políbila. Přestala jsem myslet na všechno a soustředila jen na Lucase, na jeho blízkost, jeho vůni lesa, na náš společný dech, když jsme se líbali, jako bychom tvořili dvě části jedné bytosti. Samým vzrušením mě šimralo v konečcích prstů, v břiše i všude jinde.

„Měl bych co nejrychleji utéct." Cítila jsem na uchu jeho teplý dech. Jeho prsty sklouzly za pás sukně, za který si mě k sobě přitáhl. „Co jsi to se mnou udělala?"

Když mě k sobě přitiskl, chtěla jsem se odtáhnout. V téhle fázi jsem se stáhla vždycky, protože jsem se bála, jaké důsledky by má touha mohla pro Lucase mít. Teď jsem očekávala, že se toho bude obávat spíš Lucas, ale nebylo to tak. Důvěřoval mi natolik, že mě líbal dál, sklouzl ke mně na podlahu, takže jsme teď klečeli naproti sobě, a zavíral oči, když jsem mu rukama projížděla vlasy.

„V tuhle chvíli se už nedokážu moc ovládnout," zašeptala jsem, abych ho varovala.

„Tak zjistíme, jak hodně si musíme dávat pozor."

Ohrnul rolák svetru a odhalil mi tak své hrdlo. V podstatě mi chtěl dokázat, že se umím ovládat. Položila jsem mu ruku na holou kůži a rozevřela rty, které se pořád vpíjely do jeho. Lucas tlumeně zasténal a mým tělem projela závrať, jako kdybych se příliš rychle zvedla. Pomalu nadzvedával lem mého svetru a čekal na mou reakci. Políbila jsem ho ještě vášnivěji. Začal mi svetr sundávat a tak jsem zvedla paže, abych mu pomohla. Teď jsem měla na sobě jen tenké bílé tílko, pod kterým viditelně prosvítala tmavě modrá podprsenka.

Lucasovi se rozšířily zorničky a dech se mu zrychlil. Naše polibky byly ještě náruživější než předtím. Sundal si svetr, dal ho na zem, položil mě na něj a naklonil se nade mě. Snažil se ovládnout svůj splašený dech. „Ne tady a ne dnes v noci − ale možná bysme si mohli něco přinést a najít jiný místo, kde můžeme být sami celou noc −"

Umlčela jsem ho dalším horlivým polibkem, který znamenal souhlas. Lucas mi ho oplatil a pevně mě sevřel v náruči. Přesto

jsem ho dokázala převalit, takže teď ležel pode mnou. Velmi zřetelně jsem vnímala jeho nohy obepínající má lýtka, studenou přezku jeho pásku na mém břiše a jeho prsty hrající si s ramínkem mé podprsenky.

Na vteřinu jsem si představila, jaké by to bylo, kdybychom sem přišli připravení, s dekami a polštáři, hudbou a ochranou, a měli pro sebe celou noc. „Přála bych si, abychom −“ zalapala jsem po dechu. „Chtěla bych, abychom si mohli být jistí, že se ovládnu.“

„Možná je to jedno.“

„Cože?“

Lucasovi zářily oči a já na tváři cítila jeho rychlý, horký dech. „Jednou jsi mě kousla a včas přestala. Nezabila jsi mě a ani jsi mě neproměnila. Jen kousla. Jestli jde jen o tohle, pak možná − ó, panebože. Tak dobře.“

Chtěl to, po čem jsem toužila i já. Probudil se ve mně hlad a neexistoval důvod ho popírat. Přitlačila jsem Lucasovi k podlaze a prudce ho kousla.

„Bianco −“ Lucas zápasil jen první vteřinu, kdy se u obou zmocnilo vytržení. Zatímco můj tep proudil do Lucase, jeho krev se řinula do mě. Bylo to silnější než ten nejvášnivější polibek. Připoutávalo nás to k sobě. Jeho krev už chutnala povědomě, ale byla teď ještě neodolatelnější. Polkla jsem a ucítila na jazyku horko, život a sůl. Lucas se zachvěl a já věděla, že to kousnutí je stejně nádherné pro nás oba.

Pak Lucas zalapal po dechu a já se přinutila přestat. Pomalu jsem se od něj odtáhla. Byl malátný a zesláblý, ale při smyslech. Dal mi ruce na tváře a já jsem najednou upadla do rozpaků. Na mých rtech byla stále krev a tesáky jsem měla pořád ostré. Mohl se na mě v tu chvíli Lucas dívat jinak než s odporem?

Místo toho mě políbil a krve si nevšímal.

Když se naše rty od sebe odtrhly, zašeptala jsem: „To je všechno. Slibuju. Je to v pořádku? Zvládneš to?“

„Chci být s tebou, Bianco,“ řekl. „Je mi jedno, co jsi. Je mi to jedno.“

Kapitola čtrnáct

„MŮŽEŠ SE POSADIT?“

„Ještě ne.“ Lucas zabořil tvář do dlaní a pak nechal ruce klesnout zpátky na podlahu. „Potřebuju ještě chvilinku.“

„Snažila jsem se nevysát moc krve.“ Rozhodně jsem nechtěla požádat znovu o pomoc Bethanyovou. „Dovolil jsi mi to, že jo?“

„Jo. Nejsem si jistý, že jsem byl při smyslech, ale to je moje vina, ne tvoje.“ Mé napětí v tu chvíli polevilo a mohla jsem opět začít zhluboka dýchat. Dokud to Lucas bude vnímat takhle, všechno bude v pořádku. „Řekli ti tví rodiče nebo Bethanyová, abys to udělala?“

„Abych tě kousla?“

„To jsem nemyslel. Chtěli, abys mi pověděla o škole?“

„Právě naopak. Chtěli, abych ti lhala, a proto jsem to taky ze začátku dělala.“ Za tohle jsem se pořád styděla. „Je mi to líto, Lucasi. Myslela jsem si, že pro nás oba bude nejbezpečnější, když budu hrát podle příběhu, který pro tebe vymyslela Bethanyová.“

„To je divný. Teď si pamatuju, že jsi mě kousla, i když jen matně. Jako bych se rozvzpomínal na sen, který se mi zdál před pěti minutami. Kdybys se mnou celou tu dobu nebyla a

neudržovala mě při vědomí, asi bych na to nezapomněl. Člověk by si pomyslel, že kousnutí od upíra si bude dlouho pamatovat. Jako mimořádný zážitek, víš?“

„To k tomu patří. Nevím proč. Možná to neví nikdo. Na upíry se žádné vědecké výzkumy nevztahují.“

Lucas se zhluboka nadechl, pak se pomalu opřel o lokty a posadil se. Podepřela jsem mu rameno, ale zavrtěl hlavou. „Myslím, že jsem v pohodě.“

„Teď už víš, proč se někdy musím držet zpátky, když se líbáme.“

„Už tomu rozumím.“ Jeho úsměv vypadal trochu zvláštně. „Docela se mi ulevilo. Začínal jsem si myslet, že si budu muset pořídit novou ústní vodu.“

Zasmála jsem se a políbila ho na tvář. „Neboj. Nepřeměnila jsem tě v upíra.“

„Já vím. Srdce mi bije. Takže nejsem upír.“

Lucas vytáhl z kapsy kapesník a přiložil si ho krku. Když se dotkl rány, cukl sebou. „Pořád nemůžu uvěřit tomu, že ses narodila jako upír. Nikdy jsem nic podobného neslyšel.“

„Jak jsi o tom mohl slyšet, když jsi ani nevěděl, že upíři existují?“

„To je fakt.“

„Nikdy už tě nekousnu, ledaže bys mě o to požádal.“

„Věřím ti.“ Lucas se podivně zasmál. Jako by se smál sám sobě z důvodu, který jsem nechápala. „Naprosto ti důvěřuju. I teď.“

Pevně jsem ho objala. Nemohla jsem po něm žádat víc, než aby tohle řekl, přestože věděl, že jsem mu předtím lhala.

Obvázali jsme ránu tak pečlivě, že pod košilí jeho uniformy vůbec nebyla vidět. Pak jsme sešli po schodech, abychom ještě stihli večerku. U vchodu do chlapeckého křídla mě Lucas zlehka políbil a odešel. Vůbec na sobě nedal znát, že by se dnešní večer nějak odlišoval od těch ostatních.

„Chováš se divně,“ prohodila Raquel později toho večera, když jsme si v koupelně čistily zuby. „Všimla jsem si, že mezi tebou a Lucasem panuje napětí. Je všechno v pořádku?“

„Naprosto. O prázdninách mezi námi došlo k nedorozumění, ale teď už je to v pohodě.“ Raquel zarazilo moje chování, protože jsem se snažila natočit tak, aby neviděla, že pasta, kterou plivu, je od Lucasovy krve zbarvena do růžová. „Jak se máš ty?“

„Já? Skvěle.“ Pronesla to tak nadšeně, že jsem na ni samým překvapením začala zírat. Raquel se zasmála. „Promiň. Ale od té doby, co Erich zmizel, to tu snáším trochu líp.“

„Vážně? Páni. Příští rok budeš jediná zdejší roztleskávačka.“

„Tak zaprvé, jestli mi ještě jednou řekneš, že jsem roztleskávačka, vytřu s tebou podlahu,“ zamumlala Raquel s kartáčkem v puse. „Za druhé, dělat roztleskávačku na škole, která nezná jiné sporty než jezdectví a šerm, by nebylo zrovna vzrušující. Tady to vážně vypadá, že se tu zastavil čas už v temném středověku.“

„Spíš na začátku osmnáctýho století.“ Zavřela jsem kohoutek se studenou vodou a jízlivě se na ni usmála. „Všimla jsem si, že ses nezmínila, že už se sem příští rok nevrátíš.“

Hodila po mně mokrou žínku, ale stihla jsem uhnout.

Tu noc, když jsem ležela v posteli a Patrice se vyplížila oknem ven pro pozdní svačinu, jsem se snažila zhodnotit, jak se cítím. Opět jsem s Lucasem zažívala tu tajuplnou blízkost, ale tentokráte to bylo ještě lepší. Teď už všechno chápal. Nemusela jsem mu dál lhát a ta úleva mě úplně povznášela. Nic jiného nebylo důležité.

To jsem si aspoň myslela, ale jen do dalšího rána.

Probudila jsem se se stejně vybuzenými smysly jak tenkrát. Rodiče už mi předtím řekli, že si na ostřejší vnímáni zvyknu, ale to se zcela jistě ještě nestalo. Dala jsem hlavu pod polštář a marně se snažila ztlumit zpěv Genevieve ve sprše, krákání vran před oknem a ořezávání tužky o patro níž. Povlak na polštáři působil drsně a z pachu Patricina laku na nehty se mi skoro zvedal žaludek.

„Musíš si dělat pedikúru každý den?“ nadhodila jsem a odhrnula deku.

Patrice se podívala na moje holé nohy, které jsem zjevně už nějakou dobu zanedbávala. „Pro některé z nás ji hygiena a vzhled důležitější než pro ty ostatní. Každý má jiné priority. Snažím se nedávat to do souvislosti s povahou člověka.“

„Někteří lidé mají na práci důležitější věci než si lakovat nehty na nohou,“ odvětila jsem. Přestala mi věnovat pozornost a dále si na své malé prstíky nanášela vínový lak.

Když jsem sešla dolů, už jsem své zostřené smysly začínala mít pod kontrolou. Měla jsem obavy spíš z toho, že uvidím Lucase.

Přestože mě sám požádal, abych ho kousla, rána ho musela bolet. Co když ho to vystrašilo?

Lucas na mě dole u schodů nečekal. Uplynulé pololetí, když jsme spolu chodili, na mě většinou čekal s batohem přehozeným přes jedno rameno u vchodu do dívčího křídla, ale teď tam nestál. Mávla jsem nad tím rukou a řekla si, že jednoduše zase zaspal. To se mu někdy stávalo a po včerejší noci bych se nemohla divit, že si potřebuje odpočinout.

V době oběda jsem ho hledala venku před školou, ale nikde jsem ho neviděla. Přesto jsem nic neřekla ani rodičům, ani nikomu jinému. Lucas předešlý večer prohlásil, že mi věří, a to znamenalo, že já musím věřit jemu. I při hodině chemie, na kterou se Lucas nedostavil, jsem si pořád opakovala, že v něj nesmím ztratit důvěru.

Hned po hodině se ke mně v hale přitočil Vic a snažil se působit nenucené. „Čauky. Pamatuješ, jak ses vplížila do našeho pokoje?“

„Jo, to bylo těsně před Vánoci.“ Přimhouřila jsem na něj oči. „Proč?“

„Myslíš, že bys to zvládla znovu? S Lucasem se děje něco divnýho a on mi nechce říct, co se mu stalo. Mám za to, že jediný člověk, který ho dokáže přemluvit, aby šel k doktorovi, jsi ty.“

K doktorovi? To ne. Chytla jsem Vica vyděšeně za rameno. „Doveď mě tam. Hned teď.“

„No jo, už jdu!“ Vedl mě ke klučicím pokojům a pokradmu se rozhlížel, jako by nás někdo sledoval. „Nepanikař. Nemá zánět slepýho střeva nebo něco podobnýho. Jense chová divně. Nebo spíš divněji než obvykle.“

Od té doby, co zmizel Erich, byli všichni ostražitější, a tak to tentokrát nebylo tak snadné. Vic musel prohledat každou chodbu, počkat, až bude čistý vzduch, a pak se pro mě co nejrychleji vrátit. Přeběhla jsem do další chodby a schovala se v rohu, zatímco Vic prohlížel tu následující. Nakonec jsme to zvládli a já se ocitla v jejich pokoji.

Lucas ležel na posteli a ruce měl položené na břiše, jako by mu bylo špatně. Když se ke mně otočil, spatřila jsem v jeho tváři překvapení a pak úlevu. Navzdory co se stalo, byl šťastný, že mě vidí, a já z toho měla takovou radost, že jsem se usmála. „Ahoj,“ pozdravila jsem ho a klekla si k jeho posteli. „Bolí tě břicho?“

„Myslím, že to není ten problém.“ Zavřel oči a já mu odhrnula pár pramínků vlasů ze zpoceného čela. „Vicu mohl bys nás nechat na chvíli o samotě?“

„Jasně. Jen jestli to tady chcete rozjet, pověste na kliku kravatu. Většinou si porno zadarmo užívám, ale −“

„Vicu!“ namítli jsme oba společně.

Zvedl ruce, jako že se vzdává, a s úsměvem vycouval z místnosti. „Tak dobře.“

V okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře, jsem se otočila zpátky k Lucasovi. „Co se děje?“

„Od dnešního rána mám pocit − Bianco, já všechno slyším. Veškeré zvuky v celé škole. Slyším lidi, jak mluví, chodí, dokonce i píšou. Slyším pohyb per po papíře. Všechno je tak hlasité.“ Znělo to tak povědomě, že jsem se samou hrůzou otřásla. Lucas přimhouřil oči, jako by ho oslňovalo sluníčko. „I pachy jsou intenzivní. Všechno je tak nějak … přehnané. Nedá se to vydržet.“

„Mně se to stalo taky, potom, co jsem tě kousla.“

Lucas zavrtěl hlavou a trval na svém. „To nemůže být tím kousnutím. Minule jsem se takhle necítil. Když jsem se probudil u Bethanyové, měl jsem trošku závrať, ale to bylo všechno.“

„Víckrát než jednou,“ zašeptala jsem, protože jsem si vzpomněla, co mi řekla máma. „Nemůžeš se stát upírem, dokud tě nekousne víckrát než jednou.“

Lucas se zprudka posadil, takže se zády opíral o kovovou pelest postele. „Zadrž. Já nejsem upír. Jsem naživu.“

„Ne, nejsi upír. Ale *mohl by ses* jím teď stát. Je to možné. A možná − možná se tvoje tělo začne měnit, jakmile k tomu dojde.“

Ušklíbl se. „Děláš si ze mě srandu, že jo?“

„O něčem takovém bych nežertovala!“

„No, a můžeme to vrátit? Napravit to, abych se nestal upírem?“

„Já nevím! Nevím, jak to funguje.“

„Jak to, že nevíš? Copak ti o tom nikdy nic neřekli?“

Lucas znovu narážel na to, že mí rodiče přede mnou tajili důležité věci. Opět mě to popudilo, ale zároveň jsem si uvědomila, že by tentokráte mohl mít pravdu. „Řekli mi, jak se stane upír ze mě. Připravili mě na moji vlastní přeměnu. Ne na tvoji.“

„Já vím, já vím.“ Položil mi ruku na paži a mě úplně ničilo, že mě musí utěšovat, přestože on sám je tak vyděšený a zmatený. „Je pro mě těžké tohle všechno pochopit.“

„Tak to jsme dva.“

Proč jsem si doteď neuvědomila, jak málo vím o tom, co znamená být upírem? Nikdy předtím mě nenapadlo, že bych se měla vyptávat zrovna na tohle. Možná přede mnou mí rodiče netajili pravdu úmyslně; možná jen čekali, až na ni budu připravená. Došlo mi, že tohle mohl být pravý důvod, proč trvali na mém studiu na akademii Evernight. Možná se mě tak snažili připravit na celou pravdu.

Pokud to tak bylo, pak se jim jejich přání brzy splní. „Zkusím něco zjistit. V knihovně se určitě najdou nějaké knihy. Nebo bych se mohla zeptat někoho, v kom bych nevzbudila podezření − třeba Patrice. Vím, že Balthazar mi to pověděl, ale tomu by došlo, že jsem tě zase kousla. Nemyslím si, že by to prozradil mým rodičům, ale mohl by, pokud by si myslel, že to dělá pro tvoje a moje dobro…“

„Nic neriskuj,“ prohlásil Lucas. „Nějak to vyřešíme.“

Dozvědět se pravdu bylo daleko těžší, než jsem čekala.

„Vidíš, jak je to jednoduché?“ Patrice měla takovou radost, když jsem ji požádala, aby mě naučila dělat si pedikúru, že to vypadalo, jako bych jí za to platila. „Zítra si vyzkoušíme barvu, která se ti víc hodí k pleti. Tahle korálová je na tebe moc světlá.“

„Vážně? To by bylo skvělý.“ Nepočítala jsem s tím, že si budu muset lakovat nehty po zbytek školního roku, ale pokud jsem se měla dozvědět něco cenného, pak to stálo za to. „Dřív to muselo být těžké, když neexistoval odlakovač a tak podobně,“ nadhodila jsem.

„No, dřív jsme ho nepotřebovali, protože neexistoval ani lak na nehty. Vypadat dobře bylo náročné. Hodně pomáhal pudr.“ Patrice si povzdychla a pousmála se. „Pak ještě kolínská, vonné sáčky a malé parfémované kapesníčky, které sis mohla strčit pod šaty.“

„A to muže přitahovalo?“ Když přikývla, odhodlala jsem se k další otázce. „Takže jsi je mohla kousnout?“

„Někdy.“ V tu chvíli se její výraz změnil a v obličeji se jí zračila emoce, kterou jsem na ní skoro nikdy nepostřehla: hněv. „Víš, muži, s kterými jsem se setkávala, nebyli mí milenci. Šlo o kupce. Nabízeli peníze. Plesům, které jsem navštěvovala před válkou mezi Severem a Jihem, se říkalo plesy míšenek. Ty ani nevíš, co to znamenalo, viď?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Dívky jako já, které měly bílé i černé předky, měly dostatečně světlou pleť a mohly sloužit pro potěšení majitelům plantáží. Mnoho z nás poslali do New Orleans, kde nás vychovávali jako řádné mladé ženy. Skoro jsi při tom zapomněla, že jsi otrokyně.“ Patrice upřeně pozorovala své z poloviny nalakované nehty, z nichž tři ještě úplně neoschnuly. „Když jsi dospěla do určitého věku, mohla jsi jít na ples míšenek, kde si tě mohli prohlédnout běloši a koupit si tě od tvého majitele jako konkubínu.“

„Patrice, to je strašný.“ Nikdy jsem o ničem tak odporném neslyšela.

Pohodila hlavou a bezstarostně pronesla: „Proměnila jsem se noc před svým prvním bálem, takže jsem během celého období plesů vysávala krev z jednoho muže po druhém. Mysleli si, že mě využijí, zatímco já jsem využívala je. Pak jsem utekla.“

Bylo to poprvé, co se mi Patrice s něčím svěřila, a to alespoň s něčím důležitým. Chtěla jsem ji nechat mluvit, aby o své minulosti mohla prozradit něco víc, ale kvůli Lucasovi jsem musela změnit téma. „Pila jsi někdy krev stejného muže víc než jednou?“

„Cože?“ Zdálo se, že ji na chvíli pohltily vzpomínky. „Ale ano. Jmenoval se Beauregard. Byl tlustý a samolibý. Mohl ztratit litr krve a ani to nepocítil, což mi přišlo vhod.“

„Stalo se mu něco?“

„Ten večer, kdy se konal poslední ples sezony, spadl z koně a zlomil si vaz. Možná mu ztráta krve způsobila závrať, ale pravděpodobně byl jen opilý. Myslíš, že mi ta švestková barva ladí k pleti?“

„Švestková ti moc sluší.“

A bylo po všem. Dveře, které se mezi námi předtím otevřely, se opět zavřely a Patrice se vrátila do svého světa plného hedvábí a parfémů, kde se cítila v bezpečí před svým minulým životem. Věděla jsem, že se jí nemůžu začít znovu vyptávat, aniž bych vzbudila podezření, a tak byl celý ten rozhovor zbytečný.

A knihovna? Naprosto k ničemu. Člověk by předpokládal, že knihovna v upíří škole bude zásobena knihami o upírech, ale nacházely se tam jen hororové romány, které ležely v oddělení humoristické literatury, a pověsti, které jsme četli v hodinách Bethanyové. Knihy napsané upíry pro ostatní upíry zjevně neexistovaly. Povzdychla jsem si, vrátila se k polici s

encyklopediemi a napadlo mě, že bych si někdy mohla přečíst něco o zákonitostech trhu. To by mi pomohlo s výběrem povolání, ale ne se situací, do které jsme se s Lucasem dostali.

Naštěstí se Lucas za pár dní cítil lépe. Jeho zostřené smysly se vracely k normálu pomaleji než moje, ale nakonec začal vnímat jako dřív, takže tenhle problém se vyřešil sám. Jenže došlo i k dalším změnám, které se dotýkaly i mě a které bylo o to těžší pochopit.

„Podívej na tohle," prohodil Lucas, když jsme pak o víkendu došli na hranici pozemku školy. Pozorovala jsem ho, jak vyskočil a chytil se nejnižší větve nejbližší borovice. Pak pomalu zvedl nohy a vytáhl se nahoru, takže udělal stojku.

„Nechystáš se doufám soutěžit na olympiádě v gymnastice?" zažertovala jsem nervózně.

„Sakra, mé tajemství bylo prozrazeno."

„Myslím, že jsem tě jednou zahlédla na krabici s kukuřičnými lupínky."

„Ne, vážně jsem v kondici, ale tohle by rozhodně mělo být nad moje síly. A seskočit dolů by mělo bolet, ale" − Lucas se schoulil, skočil a dopadl bez potíží na obě nohy − „jde to naprosto bezbolestně."

„Taky to umím," svěřila jsem se mu, „ale jen když se předtím nasytím. Mí rodiče to dokážou kdykoli."

„Takže podle tebe mají tuhle schopnost upíři." Viděla jsem na něm, že se mu tohle zjištění nelíbí. „To znamená, že jsem silnější než člověk, možná silnější než jsi v tuhle chvíli ty, i když jsem se nestal upírem."

„Mně to taky nedává smysl, ale možná to tak je."

Leden přešel v únor a u Lucase se začaly projevovat další změny. Běhali jsme spolu po okolní krajině a já nemusela zastavovat a čekat na něj. Běhali jsme rychleji než běhali lidé, někdy i celé hodiny. Oba nás to vždycky unavilo, ale dokázali jsme to. V noci jsme se vyplížili ven před školu nebo na střechu a já jsem Lucase zkoušela ze zvuků, které jsme zaslechli. Zachytil i houkání sovy, která bylo od nás skoro kilometr daleko, nebo zapraskání větvičky. Jeho sluch nebyl tak bystrý jako můj a ani

jeden z nás nevnímal nic tak intenzivně jako po tom, co jsem ho kousla, ale přesto jeho schopnosti dalece převyšovaly ty lidské.

Nahoru do severní věže už jsme se ale nevydali. Přesto jsem po Lucasovi toužila stejně jako předtím a věděla jsem, že on cítí to samé, chovali jsme se oba opatrně. Stačilo, že jsme se museli vypořádávat s mou lačností po krvi; pokud se nic změnilo i hluboko uvnitř Lucase a my se začali líbat a nechali se při tom příliš unést, hrozilo nám ještě další nebezpečí. Tím víc jsem se konečně chtěla dozvědět pravdu.

Jednoho večera jsem se rozhodla vyzkoušet jednoduchý test.

Přišla jsem za Lucasem do altánku a v rukou držela termosku. „Co je to?“ zeptal se nevinně.

„Krev.“

„Och.“ Zatvářil se divně. „Jestli máš hlad, tak − si mě prostě nevšímej.“ Přenesl váhu z nohy na nohu a vyhýbal se mému pohledu. Zjevně se ještě nevyrovnal s tím, že piju krev, což se s mým experimentem zrovna neslučovalo.

„To není pro mě,“ začala jsem. „To je pro tebe.“

„V žádném případě,“ odvětil zděšeně.

„Lucasi, musíme se k tomu postavit čelem. Když jsem tě kousla podruhé, něco se od základů změnilo, možná navždy. Jestli jsem z tebe udělala částečně upíra nebo se máš stát upírem stejně jako já, pak to musíme vědět.“

Zbledl a přitáhl si svůj dlouhý kabát k tělu. „Ty si opravdu myslíš, že se to stalo? Protože, Bianco, já si nedokážu představit, že bych se proměnil v upíra. Nikdy.“

Zavrhl tu možnost tak jednoznačně, že mě to až zabolelo. Už jsem totiž začínala snít o nás dvou, jak spolu mnoho století žijeme jako mladí a krásní upíři, kteří jsou do sebe pořád bláznivě zamilovaní, stejně jako mí rodiče. Lucasovy představy nejspíš tak rozvinuté nebyly. Zklamalo mě to, ale soustředila jsem se znovu na test. Měla jsem na sobě šedé rukavice s ustřiženými špičkami prstů, takže jsem snadno odšroubovala víčko na termosce. „Musíme zjistit, jak reaguješ na krev. Ty víš, že je to důležité. Prostě se napij a nedělej drahoty.“

„Nejde o lidskou krev, že ne?“

„Ne, je kravská. Naprosto čerstvá.“

Lucas vypadal, jako by se navzdory ledovému nočnímu vzduchu raději svlékl. Přesto se zhluboka nadechl, vzal si ode mě

pohárek a snažil se moc se nešklebit, když jsem mu do něj nalévala krev. Na to, abychom se dozvěděli pravdu stačilo, aby si jen trochu usrkl. Lucas si s odporem přiložil hrneček k ústům, jemně ho nahnul a napil se −

− vzápětí jeho obsah začal plivat všude okolo se s „Fuj! Ježíšikriste, to je *nechutný!*“

„Ale známe odpověď.“ Naštvaně jsem přišroubovala víčko zpátky na termosku. Předtím jsem krev ohřála a ochutnala, takže jsem věděla, že chutná výtečně. Pokud měl Lucas jiný pocit, pak po krvi rozhodně nelačnil. „Nejsi stejný jako já. Jsi jiný.“

„A jak zjistíme, co jsem?“ Lucas si otíral ústa rukou a urputně se snažil zbavit všech kapek krve. „Nemáme se na koho obrátit a ani jeden z nás nikdy nic podobného nezažil. A ještě než se zeptáš, na Wikipedii jsem taky nic nenašel. Byl jsem tak zoufalý, že jsem hledal i tam. Nic. Ani zmínka.“

Přála jsem si, aby se Lucas přestal tvářit, jako že ví něco o upírech, protože mě tím naštval. Ale řekla jsem si, že právě ochutnal něco pro něj odporného, a tak jsem ho nechala na pokoji. „Mám nápad. Nebude se ti líbit, ale myslím, že když ho zvážíš, zjistíš, že jde o nejlepší řešení.“

„Tak dobře, prozraď mi ten návrh, který se mi nebude líbit.“

„Zeptáme se mých rodičů.“

„Měla jsi pravdu, že se mi nebude líbit.“ Lucas si rukama prohrábl vlasy, jako by si je chtěl samou bezmocí vyrvat.

„Říct jim to? Zeptat se upírů, co se to se mnou stalo?“

„Přestaň o nich uvažovat jako o upírech a ber je jako mé rodiče.“ Věděla jsem, že změna názoru bude Lucasovi chvíli trvat, ale to neznamenalo, že bych na něho nenaléhala. Nakonec mě přijal takovou, jaká doopravdy jsem, a k tomu samému mohl časem dospět i v případě mých rodičů. „Vyslechnou tě, a když to bude v jejich silách, tak ti pomůžou.“ Lucas zavrtěl hlavou. „Pokud se na někoho budou zlobit, tak jedině na mě. To já jsem tě znovu kousla a způsobila ti problémy.“

„Tím spíš bychom s tím za nimi neměli chodit.“

„Nejdůležitější je, že potřebuješ pomoc. Na ničem jiném nezáleží.“ Pohlédla jsem mu přímo do očí. „Přemýšlej o tom, Lucasi. Jakmile se to dozvědí, budeme si s nimi moct otevřeně promluvit a dostat odpovědi na všechny naše otázky. Jestli ti osud předurčil, aby ses stal upírem −“

Zachvěl se. „To nevíme.“

„Řekla jsem *jestli*. Stejně se o nás potřebuješ dozvědět všechno. I o naší minulosti a schopnostech, které ještě neznám ani já. Mohli bychom zjistit pravdu společně.“ Možná se Lucasovi bude líbit, co uslyší, a rozhodne se, že se stane navěky upírem jako já. Mohla jsem v to aspoň doufat. „Jakmile bys byl jedním z nás, ať už by k tomu došlo jakkoli, mohli by s tebou mluvit otevřeně. Mohl by ses zeptat, na co bys chtěl. A možná by si díky tomu mí rodiče uvědomili, že už je načase, abych se dozvěděla celou pravdu. Už se nebudeme cítit zmatení a ztracení. Zjistíme všechno, co potřebujeme. Chápeš to?“

Lucas strnul. Zdálo se, že si poprvé uvědomil, o čem to vlastně mluvím. Díky tomu, co se s ním teď dělo, měl něco společného s většinou lidí na Evernightu. Vycítila jsem z něho, že navzdory svému odmítavému postoji ke škole, o ní chtěl dozvědět víc, dokonce tolik, že nás to oba překvapilo. Možná i Lucas toužil po tom někam patřit.

Nebo začínal uvažovat o tom, že se stane upírem a zůstane navždy se mnou.

„Tohle po mně nežádej,“ pronesl tiše. „Nepokoušej mě.“

„Bojíš se, že se ti bude líbit, co uslyšíš?“ dráždila jsem ho.

Lucas neodpověděl. Nakonec pomalu přikývl. „Tak si s nimi pojďme promluvit.“

Tušila jsem, že se na mě rodiče budou zlobit, ale tak ostrou reakci jsem nečekala. Nejdřív mi máma vyčetla, že jsem nedbala jejich varování. Pak chtěl táta vědět, proč mě Lucas vzal nahoru do věže.

„Je mi skoro sedmnáct!“ vykřikla jsem. „Pořád mi vštěpujete, že se mám chovat dospěle, a pak na mě ječíte!“

„Chovat se dospěle!“ Táta se tak rozzuřil, že skoro zacenit tesáky. „Prozradíš všechna naše tajemství, protože se ti *líbí nějaký kluk*, a tvrdíš, že se chováš dospěle? Ocitla ses na tenkém ledě, mladá dámo.“

„Adrianě, uklidni se.“ Máma mu položila ruce na ramena. Myslela jsem si, že se mě zastane, ale pak dodala: „Pokud chce Bianca následujících tisíc let vypadat příliš mladá na to, aby si mohla sehnat práci, pronajmout auto nebo si jinak usnadnit život, pak jí v tom nemůžeme zabránit.“

„Ale tohle já nechci!“ Nedokázala jsem si představit, že bych celou tu dobu vypadala jako dítě. „Nezabila jsem ho. Neproměnila jsem ho. Jasný?“

„Ale moc dobře víš, že jsi k tomu měla zatraceně blízko,“ odsekl táta ostře.

„Nevím vůbec nic! Nikdy jste mi nevysvětlili, co by se stalo, kdybych kousla člověka a nezabila ho! Nikdy jste mi neřekli, co si následující den bude nebo nebude pamatovat! Neobjasnili jste mi spoustu dalších věcí a já konečně pochopila, v jaké nevědomosti jste mě celá ta léta udržovali!“

„Tak promiň, že jsme nevěděli, jak se s tímhle vypořádat! Narodí se jen pár upírů za sto let. Neměli jsme nikoho, kdo by nám mohl poradit.“ Máma vypadala tak rozrušeně, že si skoro začala rvát vlasy. „Ale ano, Bianco, v tomhle s tebou souhlasím. Zjevně jsme někde udělali chybu, protože jinak by ses teď chovala rozumně a ne takhle hloupě!“

Ze svého místa na pohovce mých rodičů, kde měl dle jejich rozkazu zůstat sedět, se mě v tu chvíli Lucas pokusil zastat. „Je to hlavně moje vina −“

„Ty mlč.“ Z tátova rozezleného pohledu mrazilo v zádech. „S tebou si promluvím později.“

Ve chvíli, kdy mě napadlo, že už se nemůže stát nic horšího, máma prohlásila: „Budeme to muset oznámit paní Bethanyové.“

„Cože?“ Nemohla jsem tomu uvěřit. Lucas vykulil oči. „Mami, ne!“ vykřikla jsem.

„Tvá matka má pravdu.“ Táta si to namířil ke dveřím. „Prozradila jsi tajemství Evernightu lidské bytosti. Musíme to vysvětlit paní Bethanyové a to sis měla uvědomit hned na začátku.“

Když za sebou práskl dveřmi, máma už klidněji dodala. „Naše tajemství nás chrání, Bianco. Jednou to pochopíš.“

Měla jsem pocit, že nic z toho nepochopím za celý život. Sedla jsem si vedle Lucase na pohovku, abychom tomu nejhoršímu čelili spolu. Několik minut jsme všichni tři seděli tiše jako pěny, a pak jsme na kamenných schodech zaslechli kroky Bethanyové. Rozklepala jsem se. Bethanyová se blížila.

Vplula dovnitř, jako by jí to tam patřilo a nás považovala za pouhé vetřelce. Táta, který stál za ní, vypadal jako její stín. Vůně levandule, která ji obklopovala, nenápadně pronikla celou

místností a proměnila ji v její království. Tmavýma očima si měřila Lucase, který před jejím pro pronikavým pohledem neuhnul, ale nic neřekl.

„Tak takhle to dopadlo s vaší slíbenou sebekázní, slečno Olivierová.“ Přistoupila ke mně blíž a její dlouhá sukně zašustila. Dnes měla na límečku blůzy stříbrnou brož, od které se odráželo světlo. Dlouhé nehty měla nalakované tou nejtmavší vínovou barvou, kterou jsem si dokázala představit, a přesto byly na každém nehtu vidět hluboké rýhy. „Tušila jsem, že k tomu dříve či později dojde. Stalo se to opravdu brzy.“

„Za tohle nemůže Bianca, ale já,“ prohlásil Lucas.

„To je od vás velmi galantní, pane Rossi. Ale myslím si, že je zřejmé, kdo tohle všechno způsobil.“ Odhrnula mu límec, což od ní jako učitelky působilo nepatřičně. Lucas ztuhl a mě napadlo, že pokud mu položí ruku na krk, mohl by se po ní ohnat. Jeho prudké povaze stačilo málo. Místo toho se jen zběžně podívala na jeho dvoutýdenní narůžovělé jizvy. „Dvakrát vás kousl upír. Víte, co to znamená?“

„Jak by to mohl vědět?“ zeptala jsem se. „Před několika měsíci vůbec netušil, že upíři existují.“

Bethanyová si povzdychla. „V hodině mi připomeňte, že si máme zopakovat význam řečnické otázky. Takže, jak jsem říkala, pane Rossi, jste teď označený jako jeden z nás.“

„Označený,“ opakoval Lucas. „Myslíte jako Bianca?“

„Změna je zpočátku nepatrná.“ Obcházela pomalu okolo Lucase a měřila si ho od hlavy k patě. „Teď to cítím, ale jen díky tomu, že jste mě na to upozornili. Časem se ale změny projeví výrazněji. Všimnou si jich i upíři ve vašem okolí. Nakonec se už nebudou moci chovat nevšímavě. Podlehl jste upírce a to více než jednou. To znamená, že máte velmi blízko k tomu, proměnit se v jednoho z nás.“

„Takže se v každém případě musím stát upírem?“ otázal se. Nadskočila jsem, protože jsem nedokázala skrýt naději. Máma mě ale tak zpražila pohledem, že jsem opět ztuhla.

Bethanyová zavrtěla hlavou. „Ne bezpodmínečně. Možná máte před sebou dlouhý život a zemřete z jiného důvodu, pokud toužíte zrovna po tomhle. Ale brzy zjistíte, že vás čím dál tím více přitahuje slečna Olivierová, jejíž nedostatečná kázeň se už projevila velmi zřetelně.“ Táta nakročil, jako by se mě chtěl zastat,

ale máma mu položila ruku na rameno a držela ho zpátky. „Začnete přitahovat i ostatní upíry, i když zákon, který zakazuje lovit kořist jiného upíra by vás měl ochránit − alespoň načas. Nakonec si uvědomíte, pane Rossi, že vás vyhlídka stát se upírem láká stejně jako ji. Budete po změně toužit tak silně, že si to nyní vůbec nedokážete představit. Tomu nemůže porozumět žádná lidská bytost. Až k tomu dojde, pravděpodobně se rozhodnete k nám přidat."

Napadlo mě, že pokud to Lucas bude chtít vzdát, udělá to teď. Ale zůstal klidný. „Znamená to, že se nacházím někde … mezi? Jako Bianca?"

„Nejste na tom stejně jako ona, ale podobně," Její upjatý výraz trochu povolil, a já si uvědomila, že se skoro usmívá. „Učíte se rychle, pane Rossi."

„Chtěl bych se dozvědět víc," prohlásil a využil změny jejího postoje. „Chci pochopit, co se děje s našimi smysly, schopnostmi a proč máme větší sílu."

„Souvisejí s tím i omezení. Ta se v lidech projevují pomaleji než naše schopnosti, ale dojde i na ně. Na to nesmíte zapomínat." Bethanyová se na chvíli zamyslela a přikývla. „Tohle jsem neměla v úmyslu, když jsem školu zpřístupnila lidským studentům, ale mohla jsem to čekat. Pošlu vám nějaké eseje, které by vám mohly pomoci. Jedná se o staré dopisy a úvahy těch, kteří se ocitli ve vaší sítuaci a vybrali si naši cestu. Ale pamatujte si jednu věc: Naše tajemství je teď i vaším tajemstvím. Čím více se toho dozvíte, tím více nám budete patřit. Nemůžete vyzradit tajemství Evernightu, aniž byste tím zradil sám sebe. Odteď budete pod mým drobnohledem."

„Věřím vám. Nikomu o upírech neprozradím ani slovo." Kradmo se na mě podíval. „Totiž, nikomu, kdo o nich ještě nic neví."

Samým štěstím a úlevou jsem mu stiskla ruku. V tuhle chvíli už nevadilo, co nám řekli mí rodiče, nebo jak dlouho budu mít domácí vězení, protože jsme se konečně dozvěděli pravdu. Věděla jsem, že Lucas bude v pořádku a že by mi mohl patřit navždy.

Později tu noc jsem si uvědomila, že Bethanyová Lucasovi neřekla, co by následovalo, kdyby se nechtěl stát upírem. Vůbec se o téhle možnosti nezmínila. Přemýšlela jsem, jestli to bylo proto,

že Lucas si opravdu už nedokáže zvolit jinou cestu − nebo jestli prostě nedostane na výběr.

Kapitola patnáct

BŘEZEN BYL VE ZNAMENÍ PŘÍVALOVÝCH DEŠŤŮ, které zacákaly okenní tabulky a proměnily půdu v bláto. Poprvé jsme okolí školy nemohli využít k úkrytu. Ale zároveň jsme to poprvé nepotřebovali. Lucas i já jsme teď poznávali Evernight z jiné stránky a stávali se jeho součástí.

„Podívej na tohle.“ Seděli jsme v prázdném koutě knihovny a Lucas přede mě přistrčil těžkou černou knihu v kožené vazbě, která patřila Bethanyové. Jediným dalším zvukem bylo pleskání dešťových kapek na okna. Stránky knihy věkem zežloutly a inkoust vybledl, tak že jsem musela mhouřit oči, abych slova vůbec rozluštila. Zatímco jsem četla, Lucas vysvětloval: „Pořád mluví o jakémsi ‚Kmeni‘. Jde o skupinu starších upírů. Je od nich někdo?“

„Nikdy jsem o žádným Kmeni neslyšela.“ Předtím jsem si vůbec nedokázala představit, že by dějiny upírů mohly být tak složité; rodiče mi nikdy nic takového nenaznačili. „Ale co myslí tím starší? Mýmu tátovi už je skoro tisíc let. Těžko může existovat někdo starší.“

„Ne, když jsou všichni nesmrtelní. Údajně by měli po světě chodit upíři, kteří jsou dvakrát, třikrát nebo dokonce desetkrát starší než on. Římané a Egypťané z období starověku. A ostatní, kteří se narodili ještě před nimi. Kde se nacházejí? Myslím, že tady ne."

Měl pravdu. Nejstarším upírem na Evernightu byl pravděpodobně Ranulf, který zemřel v sedmém století. Ale i upíři byli *smrtelní*. Pokud několik měsíců nevypili žádnou krev nebo se k ní nedostali kratší dobu a byli vydáni napospas slunečním paprskům, pak mohli i zemřít. Tohle mi rodiče vysvětlili, už když jsem byla malá a nechtěla jsem dopít sklenici kozí krve. Nejhorší noční můrou byl pro všechny upíry oheň, který je zabíjel rychleji než lidi. Navzdory těmto nebezpečím se spousta upírů mohla dožít dokonce i vyššího věku než Ranulf.

„Podle našich se někteří ztratí," zamumlala jsem. „Ztratí pojem o čase a lidstvu. Akademie Evernight byla postavena, aby do této pasti nespadli. Myslíš, že tohle měli mí rodiče na mysli? Možná do Kmene patří všichni upíři, kteří se ztratili. Stali se z nich poustevníci a samotáři, kteří se vyhýbají lidské společnosti." Při té představě jsem se zachvěla.

„Děsí tě to?"

„Jo, trochu."

Lucas mi přejel palcem po tváři. „Chceš si od toho na chvíli odpočinout?"

Uvědomila jsem si, že ano. „Měla bych se učit dějepis. Je těžké vyrovnat se lidem, kteří půlku událostí zažili na vlastní kůži. A máma je na mě teď přísnější než předtím."

„Pusť se do toho." Vzápětí se znovu ponořil do knížky o upírech. „Zůstanu tu s tebou." Lucas se od knihy neodtrhl celou hodinu, a když jsem si sbalila věci a chystala se sejít dolů, nechal mě odejít samotnou, aby si mohl číst až do doby, než se knihovna zavře. V žádném případě si tu knihu nemohl vzít s sebou. Shodli jsme se, že je Vic možná nepozorný, ale ne hloupý, a riskovat, že se něco dozví, by bylo šílenství.

Občas jsem se ptala sama sebe, jestli by Lucas mohl mít ještě jiný důvod, proč ho kniha Bethanyové tak zaujala. Ale skoro vždycky jsem tu myšlenku okamžitě vypudila z hlavy. Většinou jsem ho v čtení podporovala, protože jsem si myslela, že se tím přibližuje proměně v upíra a tím pádem se mnou zůstane navždy.

Ne každému se tenhle nápad líbil. Courtney se trochu uklidnila po tom, co jsem Lucase poprvé kousla, protože jí zjevně došlo, že teď patřím do jejich „klubu“, ale Lucase v něm nechtěla, takže když se po škole rozneslo, že jsem ho kousla podruhé, začala se zase chovat jako potvora.

„Umíš si představit, že s ním strávíš dalších sto let?“ postěžovala si jednou Courtney nahlas Genevieve při hodině moderních technologií, když pan Yee v rohu něco trpělivě vysvětloval věčně zmatenému Ranulfovi. „To by byla hrůza. Těch pár měsíců mi úplně stačilo. Jestli si myslí, že se s ním za několik desítek let usmířím, i když on se pořád bude do všech navážet, měl by se vážně vzpamatovat.“

Balthazar, který se zrovna snažil zprovoznit mikrovlnnou troubu, jež byla na programu dne, nenucené nadhodil: „Hej, Courtney, osvěž mi paměť. Myslel jsem si, že jsem tě zahlédl v době, kdy Indočínu ovládali Francouzi, ale pak jsem si uvědomil, že jsem se zmýlil. Proměnila ses tak před padesáti lety, ne?“

„No.“ Courtney si najednou zaujatě prohlížela konečky vlasů. „Asi tak nějak.“

„Ne, počkej. To není tak dlouho.“ Balthazar svraštil čelo, jako kdyby si s mikrovlnkou nevěděl rady, ale já jsem viděla, že už ji nastavil. „Nestalo se to v sedmdesátých letech, ale v roce 1987, že?“

„Ne!“ Courtney zrudla a Genevieve se na ni upřeně zadívala. Zjevně o tom předtím nevěděla a teď se tvářila vyděšeně. „Bylo to v roce 1984,“ odsekla.

„Aha, takže o tři roky dříve. Dlouho potom, co Francouzi odešli z Indočíny. Moje chyba.“ Balthazar pokrčil rameny. „Promiň, Courtney. Těm z nás, kteří žijí už několik set let, ta desetiletí trochu splývají.“

Předstírala jsem, že jsem jejich rozhovor neslyšela, ale když Balthazar triumfálně uvedl mikrovlnku do chodu a dal do ní ohřát hrnek krve, neodolala jsem a usmála se na něj. Věk vyznačoval společenské postavení: každý, kdo byl upírem méně než půl století, byl stále považován za nováčka, takže Balthazar tím Courtney parádně shodil. Lucas a já jsme na akademii patřili stejně jako ona…

…což mi připadalo zvláštní, ale bylo to tak. Možná se sem vrátíme za čtyřicet nebo čtyři sta let, abychom se dozvěděli, jak se

změnilo lidské pokolení, a připomeneme si dobu, kdy jsme se seznámili. Myšlenky na tu nekonečnou budoucnost, která se před námi otevírala, mě ale pořád děsily. Měla jsem strach pokaždé, když jsem si uvědomila, nakolik se asi budu muset přizpůsobit světu, který se možná změní stejně drasticky, jako se změnil pro mého otce od časů normanských nájezdů. Cítila jsem podobný strach jako někdo, kdo se bojí výšek a stojí na okraji propasti.

Ale když jsem si pomyslela, že těm rokům budu čelit společně s Lucasem, už jsem se nebála.

Uprostřed března přišla v sobotu večer strašná bouře. Foukal tak silný vítr, že se třáslo i tvrzené sklo v oknech. Blesky osvětlovaly nebe tak často, že měl člověk někdy několik minut pocit, že je den. Všichni zůstali uvězněni v budově, takže všechny pokoje byly plné. Naštěstí jsem spolu s několika přáteli měla kam uniknout.

„Jak můžete mít tolik desek od Duka Ellingtona a žádnou od Dizzyho Gillespieho?“ zeptal se Balthazar mého otce. Hověl si na zemi v tureckém sedu a vybíral z tátových desek hudbu, kterou budeme poslouchat. Mohla jsem přinést pár cédéček a přehrávač ze svého pokoje, ale to bych musela opustit své místo na sedačce vedle Lucase. Držel mě okolo ramen a já se nechtěla ani pohnout.

„Měl jsem pár desek od Dizzyho,“ prohlásil táta. „Ale přišel jsem o ně při požáru v šedesátém pátém.“

Patrice, která upjatě seděla na nedaleké židli, si povzdychla. „Zažila jsem strašný požár v roce 1892. Bylo to děsivé.“

„Já myslel, že ti nikdy nevadilo dostat příležitost pořídit si nové oblečení,“ škádlil ji Lucas. Všichni si ho změřili udiveným pohledem. „Co jsem řekl nevhodného?“

„Oheň je jedna z mála věcí, která nás může zabít,“ vysvětlila mu máma a založila si ruce na prsou. Ona i táta si na Lucase pořád dávali pozor, ale snažili se přizpůsobit nové situaci. Podobně jako Bethanyová si rozumově zdůvodnili, že čím víc se toho Lucas dozví, tím menší bude pravděpodobnost, že udělá další velkou chybu. „Proto se ho tolik bojíme.“

Lucas se zamračil a na okamžik jsem vůbec netušila, co si myslí nebo jak se cítí. Měla jsem ale radost, že máma mluvila v množném čísle, jako by už patřil mezi nás.

Pak Lucas náhle vyhrkl: „Tuhle jsme o tom přemýšleli. Jaké ještě existují způsoby? Myslím tím, jak jinak můžou upíři zemřít?“

„No tak se na to podívejme.“ Táta tleskl, jako by bylo těžké si to po tisíci letech ještě pamatovat. „Vlastně je ten seznam dost krátký.“

„Probodnutí kůlem,“ pronesl Lucas rozhodně. „Takhle se to aspoň odehrává v televizi.“

„Bedýnka pro idioty.“ Televize byla pro Patrice zjevně ještě příliš moderní na to, aby si zasloužila její pozornost. Ale byla ochotná prozradit Lucasovi, jaké to je být upírem. Doufala jsem, že by se mohla trochu uvolnit, jako když mi vyprávěla o svém životě v New Orleans, ale zatím se držela jen všeobecných faktů. „Probodnutí kůlem nás ‚zabije‘ jen na chvíli. Jakmile kůl vytáhnou, budeš zase jako rybička…“

Balthazar pustil album od Billie Holidayové a dodal: „Jen musíš mít kamaráda, který tě vykope a postará se o tebe.“

„Zabije nás jedině oheň a setnutí hlavy,“ máma tyhle dvě možnosti odpočítala na prstech.

„A co svěcená voda?“ zeptal se Lucas.

„Ta těžko.“ Táta se neobtěžoval skrývat před Lucasem, jak jím opovrhuje. „Už mě svěcenou vodou párkrát pocákali. Jestli se nějak liší od deště, tak jsem to nepoznal.“

Lucas se zatvářil nedůvěřivě, ale přikývl. „Dobrá, promiňte, vím, že se ptám hloupě.“

„Je toho hodně k pochopení,“ prohlásila Patrice. Od ní to znělo velice šlechetně, takže jsem se na ni usmála a opřela si hlavu o Lucasovo rameno. Okenní tabulky bičoval déšť a dotvářel kulisu pro nakřáplý hlas Billie Holidayové.

Máma si musela všimnout, jak jsem se k Lucasovi přitulila, protože vzápětí poklepala tátovi na rameno. „Adriane, myslím, že jsme tu zůstali příliš dlouho. Děti si určitě chtějí popovídat bez nás.“

„Děti? Tenhle výraz si nechte do třídy. Jsme skoro stejně staří!“ smál se Balthazar. Měl pravdu, ale přesto to znělo neuvěřitelně divně. „Měli byste tu zůstat.“

„Mně to nevadí.“ Patrice pokrčila rameny.

Podívali jsme se na sebe s Lucasem. Nám to trochu vadilo, a v ideálním světě by mí rodiče vzali Balthazara a Patrice s sebou, abychom si užili trochu soukromí. K tomu se však neschylovalo.

Máma mi asi zase četla myšlenky, protože si soucitně povzdychla. „Myslím, že někdy by rodiče měli nechat děti bez dozoru, ne?“

„Na Evernightu se opravdu randí dost obtížně,“ souhlasil Lucas. Balthazar se náhle upřeně zahleděl na obálku alba Billie Holidayové.

Vzpomněla jsem si, jak jsem Balthazara odmítla, a chtěla jsem odlehčit situaci. Pak jsem si vzpomněla na jednu legrační historku. „No, ale aspoň to není tak těžké jako pro tvého prapraprapradědečka, nebo kdo to vlastně byl. Viď, Lucasi?“ Lucas na mě zaraženě pohlédl a zbledl, jako bych řekla něco děsivého. Určitě to pochopil jinak, než jsem to myslela.

„Jde o nějaký rodinný vtip?“ zeptala se máma. „Ty jsou většinou nejlepší.“ Všichni teď napjatě poslouchali.

„Před asi sto padesáti lety přijel na Evernight studovat jeden z Lucasových předků, pravděpodobně jeho pradědeček. No tak, ty to umíš vyprávět líp!“ Strčila jsem do Lucase loktem, ale jeho tělo bylo naprosto ztuhlé. Tenkrát mi řekl, že tenhle příběh je tajemství, ale to určitě žertoval. Příhoda, která se stala před více než sto lety, už se nemusí tajit. Možná ho to uvádělo do rozpaků, ale nechápala jsem, proč by se měl stydět za něco, co se netýkalo přímo jeho. „No, takže sem přijel studovat a rozdal si to v souboji s jiným studentem, pravděpodobně kvůli nějaké dívce. Ten duel se odehrával přímo ve velké hale, proto bylo jedno z těch barevných skel rozbité. Věděli jste to? Oba to přežili, ale Lucasova pradědečka vyloučili ze školy a …“

Všimla jsem si, že mí rodiče a Balthazar zkameněli jako sochy a oněměla jsem. Všichni tři zírali na Lucase, který mi zarýval prsty do ramene.

Jediná další osoba v místnosti, která vypadala stejně zmateně jako já, byla Patrice. „Lidé tady mohli studovat i dříve?“

„Ne,“ prohlásil Balthazar ostře. „Nikdy.“

„Tvůj předek byl upír?“ zeptala jsem se užasle. „Lucasi, ty jsi to nevěděl? Je to vůbec možné?“

„Myslím, že věc se má jinak.“ Táta pomalu vstal. Nebyl moc vysoký, ale když se naklonil nad sedačku, naháněl strach. „Úplně jinak.“

„Před sto padesáti lety.“ Mámě se třásl hlas. „Tenkrát to bylo poprvé a naposledy…“

Táta nespustil oči z Lucase. „Ano.“

Pak popadl Lucase pod krkem.

Vykřikla jsem. Copak se zbláznil? Najednou ho Lucas odstrčil a udeřil ho pěstí do nosu. Tátovi vytryskla krev a několik kapek mi dolétlo na obličej.

„Přestaňte! Co to děláte? Přestaňte!“ křičela jsem.

Potom se všechno seběhlo velmi rychle. Balthazar mě odstrčil stranou tak prudce, že jsem klopýtla a upadla na podlahu. Pak chtěl udeřit Lucase, ale ten uhnul. Patrice mě objala tak pevně, že se sama nemohla hýbat, a hlasitě zaječela. Máma vzala jednu dřevěnou židli a praštila s ní o podlahu takovou silou, až se rozbila. Nejdřív jsem si myslela, že se snaží upoutat jejich pozornost a zjistit, co se to vlastně děje, ale místo toho vzala ulomenou nohu a uhodila s ní Lucase do zad.

Zařval bolestí, ale v tu ránu se otočil a zkroutil mámě ruku. Táta a Balthazar na něho zaútočili spolu, ale Lucas se pohyboval stejně rychle jako oni a úspěšně se bránil. Vzpomněla jsem si na rvačku v pizzerii. Už tenkrát Lucas naháněl hrůzu, jenže dnes to bylo ještě mnohem horší. Měl *takovou* sílu, že dokázal odrazit útok dvou upírů najednou.

Byla jsem dostatečně silná na to, abych se s nimi mohla utkat, ale nechtěla jsem bojovat proti rodičům, ani proti Lucasovi, aspoň ne do doby, než pochopím, co se vlastně stalo.

„Co to děláte?“ zavřískla jsem. „Přestaňte, všichni přestaňte!“

Nepřestali. Táta zaútočil Lucasovi na břicho, a Lucas předstíral, že padá, ale místo toho se jen sehnul pro nohu židle, kterou tam máma předtím upustila. Táta a Balthazar okamžitě couvli a já si uvědomila, že se Lucas zmocnil účinné zbraně. Možná je tak nemohl usmrtit navždy, ale mohl je vyřadit z boje.

Když Lucas zaútočil na Balthazarův hrudník, Patrice mi zaječela do ucha. Balthazar uskočil a jen tak tak se ráně vyhnul. Na lícní kosti měl šrám ve tvaru půlměsíce od toho, jak ho Lucas udeřil pěstí. Pak se k mému zděšení Lucas zaměřil na mého otce a snažil se ho probodnout.

„Lucasi, ne!“ vykřikla jsem. „Mami, řekni mu, aby − kde je máma?“ Musela se vytratit, když jsem se soustředila na jejich boj.

„Běžela dolů pro pomoc,“ zavrčel táta. „Za chvíli dorazí paní Bethanyová a pak už budeme mít situaci pod kontrolou.“

Lucas na okamžik zaváhal. „Je mi to líto, Bianco. Je mi to moc líto.“

„Lucasi?“

Zadíval se mi upřeně do očí. „Miluju tě.“

Pak vyběhl ze dveří a seběhl ze schodů. Nejdřív jsme všichni zůstali stát jako přikovaní, ale pak se za ním táta a Balthazar pustili. Otočila jsem se k Patrice, která pořád ještě seděla schoulená na podlaze vedle mě. „Chápeš, co se stalo?“

„Ne.“ Přejela si rukama po svých hladkých, zapletených vlasech, jako kdyby tím mohla zapomenout na to, čeho byla právě svědkem. I v tuhle chvíli pro ni bylo nejdůležitější, aby vypadala upraveně.

Přestože jsem se třásla, vstala jsem a pospíchala dolů za nimi. Slyšela jsem, jak Balthazar křičí: „Zastavte ho! Zastavte ho!“

Pak jsem uslyšela strašnou ránu a řinčení skla, které se rozletělo do všech stran. Můj otec zaklel. Srdce se mi rozbušilo tak rychle, že jsem měla pocit, že zemřu, pokud se nezastavím, ale běžela jsem dál, protože Lucas se ocitl v nebezpečí a já jsem musela být s ním.

Když jsem napůl seběhla a napůl sjela posledních pár schodů, uviděla jsem Balthazara, tátu a několik studentů, jak zírají na jediné čiré okno v hale. Bylo vysypané a já si uvědomila, že ho Lucas rozbil pomocí nohy od židle a utekl skrz něj pryč. Už mu nezbyla ani minuta, aby seběhl až ke dveřím. Mí rodiče ho pravděpodobně přestali pronásledovat jen proto, že se sem seběhli i vyděšení lidští studenti, kteří se chystali klást spoustu nepříjemných otázek.

Do haly vešla máma a držela si zápěstí. Za ní stála Bethanyová a z jejích tmavých očí sálal hněv.

„Co se tu sakra děje?“ Raquel sešla po schodech a stoupla si za mě. „Došlo k rvačce?“

Bethanyová se napřímila. „Do tohohle vám nic není. Všichni se vrátí do svých pokojů.“

Raquel po mně blýskla pohledem a pak se vydala zpátky nahoru. Zjevně čekala, že jí vše vysvětlím, ale jak jsem mohla? Lomcovala se mnou zimnice a špatně se mi dýchalo. Od chvíle, kdy jsem seděla vedle Lucase a společně jsme se smáli vtipům mých rodičů, neuběhlo ani pět minut.

Ostatní studenti se začali rozcházet, ale máma, táta a Balthazar se ani nepohnuli, takže jsem taky zůstala stát. Jakmile se všichni vytratili, chtěla jsem se táty zeptat, co to mělo znamenat, ale nestihla jsem to. „Co se stalo?“ dožadovala se vysvětlení Bethanyová.

„Lucas je členem Černého kříže,“ prohlásil můj otec. Bethanyová vytřeštila oči, ne strachy, ale překvapením. Bylo to poprvé, co jsem ji viděla dát najevo něco podobného. „Zjistili jsme to před pár minutami.“

„Černý kříž.“ Sevřela ruce v pěst a zírala na rozbité okno, kterým dovnitř pronikal déšť a prudký vítr. Znovu zarachotil hrom. „Co tím sledují?“

„Musíme ho okamžitě začít pronásledovat.“ Táta vypadal připravený vyběhnout každou vteřinou. Máma mu položila nezraněnou ruku na paži.

„Vždycky budou existovat lovci. Nic se nezměnilo,“ pronesla skoro neslyšně.

Bethanyová se k ní otočila a zmrazila ji pohledem. „Vaše milosrdenství je nám nanic, Celio. Chápu, že nechcete, aby se vaše dcera trápila, ale kdybyste se vy a váš manžel chovali opatrněji, neocitla by se teď v této situaci.“

„Ten kluk sem přijel s nějakým cílem. A navíc ublížil naší dceři, aby ten cíl dokonal. Mám v úmyslu zjistit, co se tu děje.“ Táta zíral do noci. „Nedokáže se za bouře pohybovat tak rychle jako my. Měli bychom vyrazit hned.“

„Máme čas sestavit tým,“ trvala na svém Bethanyová. „Pan Ross vyhledá co nejdříve pomoc, takže si nemůžeme být jisti, že ho najdeme samotného. Pane Oliviere, paní Olivierová, pojďte oba se mnou pro ostatní a pro zbraně.“

„Půjdu s vámi,“ pronesl Balthazar rozhodně.

Změřila si ho pohledem, jako by zjišťovala jeho výšku. „Výborně, pane More. Nejprve se ale postarejte o slečnu Olivierovou. Vysvětlete jí její pošetilost a zařiďte, aby moc nevyváděla.“

Máma ke mně natáhla ruku. „Měla bych si s ní první mluvit já.“

„Vzhledem k tomu, že přehlížíte důležitá fakta, si myslím, že bude lepší, když jí to sdělí někdo nezaujatý.“ Bethanyová ukázala na schodiště.

Trochu jsem očekávala, že se máma bude snažit postup paní Bethanyové zmírnit, ale táta ji vzal za zdravou ruku a táhl ji za sebou nahoru. Bethanyová si nadzvedla dlouhou sukni a následovala je.

Jakmile jsme osaměli, otočila jsem se k Balthazarovi. „Co se vlastně stalo?“

„No tak, Bianco, uklidni se.“ Položil mi ruce na ramena, ale to mi nepomohlo.

„Mám se uklidnit? Právě jste napadli mého přítele, který následně zaútočil na vás. Ničemu z toho nerozumím! Balthazare, prosím, řekni mi − co vlastně? Ani nevím, na co se mám ptát!“ V hrdle se mi zadrhlo tolik otázek, až jsem měla pocit, že se udusím.

„Lhal ti. Obelhával nás všechny,“ řekl mi Balthazar na rovinu.

Jedna otázka ale vyvstala nad všemi ostatními. „Co je Černý kříž?“

„Lovci upírů.“

„*Cože?*“

„Černý kříž je skupina lovců upírů, kteří nás pronásledují už od středověku. Vystopují nás. Oddělí nás od ostatních našeho druhu. A pak nás zabijí.“ Balthazar mi otřel kapky otcovy krve z obličeje tak jemně, jako by šlo o slzy. „Už jednou se na Evernightu pokusili vmísit se mezi studenty. Občas se nějakému člověku podaří na zdejší akademii někoho přemluvit nebo podplatit, aby byl přijat a nevzbudil podezření. Z jednoho takového studenta se nakonec vyklubal člen Černého kříže.“

„A stalo se to před asi sto padesáti lety.“ Příběh, který jsem vyprávěla nahoře a který mi Lucas prozradil při našem seznámení, najednou dával smysl. „Tehdy nešlo o souboj, viď?“

Balthazar zavrtěl hlavou. „Ne. Když byl člen Černého kříže odhalen, probojoval si cestu ven. A to samé se stalo i dnes večer.“

Černý kříž. Lovci upírů. Lucas se mi o nich nezmínil a přesto se o nich muselo psát v knihách, které mu dala přečíst Bethanyová. Došlo mi, že se Černý kříž přede mnou snažil utajit.

Lucas sem přijel, aby tu lovil a zabíjel bytosti jako jsem já. Dokonce mě přemluvil, abych ho podruhé kousla a dodala mu tak sílu, aby se s nimi mohl utkat. Využil mě, aby se z něho stal ještě zdatnější zabiják, a pak se pokusil zabít mé rodiče. Celou tu dobu mi jenom lhal.

Ze začátku, předtím, než se Lucas dozvěděl, že jsem upírka, mě vždycky chránil. Myslela jsem si, že mi chtěl pomoct, abych se necítila osamělá, ale pravda byla jiná. Domníval se, že jsem lidská bytost obklopená upíry, a proto na mě dává pozor.

Ale když zjistil, co opravdu jsem, mě využíval, aby pronikl do tajů Evernightu. Aby si osvojil naše schopnosti. Aby získal to, po čem toužil. Cítila jsem se provinile, že jsem mu lhala, ale on mi lhal ještě daleko více.

To, co vypadalo jako láska, byla zrada.

Kapitola šestnáct

SEDĚLA JSEM NEHYBNĚ na nejspodnějším schodu studeného kamenného schodiště a poslouchala, jak se ostatní připravují k boji.

Tým Bethanyové se skládal z pouhých pěti upírů: jí samé, mých rodičů, Balthazara a profesora Iwerebona. Všichni měli na sobě těžké pláště a k lýtkům a předloktím připevněné nože.

„Měli bychom si s sebou vzít pistole," prohlásil Balthazar. „Abychom tu situaci zvládli."

„Za více než dvě stě let jsme byli přinuceni čelit takovéto situaci jen dvakrát," pronesla Bethanyová ledovým hlasem. „Naše schopnosti nám v boji s lidskými bytostmi většinou plně postačují. Nebo máte pocit, že je tento úkol nad vaše síly, pane More?"

Lucas je lovec upírů. Přijel sem zabíjet lidi, jako jsou mí rodiče. Řekl mi, že jim nemám věřit; pravděpodobně si myslel, že mě ukradli jako dítě. Chtěl mezi nás vrazit klín. Myslela jsem si, že se prostě jen chová nezdvořile, ale možná je chtěl opravdu zabít.

„Umím se o sebe postarat," řekl Balthazar. „Ale existuje možnost, že se Lucas také vyzbrojil. Patří k Černému kříži.

Rozhodně sem přijel připravený. Někde na půdě školy má ukryté zásoby. Můžete se vsadit, že tam najdeme i zbraně.“

Když jsme spolu šli nahoru do severní věže, celou cestu mi to rozmlouval. Myslela jsem si, že se mě bojí, že se bojí upírů, ale měl k tomu jiný důvod. Když jsme se líbali na podlaze, požádal mě, abychom se příště setkali jinde.

„Místnost pod střechou severní věže.“ Můj hlas zněl tak zvláštně, že jsem ho skoro nepoznávala. „Tam to ukryl.“

Bethanyová se napřímila. „Vy jste o tom věděla?“

„Ne. Mám jen takové tušení.“

„Pojďme se tam podívat.“ Balthazar napřáhl ruku, aby mi pomohl na nohy. „Pojď.“

Místnost vypadala stejně, jako když jsme se tam s Lucasem schovávali. Bethanyová zděšením na vteřinu zavřela oči. „Archiv. Pokud byl tady nahoře, přečetl si skoro celou naši historii. Takže Černý kříž teď ví o úkrytech mnohých z nás.“

„Spousta záznamů je zastaralá,“ namítl táta. „Novější ročníky jsou uložené v počítači.“

„Myslím, že se dostal i k těm,“ prohlásila jsem, protože jsem si vzpomněla na den, kdy jsem Lucase viděla vylézt z okna administrativní budovy.

Bethanyová se ke mně prudce otočila. Tohle byla zjevně poslední kapka. „Věděla jste, že Lucas Ross porušuje pravidla, a nikoho odpovědného jste nevarovala. Nechala jste člena Černého kříže řádit na Evernightu nepřetržitě několik měsíců, slečno Olivierová. Nemyslete si, že na tohle někdy zapomenu.“

Když na mě mluvila takovýmhle tónem, většinou jsem si to nechala líbit. Ale tentokrát jsem jí odpověděla: „To vy jste ho sem přijala!“

Potom následovalo krátké ticho. Řekla jsem to jen na svou obranu, ale v tu chvíli jsem si uvědomila, že to opravdu zpackala Bethanyová a její pokus svalit vinu na mě jí nevyšel.

Místo toho, aby mě uškrtila, toporně se otočila a začala prohledávat místnost. „Otevřete každou krabici. Podívejte se do všech skříní a za trámy. Chci vědět o všem, co tu pan Ross schoval.“

Vzpomínky na Lucase a naše společné chvíle mě skoro ochromily, přesto jsem se snažila vybavit si jeden okamžik. Když jsme sem poprvé přišli, Lucas se ihned posadil na dlouhou truhlu u

nejbližší zdi. Myslela jsem si, že si chce jen sednout, ale možná to udělal z jiného důvodu. Možná nechtěl, abych ji otevřela.

Balthazar sledoval můj pohled. Neřekl ani slovo, ale nadzdvihl jedno obočí. Když jsem přikývla, přešel k truhle a otevřel víko. Neviděla jsem dovnitř, ale máma zalapala po dechu a profesor Iwerebon zaklel. „Co tam je?“ zeptala jsem se. K truhle přistoupila Bethanyová a nahlédla dovnitř. Nehnula ani brvou, sklonila se a vyndala z ní lebku.

Vykřikla jsem, ale vzápětí jsem se kvůli tomu cítila trapně. „Ta musí být dost stará. Jen se na ni podívejte.“

„Když zemřeme, rozkládají se naše těla poměrně rychle, slečno Olivierová.“ Bethanyová otáčela lebkou sem a tam. „Přesněji řečeno, rozloží se stejně, jako by zetlela od doby lidské smrti. Tělo už zmizelo, ale zůstalo pár cárů kůže, což znamená, že tato lebka patřila upírovi, který zemřel před několika desítkami let, nebo dokonce před sto lety.“

„Erich,“ pronesl najednou Balthazar. „Jednou se zmínil, že zemřel za první světové války. Lucas a Erich se nesnášeli. Pokud ho sem Lucas vylákal a Erich netušil, že je členem Černého kříže, pak proti němu neměl šanci.“

„Pokud Lucas použil některou z těchto zbraní, tak rozhodně ne.“ Táta otevřel další bednu a vytáhl z ní mačetu. „Touhle věcí by velmi rychle zabil každého z nás.“

Balthazar se podíval na její ostří a tiše zahvízdal. „Prali se spolu, ale Erich vždycky vyhrál. Buď ho Lucas nechával vyhrát schválně, nebo věděl, že kdyby předvedl své pravé schopnosti, začali bychom ho podezírat.“

„Myslela jsem, že Erich utekl,“ namítla jsem. „Určitě utekl. Lucas a Erich se prali, ale Lucas ho nemohl *zabít*.“

„To jsme si mysleli všichni, ale zjevně jsme se mýlili.“ Bethanyová nenucené upustila Erichovu lebku zpátky do truhly. „Hledejte dál.“

Ostatní uposlechli její příkaz. S třesoucíma se nohama jsem se přiblížila k truhle a nahlédla dovnitř. Leželo tam několik kostí, zaprášená školní uniforma a v rohu kožený kroužek. Píchlo mě u srdce, když jsem si uvědomila, že jde o Raquelin ztracený náramek. Lucas by ho neukradl. Ne, musel ho vzít Erich a měl ho na sobě, když zemřel. *Když ho Lucas zabil.*

„Bianco? Miláčku?“ Máma přišla ke mně. Měla na sobě džíny a holínky. Většinou nenosila oblečení, které považovala za pánské, ale kvůli honu na Lucase udělala výjimku. „Měla by ses vrátit do našeho bytu. Viděla jsi toho už dost.“

„A co tam mám dělat? Číst si nějakou hezkou knížku? Poslouchat desky? To asi nepůjde.“

„Měli bychom ho dostihnout i navzdory dešti. Nikdy nikomu na škole neprozradíte, co tu dnes večer vyplulo na povrch.“ Bethanyová mě přes rameno profesora Iwerebona probodávala pohledem.

Pomalu jsem zavřela víko truhly. „Půjdu s vámi.“

„Bianco?“ Máma zavrtěla hlavou. „To nemusíš.“

„Ale ano, musím.“

„Nemusíš.“ Balthazar se ke mně přiblížil. „Nikdy jsi nic podobného nezažila a členové Černého kříže − jsou zatraceně schopní. Lucas je možná mladý, ale moc dobře ví, co dělá. To je jasné.“

„Balthazar je příliš zdvořilý na to, aby ti řekl, že je to nebezpečné.“ Táta vypadal rozzuřeně. Nos měl zarudlý a oteklý, pravděpodobně ho měl zlomený. I upírům chvíli trvalo, než se jim rány zahojily. „Lucas Ross by ti mohl ublížit, dokonce by tě mohl i zabít.“

Zachvěla jsem se, ale trvala na svém. „Mohl by zabít kohokoli z vás, a přesto se ho chystáte pronásledovat.“

„Postaráme se o všechno sami,“ přesvědčoval mě Balthazar. „Nejhorší na tom je, co udělal tobě, Bianco. Tví rodiče ani já to Lucasovi nedarujeme.“

Bethanyová nadzdvihla obočí. Zjevně mé zlomené srdce nepovažovala za „to nejhorší“, a tak jsem očekávala, že se do mě zase obuje. Místo toho ale řekla: „Může jít s námi.“

Máma na ni zírala. „Je to ještě dítě!“

„Je už natolik vyspělá, že kousla člověka a předala mu naše schopnosti. Tím pádem je i dostatečně stará na to, aby čelila důsledkům.“ Provrtávala mě očima. „Chcete nějakou zbraň, slečno Olivierová?“

„Ne.“ Nedokázala jsem si představit, že bych ji proti Lucasovi použila.

Ale Bethanyová můj důvod nepochopila, nebo to možná jen předstírala. „Domnívám se, že byste dnes večer mohla dokončit svou přeměnu."

„Dnes večer?" otázali se mí rodiče jednohlasně.

„Všechny děti musejí jednoho dne dospět."

Chce, abych Lucase znovu kousla. Chce, abych ho tentokrát zabila. Zapálili by jeho tělo, než by se probudil jako upír. Ztratila bych Lucase navždy.

Bethanyová přešla ke dveřím a otevřela je. Balthazar mi přes ramena přehodil plášť a já si do jeho dlouhých rukávů nasoukala ruce. „Vyrazíme."

Vydali jsme se po schodech dolů do tmy.

Rodiče mi prozradili, že jsou upíři, jakmile jsem byla dost stará na to, abych udržela tajemství, takže jsem to brala tak samozřejmě, jako že máminy vlasy mají barvu karamelu a táta rád louská prsty do rytmu jazzu z padesátých let. Místo jídla pili krev a rádi vzpomínali na lodě s plachtami, kolovrátky a v případě táty na dobu, kdy viděl Williama Shakespeara na jevišti v roli herce. Ale tyhle věci působily spíš legračně a roztomile než děsivě. Nikdy jsem své rodiče nevnímala jako někoho s nadpřirozenými schopnostmi.

Ale jakmile jsme se pustili do pronásledování Lucase, uvědomila jsem si, jak málo je doopravdy znám.

Pohybovali se rychleji než já i většina lidí. Když jsme tudy s Lucasem běželi před několika týdny, mysleli jsme si, že rychleji už to nejde, ale jim jsme se nemohli rovnat. Máma, táta, Balthazar, všichni se navzdory blátu a tmě vydali neomylně po stopě. Já jsem se musela spolehnout na blesk a jejich hlasy.

„Tady!" Nigerijský přízvuk profesora Iwerebona jeho rozrušením ještě zesílil. „Běžel tudy."

Jak to můžou vědět? Viděla jsem, jak se Iwerebon rukou dotýká větviček v křoví. Když jsem ho napodobila, ucítila jsem na zmrzlé dlani rašící pupeny. Jedna z větviček byla zlomená. Lucas o ni zavadil, když běžel kolem.

Ví, že mu jde o život. Určitě je vyděšený k smrti.

Řekl, že mě miluje.

Znovu udeřil blesk, takže se na okamžik zdálo, jako by se rozednilo. Na pozadí temného lesa jsem zahlédla siluetu Bethanyové a podle okolní krajiny jsem poznala, že se nacházíme

velmi blízko řeky. Předtím jsem nedokázala určit naši polohu, protože hvězdy byly schované za mraky. „Tahle cesta nepatří k těm, které většinou využívají studenti," prohlásila Bethanyová. „Černý kříž ho naučil, že musí mít připravenou únikovou cestu. To znamená, že si ji označil už dříve."

Odpověď profesora Iwerebona zanikla v rachotícím hromu. Namáhavě jsem vyndala nohy z bláta, do kterého jsem se zabořila. Balthazar mě vzal za loket a pomohl mi na pevnější půdu.

Celou tu dobu jsem si myslela, že mě Lucas chrání, a místo toho mě vystavil nebezpečí. Jak mi to mohl udělat?

Ucítila jsem na paži, jak se Balthazarovy prsty napnuly. „Tudy."

Když oblohu znovu proťal blesk, spatřila jsem, co zahlédl Balthazar: v blátě zůstaly otisky lidských stop vedoucí k řece. Lucas musel vytahovat nohy z bláta stejně jako já. Navzdory našim novým schopnostem jsme nebyli tak rychlí, ani jsme se nepohybovali nadpřirozeně ladně jako staří upíři okolo mě. Lucas byl jen obyčejný kluk, který běžel, co mu síly stačily, protože věděl, že kdyby ho chytili, mohl by umřít.

Pršelo tak silně, že otisky moc dlouho nevydržely. To znamenalo, že jsme ho už skoro měli.

Od začátku mi lhal. Od prvního dne. Tolik jsem si vyčítala, že jsem před ním měla tajnosti, a on předstíral při každém polibku.

„Pospěšte si!" Bethanyová nás povzbuzovala vpřed. Navzdory dlouhé sukni se pohybovala rychleji než ostatní. Zaostávala jsem za nimi, prudce oddechovala a třásla se zimou, ale dokázala jsem se udržet v takové vzdálenosti, abych slyšela déšť pleskající o jejich pláště. „Pravděpodobně už přebrodil řeku. Ztratíme tam čas."

Řeka.

Máma i táta celý můj život žertovali o tom, jak je tekoucí voda děsí. Každý výlet se snažili naplánovat tak, abychom nemuseli jet přes řeku. Když nebyla jiná možnost, zvládli to, ale většinou jim to chvilku trvalo. Jakmile jsme zahlédli most, táta zajel ke krajnici, máma si začala nervózně kousat nehty a já se jim asi půl hodiny smála, než sebrali odvahu a odhodlali se most přejet. Oba považovali plavbu do Nového světa za úplně nejhorší zážitek v životě.

Pro upíry je těžké přebrodit tekoucí vodu. Někteří lidští studenti se divili, proč učitelé odjížděli do Rivertonu před námi, ale já jsem vždycky věděla, že chtěli mít na překonání mostu dostatek času a nechtěli dát najevo, jak je to vyvádí z míry. Teď jsem si uvědomila, že o tom Lucas věděl a spoléhal na to.

Najednou se ostatní, kteří běželi přede mnou, zastavili. Už jsem nepotřebovala, aby mi blesk posvítil na cestu. Prudce oddechujíc jsem je doběhla, prošla jsem okolo profesora Iwerebona, Balthazara i mých rodičů, až jsem došla k Bethanyové, která stála jen kousek od mostu.

„Počkejte tady na nás," přikázala mi. „Za okamžik budeme pokračovat v cestě." Semkla pevně rty a zřejmě se odhodlávala přemoct svou jedinou slabost.

„Unikne nám." Prošla jsem okolo ní.

„Slečno Olivierová! Okamžitě se zastavte!"

Dotkla jsem se nohou mostu. Tvořila ho stará prkna která teď byla nasáklá deštěm. Rozhodně bylo jednodušší přejít přes tenhle most než se brodit blátem.

„Bianco," zavolal na mě táta. „Bianco, počkej na nás. Tohle sama nezvládneš."

„Ale ano, zvládnu." Rozeběhla jsem se, po mi tvářích stékal déšť, v boku mě píchalo vyčerpáním a těžký plášť mě tížil na ramenou. Chtěla jsem zůstat na mostě a vyplakat se. Už mi docházely síly.

Přesto jsem dokázala běžet. Utíkala jsem navzdory tomu, že jsem měla nohy jako z olova a hrdlo stažené tím, jak jsem polykala slzy. Rodiče, učitelé i můj kamarád na mě volali, ať se vrátím, ale já pádila pryč čím dál tím rychleji.

Celý svůj život jsem se spoléhala na ostatní, že vyřeší mé problémy. O tohle se nikdo jiný postarat nemohl. Téhle situaci jsem musela čelit sama.

Nevěděla jsem, jestli Lucase pronásleduju, nebo utíkám pryč s ním. Věděla jsem jen to, že musím běžet.

Když jsem překonala řeku, vypátrala jsem Lucasovy stopy celkem snadno. Sice byla tma a můj zrak ani sluch nebyl tak vytříbený jako u hotových upírů, ale bylo mi jasné, že Lucas měl namířeno do Rivertonu. Věděl, že nesmí ztrácet čas, a chtěl se tam dostat co nejrychleji.

Když Raquel odjížděla na Vánoce domů, potom, co Lucas už byl pryč, čekala jsem s ní chvíli na autobusové zastávce. Ačkoli chtěla z Evernightu odjet co nejdřív, její rodina měla dorazit domů až později, a tak jsme spolu čekaly na autobus, který odjížděl do Bostonu ve 20:08. Teď do osmé hodiny scházelo pár minut. Byla jsem si jistá, že ten autobus bude chtít Lucas stihnout, protože další měl pravděpodobně jet až za pár hodin a to by pro něj bylo pozdě. Do té doby by ho Bethanyová a ostatní jistojistě dostali. Autobus do Bostonu byl jeho jediná šance na únik.

Střed města byl skoro vylidněný. Po ulicích nejezdila žádná auta a vypadalo to, že i těch několik obchodů, které měly ještě otevřeno, je prázdných. V takovémto počasí se nikdo nechtěl potulovat venku. Vlasy jsem měla od deště přilepené k hlavě, a tak jsem se místním lidem ani nedivila. Nakoukla jsem do několika obchodů, včetně toho, kde mi Lucas koupil starožitnou brož, ale nikde jsem ho nezahlédla.

Ne, uvědomila jsem si. *On ví, že tady by ho hledali ze všeho nejdřív.*

Věděla jsem, že mám oproti Bethanyové a rodičům výhodu. Oni měli několikasetleté zkušenosti a vytříbené smysly, ale já jsem Lucase znala, a proto jsem věděla, jak se zachová.

I je by pravděpodobně napadlo, že se nebude snažit ukrýt na veřejnosti. Možná by jim došlo i to co mně, totiž že se Lucas schová co nejblíž autobusovému nádraží, aby se neukazoval v centru města a mohl nasednout na první autobus. Jenže nádraží se nacházelo přesně v centru města. V jeho okolí se vyskytovalo několik obchodů. Oni nemohli tušit, ve kterém z nich by Lucas hledal úkryt.

Lucas se mnou šel do kina na starý film a v obchodí s obnošeným oblečením mi koupil brož. A taky mi řekl, že mě miluje.

Takže si možná vybral to samé místo, které bych si vybrala já.

Vyrazila jsem k obchodu se starožitnostmi na jihovýchodním rohu náměstí a přeskakovala při tom louže. Jakmile jsem došla k jeho zadnímu vchodu a uviděla pootevřené dveře, všechna má nejistota zmizela.

Opatrně jsem do nich strčila. Panty nezaskřípaly, a tak jsem opatrně vstoupila a našlapovala na dřevěné podlaze. Nesvítila tu žádná světla a nebylo vidět na krok. Jen s obtížemi jsem

rozeznávala obrysy věcí okolo mě. Nejdřív jsem nevěřila svým očím: Stálo tu brnění, vycpaná liška, kriketová pálka. Uvědomila jsem si, že ty věci tu nejsou náhodou. Tohle zboží nežádali zákazníci tak často. Nevěděla jsem, jestli sním, nebo bdím.

Zpočátku jsem se snažila pohybovat se tiše, ale pak mě napadlo, že by to mohlo být nebezpečné. Lucas mohl zranit kohokoli ze svých pronásledovatelů, ale já pořád věřila, že mně by neublížil.

„Lucasi?“

Žádná odezva.

„Lucasi, já vím, že jsi tady.“ Stále panovalo ticho, ale přísahala bych, že mě někdo pozoruje. „Jsem tu sama. Ostatní jsou nedaleko odtud. Jestli mi chceš něco říct, měl bys mi to říct teď hned.“

„Bianco.“

Vyslovil mé jméno s povzdechem, jako by ho už déle nemohl zadržovat. Zírala jsem do tmy, ale neviděla ho. Věděla jsem jen to, že jeho hlas přichází seshora.

„Je to pravda? To, co o tobě říkají?“

„Přijde na to, co říkají.“ Slyšela jsem, jak se ke mně přibližuje.

Potřebovala jsem se o něco opřít, a tak jsem položila třesoucí se ruku na židli potaženou ošuntělým sametem, která stála nejblíž. „Řekli mi, že jsi členem nějaké skupiny Černý kříž. Že do ní patří lovci upírů. Že jsi lhal mně i všem ostatním.“

„To je všechno pravda.“ Lucasův hlas zněl unaveněji než kdy předtím. „Nelhala jsi mi, když jsi tvrdila, že jsi tu sama? Ne že bych tě z toho vinil.“

„Lhala jsem ti jen jednou. Znova už ti lhát nebudu.“

„Jednou? Napadá mě spousta situací, kdy ses opomněla zmínit, že jsi upírka.“

„Stejně jako ty jsi mi neřekl, že jsi lovec upírů!“ Měla jsem chuť ho praštit.

Nezdálo se, že by ho můj vztek vyvedl z míry. „Máš pravdu. Asi jsme se oba zachovali stejně.“

„Napsala jsem ti celou pravdu do e-mailu! Nic jsem před tebou nezamlčela!“

„Protože ses ocitla v pasti. To se nepočítá a ty to víš.“

Proč i nadále předstíral, že jsme stejní? „Já jsem si nemohla vybrat, čím se stanu. Ty a ostatní útočíte na mou rodinu, na mé přátele −“

„Ani já jsem si svůj osud nevybral, Bianco.“ Pronesl to, jako by lapal po dechu, a já místo vzteku pocítila něco, co jsem nedokázala pojmenovat. Lucas přešel ještě blíž ke mně. Mhouřila jsem oči do tmy a rozpoznala nedaleko jeho siluetu. „Nezvolil jsem si, kým se stanu, ani jsem neovlivnil svůj příjezd do Evernightu.“

„Ale rozhodl ses, že budeš se mnou.“ Jenže se mi to snažil celou tu dobu vymluvit. Teď jsem pochopila proč.

„Ano, to je pravda. A vím, že jsem ti ublížil. Je mi to líto. Nikdy mi na nikom nezáleželo víc než na tobě.“

Znělo to naprosto upřímně. Strašně moc jsem mu chtěla věřit, ale tajemství, které dnes večer vyšlo najevo, mou důvěrou otřáslo. „Můžeš mi vysvětlit, proč jsi to udělal?“

„To by trvalo dlouho a nám už nezbývá moc času.“

Vzpomněla jsem si na autobus do Bostonu, který odjížděl osm minut po osmé. Podívala jsem se na hodinky, jejichž světélkující ručičky ukazovaly, že do jeho odjezdil zbývá méně než pět minut.

Šla jsem směrem k Lucasovi s napřaženýma rukama, abych do ničeho nenarazila. Dotkla jsem se zaprášených pštrosích per a něčeho tenkého, tvrdého a studeného, možná mosazného rámu postele. Lucas přede mnou uskočil doleva za něco, co vypadalo jako panel, ale když jsem přišla blíž, zjistila jsem, že se jedná o okno s barevným sklem.

Ocitli jsme se v přední místnosti obchodu, kde bylo víc prostoru a dopadalo sem nazelenalé světlo z ulice. Lucas zůstal stát za oknem. Měl ze mě strach? Styděl se přede mnou? Místo toho, abych okno obešla, zůstala jsem stát za ním, takže jsme se na sebe dívali skrz barevné sklo. Lucasův obličej byl rozdělen do čtyř barev a jeho oči byly tmavé a vyděšené.

Nejdřív ani jeden z nás nevěděl, co říct. Pak se na mě Lucas smutně usmál. „Ahoj.“

„Ahoj.“ Oplatila jsem mu úsměv, ale pak jsem se málem rozplakala.

„Prosím tě, neplač.“

„Nebudu.“ Z hrdla se mi vydral jeden vzlyk, ale pak jsem polkla a kousla se do jazyka. Chuť krve mi jako vždy dodala sílu. „Hrozí mi nebezpečí?“

Lucas zavrtěl hlavou. Ve tváři se mu odrážely barvy drahých kamenů − topazu, safíru a ametystu. „Ode mě ne. Nikdy.“

„A co Erich?“

„Takže jste ho našli.“ V jeho hlase nezazněl ani náznak lítosti. „Erich pronásledoval Raquel, pamatuješ? Když nám řekla, že ztratila náramek, věděl jsem, že už jí nezbývá moc času. Krádež osobních věcí je jasným znamením, že se upír chystá zaútočit. Erich ji chtěl zabít, a kdyby měl možnost, udělal by to. Myslím, že si to uvědomuješ stejně dobře jako já.“

Vyděsilo mě, že mu věřím. Kdybych neochutnala Erichovu krev a necítila z ní zlo, možná bych teď pochybovala. Ale viděla jsem jeho zvrácené představy, a tak jsem se obávala, že Lucas má, aspoň v tomhle, pravdu. „Přesto je těžký na to pomyslet.“

„Já vím. Uvědomuju si, že je pro tebe složité to přijmout.“

„Pověz mi, co bych měla ještě vědět?“

Lucas chvíli mlčel a já si nebyla jistá, jestli mi odpoví. Promluvil, až když jsem to chtěla vzdát. „Ze začátku jsem ti lhal ze stejného důvodu, jako ty mně. Černý kříž je moje tajemství, které skrývám celý život, protože mě k nim matka zapsala, když jsem se narodil.“ Lucas se ponořil do vzpomínek a jeho hlas zněl vzdáleně. „Naučili mě bojovat. Naučili mě sebekázni. Jakmile jsem v ruce udržel kůl, poslali mě vykonávat své poslání.“

Vzpomněla jsem si, jak mi Lucas vyprávěl o své přísné matce. Říkal, že někdy rozhoduje za něho. Konečně jsem pochopila, co tím myslel. I když v pěti letech utíkal z domova, měl u sebe zbraň.

„Nejdřív jsem tě považoval za jednu z lidských studentek. Když jsi mi řekla o svých rodičích, myslel jsem si, že zabili tvé pravé rodiče a adoptovali tě. Byl jsem si jistý, že netušíš, co doopravdy jsou.“ Zadíval se mi přes barevné sklo do očí a smutně se usmál. „Přikázal jsem si, že se od tebe kvůli tvému bezpečí musím držet dál, ale nedokázal jsem to. Jako by ses od chvíle, kdy jsme se poprvé potkali, stala mou součástí. Podle Černého kříže jsem se měl tvé blízkosti vyvarovat, ale já už měl po krk toho, držet si pořád od někoho odstup. Aspoň jednou za život jsem se chtěl s někým sblížit a nepřemýšlet o tom, jaké důsledky to bude mít pro Černý kříž. Chtěl jsem aspoň chvíli žít jako normální člověk. Věřila bys tomu, že po našem prvním rozhovoru jsem měl pocit, že jsi normální, milá holka?“

To byla ta nejvtipnější a zároveň nejsmutnější věc, kterou jsem kdy slyšela. „Teď už znáš pravdu.“

„Mně nevadí, co jsi. Už jsem ti to řekl a myslel jsem to vážně.“ Otočil hlavu, takže jsem ji teď viděla z profilu. I přes sklo jsem na něm poznala, že má obavy. „Je toho víc, co bych ti měl říct, ale za chvilku mi jede autobus − Kruci, možná že bych mohl jet až tím dalším −“

„Ne!“ Přitiskla jsem ruku na okno. Přestože jsem si stále nebyla jistá, zda mu budu moct ještě někdy plně důvěřovat, věděla jsem, že bych mu nikdy nemohla ublížit a v žádném případě se dívat na to, jak se ho Bethanyová a mí rodiče pokoušejí zabít. „Lucasi, ostatní nejsou daleko. Nečekej a uteč.“

Lucas se měl okamžitě rozběhnout pryč. Místo toho na mě zíral přes sklo a pomalu přiložil svou ruku na mou, takže jsme se oba dotýkali skla na stejném místě. Oba jsme přistoupili blíž a naše tváře dělilo jen několik centimetrů. Přestože mezi námi stálo okno s barevným sklem, cítila jsem takovou blízkost, jako když jsme se líbali.

„Pojď se mnou,“ řekl Lucas tiše.

„Cože?“ Zamrkala jsem, protože jsem nechápala, jak to myslí. „Mám utéct z domova? Doopravdy? Jako jsi mi to radil první den, co jsme se potkali?“

„Abych ti mohl dopovědět, co se všechno stalo, abychom se mohli pořádně rozloučit −“ Lucas polkl a já si poprvé uvědomila, že je stejně rozrušený a vyděšený jako já. „Mám dost peněz na dvě jízdenky. Pak můžu sehnat víc peněz, aby ses mohla vrátit domů, pokud budeš chtít. Můžeme vyrazit hned teď. Přeběhneme ulici a naskočíme do autobusu. Utečeme odsud společně.“

„Chystáš se mě vydat Černému kříži?“

„Cože? Ne!“ Znělo to tak upřímně, jako by ho to nikdy nenapadlo. „Všichni lidé tě považují za člověka. Když půjdeš se mnou, postarám se o tebe.“

„Než odpovím, prozraď mi jednu věc,“ řekla jsem pomalu.

Lucas se zatvářil obezřetně. „Dobře. Ptej se.“

„Řekl jsi, že mě miluješ. Mluvil jsi pravdu?“

Kdyby mi lhal o čemkoli jiném, i o svém jménu, vyrovnala bych se s tím, pokud bych si byla jistá jeho láskou.

Hlasitě vzdychl. „Bože, ano. Bianco, moc tě miluju. I kdybych tě už nikdy neměl vidět, i kdybych se teď chytil do pasti, kterou jsi na mě spolu s rodiči nastražila, budu milovat navždy.“

Aspoň jedna pravda uprostřed všech těch lží.

„Taky tě miluju,“ řekla jsem. „Musíme vyrazit.“

Kapitola sedmnáct

„DOKÁZALI JSME TO,“ HLESLA JSEM, KDYŽ JSEM vyčerpaně klesla na sedačku v autobuse.

Lucas zavrtěl hlavou. „Ještě ne.“

Autobus se pomalu rozjel. Nastoupili jsme jako poslední. Kdybychom se zdrželi ještě tři minuty, propásli bychom šanci na útěk. „Moji rodiče jsou rychlí, ale myslím, že není v jejich silách dostihnout autobus jedoucí po dálnici.

V tu chvíli se k nám otočila jedna postarší dáma, která seděla několik řad před námi. Zjevně ji zajímalo, o čem to ksakru mluvíme. Lucas jí věnoval svůj nejkouzelnější úsměv, takže se začervenala a vrátila se ke své knížce. Pak mě vzal za ruku a vedl mě do zadní části skoro prázdného autobusu, kde jsme mohli mluvit o upírech, aniž by nás slyšeli ostatní cestující.

Lucas si sedl k oknu. Napadlo mě, že by mě mohl obejmout, ale zůstal napjatý a zíral na proudy deště na okně. „Nebudeme v bezpečí, dokud se nedostaneme za nadjezd, který leží pět kilometrů za městem.“

Nechápala jsem, o čem to mluví. Nejspíš měl okolí Evernightu prozkoumané daleko lépe než já. „Co myslíš, že udělají? Stoupnou si doprostřed silnice, aby donutili autobus zastavit?“

„Bethanyová není hloupá.“ Nespustil oči z okna. Jeho obličej osvětlovalo namodralé světlo z pouličních lamp a když jsme je minuli, ponořil se zase do stínu. „Jo, pronásledovali mě do města. Ale mohlo by ji napadnout, že chci chytit tenhle autobus. Jestli je to tak, budou čekat na nadjezdu. Seskočí na autobus, vytáhnou mě ven a nechají policajty, ať to cestujícím vysvětlí později.“

„To by neudělali!“

„Aby zastavili lovce z Černého kříže? Vsaď se, že ano.“

„Když jsi členem Černého kříže, proč jsi přijel na akademii Evernight?“

„Poslali mě, abych zjistil, jak to ve škole chodí. Dostal jsem to za úkol. Příkazy Černého kříže se neodmítají. Buď je provedeš, nebo při jejich plnění umřeš.“

Pronesl to s tak neochvějnou samozřejmostí, že mě to vyděsilo úplně stejně jako všechno, co jsem se kdy dozvěděla o upírech. „Jak dlouho už víte o akademii Evernight?“

„Černý kříž o ní věděl skoro od počátku. Na místech kde pobývají upíři −“

„Kde pobýváme *my*.“

„To je jedno, jak chceš. Na těch místech způsobuji nejmenší škodu. Nikdo nechce žádné scény, které by v okolí vyvolaly podezření. Proto se tam upíři ovládají. Neloví a nedělají žádné problémy. Kdyby se takhle chovali pořád, nemusel by Černý kříž vůbec existovat.“

„Většina upírů neloví lidi,“ trvala jsem na svém.

Vjeli jsme do výmolu, takže jsme všichni nadskočili a já jsem strachy vyjekla. Lucas mi položil ruku na koleno, abych nespadla, ale oči stále upíral ven z okna. Vyjížděli jsme z Rivertonu a každou vteřinou se přibližovali k nadjezdu. „Vzpomínáš si, co jsi mi řekla v obchodě se starožitnostmi?“ zamumlal. „A co Erich? Ten po Raquel rozhodně šel.“

Jak jsem mu to mohla vysvětlit? Přemýšlela jsem, jaký příklad bych mohla použít. „Máš rád hamburgery, že jo?“

„Musíme si ujasnit, kdy je vhodná doba na rozhovor o nepodstatných věcech. O tomhle se můžeme bavit na večírku, ale ne pět minut předtím, než padneme do upíří léčky.“

„Poslouchej mě. Měl bys chuť na hamburger, kdyby ti hrozilo, že dostaneš pěstí do obličeje?“

„Jak by mi mohl hamburger dát pěstí do obličeje?“

„Prostě si to zkus představit.“ Na hašteření o metaforách teď nebyl čas. „Snědl bys ho, nebo by sis radši vybral něco jiného?“

Lucas to chvíli zvažoval. „Když pominu, že je to dost divný příklad, myslím, že bych si ten hamburger odpustil.“

„A to je důvod, proč většina upírů nenapadá lidi. Protože se brání. Křičí. Zvracejí. Volají mobilem policii. Způsobí takový rozruch, že nám za to nestojí. Je daleko jednodušší koupit si krev v řeznictví nebo se živit malými zvířaty. Většina lidí si vždycky vybere snazší cestu, Lucasi. Vím, že jsi dost cynický na to, abys to pochopil.“

„Řečeno hezky a věcně. Vsadím se, žes mi to vysvětlila úplně stejně, jako ti to podali tví rodiče. Ale vůbec ses nezmínila, že zabíjet lidi je špatné.“

Naštvalo mě, že poznal, že jen opakuju slova svých rodičů. „To je snad jasné.“

„Spoustě upírů to jasné není. To, co jsi řekla, dává smysl, ale neplatí to tak všeobecně, jak si myslíš. Jeden z nás se mýlí v tom, kolik upírů zabíjí lidi, ale já vím, že už jich zabili hodně. Viděl jsem to na vlastní oči. A co ty?“

„Ne, nikdy jsem nic takového nezažila. Moji rodiče se takhle nechovají. Nikdy nikoho nezabili.“

„Že jsi něco neviděla, ještě neznamená, že to není pravda.“

„A ty jsi to viděl?“ provokovala jsem ho.

Lucas přikývl a já jsem poklesla na duchu. Pak prohlásil tu nejhorší možnou věc. „Dostali mého otce.“

„Panebože.“

Zíral dál z okna, teď ještě strnuleji než předtím. Museli jsme být už velmi blízko nadjezdu. „Nepřijel jsem na Evernight kvůli němu. V té době jsem byl malý kluk. Skoro si na něj nepamatuju. Ale viděl jsem útoky upírů na jiné lidi a to, co z nich zbylo. Bylo to strašné, Bianco. Mnohé horší, než si dokážeš představit. Tví rodiče ti ukázali jen své světlé stránky a skryli před tebou ty temné.“

„Možná vidíš právě jen ty temné. Možná nechápeš, že jsou v rovnováze s jejich kladnými vlastnostmi.“ Svíral se mi žaludek a rukama jsem se pevně držela prázdného sedadla před sebou.

Budeme muset bojovat, abychom si zachránili život? „Jestli přede mnou mí rodiče skrývali pravdu, možná ti celou pravdu neřekla ani tvoje matka.“

„Máma nikdy nic nepřibarvuje. To mi věř.“ Lucas vydechl. „Připrav se.“

Autobus zatočil tak prudce, až se několik cestujících nahnulo do uličky. I skrz déšť jsem rozpoznala světla na blížícím se nadjezdu. Mhouřila jsem oči do tmy a snažila se rozeznat postavy nebo pohyb, cokoli, co by naznačovalo, že tam na nás čeká Bethanyová.

Lucas se zhluboka nadechl. „Miluju tě.“

„Taky tě miluju.“

Za dvě vteřiny autobus prorachotil pod nadjezdem. Nic se nestalo. Bethanyová nakonec přeci jenom vyrazila spolu s ostatními do města.

„Dokázali jsme to,“ zašeptala jsem.

Lucas mě sevřel v náručí. Když se mi opřel o rameno, uvědomila jsem si, jak je vyčerpaný a vyděšený. Projížděla jsem mu prsty mokré vlasy, abych ho ukonejšila. Později budeme mít spoustu času promluvit si o Evernightu, Černém kříži a o všem, co nás dělilo. V tuto chvíli bylo nejdůležitější, že jsme byli v bezpečí.

V Bostonu jsem byla jako malá, takže jsem si jen matně vybavovala, jak rozdílný je život ve velkoměstě a na venkově. Města byla hlučná, plná odpadků, asfaltu a semaforů na úkor půdy a stromů. Všude svítily pouliční lampy, takže nebyly vidět hvězdy. Připravovala jsem se na zdánlivě nevyhnutelný záchvat paniky, ale když jsme dorazili na předměstí Bostonu, které vypadalo jako město duchů, bylo už velmi pozdě a cítili jsme se vyčerpaní. Byla jsem tak otupělá, že jsem ani neměla strach.

„Měli bychom se rozhodnout, co uděláme teď,“ promluvil Lucas poprvé od té doby, co jsme vystoupili z autobusu. Drželi jsme se za ruce a proplétali se mezi lidmi, kteří vypadali divně. Měli na sobě oblečení, které jim bylo moc velké, smáli se moc nahlas a šlehali pohledem po každém autě, které okolo nich projelo. „Vyzvednou nás až ráno.“

„Vyzvednou? Kdo nás má vyzvednout?“

„Přijede pro nás někdo z Černého kříže. Když jsem se vloupal do obchodu se starožitnostmi, zavolal jsem jim odtamtud a nechal

na záznamníku vzkaz, že jedu do Bostonu. Až budeme vědět, kde se ubytujeme, zavolám jim znovu a řeknu jim, kde nás mají vyzvednout.“

„Nechci se v téhle čtvrti potulovat moc dlouho.“ Nedůvěřivě jsem pohlédla na rozbité okno.

„Bianco, uvažuj.“ Lucas se zastavil a poprvé za celý večer vypadal stejně sebevědomě jako obvykle. „Kdo by se tu měl bát? My, nebo oni?“

Proč by ze mě tihle lidé měli mít strach? Pak mi to došlo. *Protože jsem upírka.*

Začala jsem se smát a Lucas se ke mně přidal. Ale pak mi vyhrkly slzy a Lucas mě pevně objal.

Jsem upírka. Všichni se mě bojí. MĚ. A Lucas je jediný člověk, kterého se pro změnu bojí upíři. Kdyby to tušili tihle drsně vypadající lidé okolo nás, utíkali by od nás pryč, co by jim nohy stačily.

Když jsem se uklidnila, vymanila jsem se z Lucasova objetí a snažila se vyhodnotit naši situaci. Jenže bylo těžké soustředit se na něco jiného než na Lucase a skutečnost, že jsme ztraceni ve velkoměstě. Ve studeném světle lampy z Lucasových vlasů zmizel bronzový odstín, takže měly obyčejnou hnědou barvu. Ve tváři byl Lucas bledý a strhaný, asi následkem vyčerpání. Došlo mi, že nejspíš vypadám stejně unaveně.

„Je skoro půlnoc. Kde přespíme?“ Najednou jsem zčervenala, protože jsem si uvědomila, že to vyznělo jako *výzva*, abychom spolu strávili noc. Ale neutekli jsme snad spolu? Možná předpokládal, že strávíme noc společně. Možná jsem to měla předpokládat také, a přestože jsem po něm někdy tolik toužila, že jsem chtěla zůstat vzhůru celou noc, potom, co se dnes událo, mě ta představa znervózňovala.

Zdálo se, že Lucasovi došlo, v jak zvláštní situaci se nacházíme, ve stejný okamžik jako mně. „Nemám s sebou platební kartu. Dost jsem totiž pospíchal. Všechny peníze, které jsem měl v kapse, jsme dali za autobus.“

„Vzala jsem si s sebou jenom baterku.“ Nápisy na několika ještě otevřených obchodech svítily tak výrazně, že jsem přimhouřila oči. „To už bychom na tom byli líp s prakem a sušenkami.“

Bouřka, která řádila v Rivertonu, sem ještě nedorazila, a tak jsme si nemuseli dělat starosti, že zmokneme. Šli jsme městem a přemýšleli, co budeme dělat. Oblečení jsme měli navlhlé a cítili jsme se vyčerpaně a nejisté. Procházeli jsme kolem výkupen různého zboží a obchodů s alkoholem a snažili se chovat nenucené, ale moc nám to nešlo. Představa, že strávíme noc schoulení na různých lavičkách v nějakém pochybném parku, nás zrovna nelákala.

Dotkla jsem se svetru, abych se přesvědčila, že jsem neztratila brož, kterou jsem si tam ráno připnula. Zdálo se, jako by od té doby uběhlo tisíc let. Brož zůstala na svém místě. Cítila jsem obrysy každého okvětního plátku.

V tu chvíli jsme procházeli kolem zastavárny, nad jejímž vchodem svítily tři zlaté kruhy. Pochopila jsem, co musím udělat.

„Bianco, nedělej to," protestoval Lucas, když jsem ho táhla do starého, ošuntělého obchodu. Police přetékaly veškerou možnou veteší, které se lidé potřebovali zbavit: koženými kabáty v zářivých barvách, slunečními brýlemi s metalickými obroučkami a elektronikou, kterou někdo pravděpodobně někde ukradl. „Můžeme se vrátit na autobusové nádraží."

„Ne, nemůžeme." Odepnula jsem si brož ze svetr a snažila se na ni nedívat. Kdybych koutkem oka zahlédla ty dokonalé černé okvětní plátky, asi bych si to rozmyslela „Nejde o pohodlí, Lucasi. Jde o to, být v bezpečí a mít si kde promluvit. A …" *A rozloučit se*, pomyslela jsem si, ale nedokázala jsem to vyslovit nahlas.

Lucas to chvilku zvažoval a pak přikývl.

Asi jsme oba vypadali dost sklíčeně, když jsme vešli dovnitř, ale nezdálo se, že by si toho majitel zastavárny všiml.

Byl to hubený muž, který měl na sobě košili z polyesteru a nevěnoval nám skoro žádnou pozornost. „Co to je? To je z plastu nebo něčeho podobnýho?"

„Jde o pravý černý jantar," pronesla jsem rychle.

„To si nejsem jistej." Přejel po broži nehtem. „Tahle věc je dost staromódní."

„Protože jde o starožitnost," vysvětlil mu Lucas.

„Tak tohle slyším pořád," povzdechl si prodavač. „Dám vám za ni sto dolarů. Ani o cent víc."

„Sto dolarů? Stála jednou tolik!" namítla jsem. Ale pro mě měla nevyčíslitelnou hodnotu. Od toho dne, kdy mi ji Lucas

koupil, jsem ji nosila každý den jako znak lásky k Lucasovi. Jak se na ni tenhle muž mohl dívat s takovým nezájmem?

„Lidi sem nechodí zhodnotit svoji koupi. Potřebujou hotovost. Chcete peníze? Znáte mou nabídku. Jestli se vám nelíbí, vypadněte odsud a přestaňte marnit můj čas."

Lucas chtěl vzít brož zpátky, než aby ji prodal za poloviční cenu. Poznala jsem to podle jeho strnulého výrazu. Věděla jsem, že Lucas často jedná ukvapeně, pokud má na nějakou věc vyhraněný názor − a nechat si tu brož v téhle chvíli by bylo ukvapené. Rozhodně jsem zvedla ruku a otočila ji dlaní nahoru. „Takže sto dolarů."

Obdrželi jsme pět dvacetidolarových bankovek a papír, na kterém stálo, že brož můžeme odkoupit zpátky, pokud se během několika dnů dostaneme k penězům. „Já ty peníze seženu," tvrdil Lucas, když jsme vycházeli ze zastavárny a hledali hotel. „Koupím ti ji zpátky."

„Když jsi mi ji daroval, prohlásil jsi, že jsi bohatý. Je to pravda?"

„No…"

Nadzvedla jsem obočí. „Ne tak úplně?"

Lucas pokrčil rameny. „Mám přístup k penězům Černého kříže, kterých není zrovna málo. Ale měl bych je utrácet za zásoby a nezbytné věci, ne za šperky."

„Takže jsi kvůli ní v průšvihu."

Lucas si naštvaně strčil ruce do kapes. „Vysvětlil jsem jim, že pro ně v podstatě pracuju, ale nedostávám žádný plat ani příplatek za riziko, takže vlastně oni jsou dlužní mně. A to samé jim řeknu, až jim budu vysvětlovat, proč jsem tu brož koupil zpátky. Protože je tvoje, Bianco. Patří tobě a basta."

„Já ti věřím." Vzala jsem jeho tvář do dlaní. „Ale ta brož není nejdůležitější věc na světě. Mnohem důležitější je to, že jsme v bezpečí, spolu a máme možnost si v klidu promluvit."

„Jo." Hladila jsem Lucase po navlhlých, rozcuchaných vlasech hřejivých na dotek a Lucas při tom zavřel oči. „Teď půjdeme najít místo, kde přespíme."

Stačilo párkrát zabočit a narazili jsme na levný hotel. Na recepci bylo cítit pivo a cigarety. Lucas požadoval pokoj se dvěma postelemi, což recepční, která seděla za neprůstřelným sklem, zjevně pobavilo. Snažila jsem se nemyslet na to, že jsme prodali

brož za jednu noc v malém pokoji se dvěma rozviklanými postelemi, tmavomodrými vlněnými přikrývkami a porcelánovou lampičkou. Když jsme vcházeli do pokoje, nedotýkali jsme se jeden druhého, ani jsme se nedrželi za ruce, ale já jsem si velmi jasně uvědomovala, že jsme spolu sami v ložnici. Lucas rozsvítil lampičku mezi postelemi, ale to mě neuklidnilo. Místo toho jsem si všimla, jak má bílou košili od deště přilepenou k tělu. Pod poloprůsvitnou bavlnou se mu na zádech rýsovaly svaly.

„Chceš se svléct v koupelně?“ zeptal se Lucas tiše. „Zalezu si pod deku a zhasnu. Až se vrátíš, tak nic neuvidím.“

Ulevilo se mi, ale přesto zněl můj smích nervózně. „Získal jsi některé naše schopnosti. A někteří z nás vidí i ve tmě.“

„Já ne. Přísahám.“ Zašklebil se.

Šla jsem do malinké koupelny a jedno po druhém jsem si svlékala promočené oblečení. Tričko a spodní prádlo zůstalo naštěstí suché. Umyla jsem si obličej a znovu zapletla navlhlé, zvlněné vlasy. Přes stěnu jsem slyšela, jak Lucas s někým krátce mluví po telefonu a pak zavěsil. Zřejmě nechával Černému kříži zprávu, kde nás najdou.

Pak jsem se na sebe zadívala do zrcadla. Ne že bych to dělala poprvé v životě, ale nikdy jsem při tom nemyslela na to, jak mé tělo vnímá někdo jiný. Lucas mě uvidí už za chvilinku. Řekne si, že jsem krásná? Uvědomila jsem si, že se takhle vnímám, že chci, aby mě viděl. Položila jsem si ruce na břicho a pak jsem s nimi sjela na boky, které byly teď citlivější na dotek. Celou tu dobu nás od sebe dělila jen zeď. Lucas se právě svlékal. Čekal na mě.

Škvírou pod dveřmi jsem si všimla, že vedle je už tma. Zhluboka jsem se nadechla, zhasla světlo a otevřela dveře.

Pokoj osvětlovalo jen matné světlo z pouličních lamp, které ještě ztlumily závěsy. Zírala jsem do tmy a uviděla jsem Lucase v posteli dál od koupelny. Byl skoro celý zachumlaný pod dekou, vykukovala mu jen paže a rameno.

Párkrát jsem se nadechla a pak přešla k jeho posteli. Nevěřícně se na mě podíval, ale nadzvedl deku, abych si lehla k němu.

„Ve vší počestnosti,“ zašeptala jsem. Slyšela jsem, jak mi tluče srdce, a můj hlas zněl divně i mně samotné. Po celém těle se mi rozlilo teplo.

„Ve vší počestnosti,“ slíbil. Nebyla jsem si jistá, jestli můžu věřit aspoň jednomu z nás.

Vklouzla jsem k němu a Lucas nás oba přikryl. Položila jsem si hlavu na polštář vedle něho. Postel byla tak úzká, že jsme se chtě nechtě dotýkali holýma nohama. Leželi jsme tak blízko sebe, že jsem vnímala, jak z jeho hrudi sálá teplo.

Lucas se mi upřeně díval do očí. „Potřebuju vědět, jestli mi věříš, že se chovám správně."

Chvíli jsem to zvažovala. „Věřím, že děláš, co si myslíš, že je správné."

„To mi stačí," řekl ustaraně.

„Miluju tě."

„Taky tě miluju."

V tu chvíli jsem ho chtěla přitáhnout k sobě, abychom se nechali unést a zapomněli na všechno ostatní. Bylo mi jedno, že nemáme ochranu, že se třeba už nikdy neuvidíme, dokonce i že by to pro mě bylo poprvé. Ale než jsem se pohnula, Lucas mi složil ruce na prsou tak, jako bychom se chystali pomodlit. „Nemůžeme se nechat unést," zamumlal. Ale jeho spalující pohled vyjadřoval úplný opak.

„Třeba bychom mohli," odvážila jsem se říct chvějícím se hlasem.

Sevřel mě pevněji a mé tělo okamžitě zareagovalo, ale Lucas se ani nepohnul. „Nejde to." Řekl to tak pevně, jako by nás chtěl přesvědčit oba. „Mohli bychom se proměnit v upíry. Kdyby se jeden z nás, nebo kdybychom se dokonce oba dva přestali ovládat, víš, co by se mohlo stát, Bianco."

„Bylo by to tak hrozné?"

„Ano, myslím, že ano." Než jsme se mohli začít hádat, jací jsou upíři, kdo vlastně zastupuje dobro a kdo zlo, dodal: „Kromě toho se zítra setkáme se skupinou lovců upírů. Takže teď asi není nejvhodnější doba stát se upírem."

Jeho odpověď dávala smysl, ale to neznamenalo, že se mi líbila. „Tak dobře," zašeptala jsem. „Ale, Lucasi…"

„Jo?"

„Jednou k tomu dojde."

„Jednou," zopakoval zastřeným hlasem.

Zavřela jsem oči a sklonila hlavu tak, aby se mi konečky prstů dotýkal tváře. Teď už jsem mohla usnout a věřit, že se všechno vyřeší. Možná to byl jen další sen, ale ty ke spánku patří.

„Lucasi?“

Zaslechla jsem ženský hlas, který přicházel jakoby z dálky. Nejdřív jsem se podivila, proč Patrice mluví o Lucasovi, ale pak jsem si uvědomila, že jeho jméno nevyslovila ona. Zmateně jsem se posadila. Vybavily se mi zážitky včerejší noci a otevřela jsem oči. Místo toho, abych se probudila ve svém pokoji na koleji, ležela jsem v posteli vedle Lucase, který se právě zvedal a uhlazoval si rukou rozcuchané vlasy. Ve dveřích hotelového pokoje stála asi čtyřicetiletá žena a upřeně nás pozorovala.

Lucas hlasitě polkl a pak se usmál. „Ahoj, mami.“

Kapitola osmnáct

„TAK DOBŘE, ŽIJEME ve dvacátém prvním století, takže jsem ani nečekala, že počkáte do svatby.“ Lucasova matka se opřela o zárubně a založila si ruce na prsou. „Ale upřímně řečeno, ty jsi věděl, že přijdu. Vážně ses podle toho nemohl zařídit?“

„Není to tak, jak to vypadá,“ řekl Lucas. Jak mohl být tak klidný? Já na jeho místě bych vykoktala omluvu a vysvětlení, ale on mi jednoduše položil ruku na rameno a usmál se. „Pronajali jsme si jen jeden pokoj, protože jsme na mizině. I tak jsme museli dát něco do zástavy. A navíc jsi mohla zaklepat. Takže buď v klidu, jo?“

Pokrčila rameny. „Je ti skoro dvacet. Můžeš si dělat, co chceš.“

„Tobě je dvacet?“ zamumlala jsem. „Necelých. Je to důležitý?“

„Asi ne.“ Vzhledem k tomu, co všechno jsem se o Lucasovi dozvěděla včera, na tom, že je o tři roky starší než já, zase tak nezáleželo. Lucas elegantně vylezl z postele. Poprvé jsem ho viděla jen v boxerkách a ani jsem si ten pohled nemohla užít. „Bianco, tohle je moje matka, Kate Rossová. Mami, tohle je Bianca, holka, o které jsem ti vyprávěl.“

Přátelsky na mě kývla. „Říkej mi Kate.“

Už jsem se byla schopna soustředit natolik, že jsem si všimla, jak je jí Lucas podobný. Byla vysoká, možná dokonce vyšší než on, a měla zlatavě hnědé vlasy po ramena, které byly jen o odstín světlejší než Lucasovy. Oba měli tmavozelené oči a hranatý obličej s výraznou bradou. Měla na sobě oprané modré džíny a tmavou červenohnědou košili, ve které vynikly její svaly na pažích. Bylo pro mě těžké vnímat ji jako něčí matku, protože která matka by se při pohledu na syna v posteli s nezletiletou přítelkyní jen usmála?

Měli jsme štěstí, že se na nás nenaštvala. Zvedla jsem ruku a rozpačitě jsem na ni zamávala. „Teší mě."

„Mě taky. Máte za sebou náročný den, takže ze všeho nejdřív zajdeme na kafe a vymyslíme, jak pomůžeme Biance." Kate pokývla směrem k ulici. Lucas si uhlazoval vlasy a bez jakýchkoli rozpaků si před svou matkou natahoval džíny. Chtěla jsem se zabalit do přikrývky, ale to by bylo ještě více ponižující, a tak jsem vyskočila z postele a rychle si to namířila do koupelny.

Oblečení, které už bylo suché, ale pomačkané, mi vrátilo aspoň trochu důstojnosti. Rozpletla jsem si cop, ve kterém jsem spala, a vlasy mi teď splývaly kolem obličeje v jemných vlnách. Nešlo o žádný úžasný účes, ale na tohle spoléhali v sedmnáctém století. Vzpomněla jsem si, jak mi to máma ukazovala, a píchlo mě u srdce. „Můžeme jít."

Když jsme vycházeli z hotelového pokoje, Lucas na mě krátce pohlédl, jako by chtěl odhadnout, jak to zvládám. Kate mi mou předstíranou statečnost možná věřila, ale Lucas se nenechal tak snadno ošálit. Vystrčila jsem bradu, abych mu dala najevo, že se nadále budu snažit naši stále podivnější situaci zvládat.

Kate nás vedla ke staré otlučené dodávce z padesátých let. Její modrá barva už byla dost vybledlá a přední světla vypadala jako motory vesmírné lodi *Enterprise.* Než jsme vlezli dovnitř, neustále se dívala kolem sebe a pozorně si prohlížela každého kolemjdoucího. „Myslíte si, že vás někdo pronásledoval? Učitelům se určitě nelíbí, když jim utíkají studenti."

„Nedostali se ani do Rivertonu, aspoň ne, dokud jsme odtamtud neodjeli," prohlásila jsem překotně, když jsem si sedala na prostřední sedadlo. „Zastavila je tekoucí voda."

V ten okamžik Kate, která se právě chystala nastartovat, ztuhla. Zadívala se na Lucase ne tak, jak to matky běžně dělají, když jsou

naštvané, ale jako vojevůdce, který se dívá na zrádce. „Ty jsi jí to řekl?“

„Mami, teď mě vteřinu poslouchej.“ Lucas se zhluboka nadechl a zvedl ruce, jako by ji tím mohl zadržet. „Bianca už znala pravdu o Evernightu. Já jsem jí jenom vysvětlil, co je Černý kříž, protože jsem musel. O tom, že upíři existují, věděla už předtím. Jasný?“

„Ne, to teda není jasný. Udělal jsi chybu, i když se dá pochopit proč. Měl by sis to uvědomit.“ Odhrnula si ofinu a začala si mě prohlížet důkladněji než předtím. Její pohodový přístup byl ten tam. „Jak ses o nich dozvěděla?“

Nejdřív mě napadlo, že má na mysli Černý kříž. Za okamžik mi ale došlo, že mluvila o upírech. Lucas jí neřekl, co doopravdy jsem, a podle toho, jak se zavrtěl na sedadle vedle mě, mi došlo, že zatajil pravdu, aby mě ochránil. Bezpochyby se nezmínil ani o tom, že sám získal některé upíří schopnosti.

Takže jsem udělala to, co nám šlo s Lucasem zjevně nejlépe − lhala jsem. „Naznačovala to spousta věcí. Škola například pro studenty nezajišťovala stravování, a tak všichni jedli v soukromí − ty mrtvé veverky všude kolem − názory těch lidí jako z minulých staletí. Nebylo těžké na to přijít.“

„To nezní moc přesvědčivě,“ prohlásila Kate nevěřícně, nastartovala a najela na silnici vedoucí z města. „Nikdy předtím jsi nenarazila na nadpřirozené bytosti a poznala jsi je jen na základě těchhle skutečností?“

„Bianca ti neříká celou pravdu, protože tě nechce vyděsit,“ pronesl Lucas. „To ona mi pomohla, když se mi stalo tohle.“ Rozepnul si límeček u košile a odhalil tak dvě narůžovělé ranky od mého druhého kousnutí.

„Panebože.“ Kate se přese mě okamžitě nahnula a dotkla se Lucasovy paže. Takže i u ní se projevily mateřské city. „Věděli jsme, že k tomu může dojít, ale říkala jsem si, že se to nestane.“

Lucas samými rozpaky sklopil hlavu. „Mami, jsem v pohodě.“

„Jak jsi jim dokázal uniknout?“

„Zabil jsem jednoho z nich, který ohrožoval ostatní lidské studenty. Jmenoval se Erich. Pohádali jsme se a on to odnesl. Víc k tomu nemám co říct.“

Bylo jednodušší obdivovat Lucasův talent na lhaní, když zrovna nelhal mně. Jeho talent ovšem spočíval hlavně v tom, že si

vlastně nevymýšlel. Všechno, co své mámě prozradil, byla pravda. Díky způsobu, jakým to vyprávěl, jeho matka uvěřila, že ho kousl Erich a já jsem roztomilá, důvtipná, naprosto normální holka, která mu pomohla se z toho všeho dostat.

„Takže jsi viděla, proti komu bojujeme.“ Kate ke mně teď promlouvala uctivěji než doposud. Zřejmě respektovala každého, kdo pomohl jejímu synovi. Nespouštěla oči ze silnice plné výmolů, po níž jsme se řítili k malému předměstí, které vypadalo staře a zchátrale. „Tahle práce je nebezpečná a ty na ni nejsi připravená, ale chápu, že je naší povinností tě chránit. Jestli ta ďábelská Bethanyová zjistí, že pomáháš členovi Černého kříže, půjde ti o život.“

Vždycky jsem věděla, že by toho Bethanyová pro záchranu svých tajemství udělala hodně, ale ještě stále jsem nevěřila, že by kvůli tomu dokázala i zabíjet, natož že by zabila *mě*.

„Strávil jsi tam strašně moc času, tolik jsi riskoval, a k čemu to bylo? To velké tajemství jsi asi nerozluštil,“ řekla Kate Lucasovi. „Protože jinak by ses o tom určitě zmínil v jednom ze svých hlášení.“

Lucas unaveně zavrtěl hlavou. „Nepřišel jsem na to. A už mě nech na pokoji, jo?“

„Tajemství?“ Přemýšlela jsem, jestli se o něčem takovém někdy nezmínili mí rodiče. Pokud jsem Lucasovi mohla pomoct, pokud bych mu mohla prozradit něco, co by neublížilo mým rodičům ani Balthazarovi, udělala bych to. „Co jste chtěli zjistit na Evernightu?“

„V letošním školním roce poprvé přijali ke studiu i normální lidské bytosti. Bojovník Černého kříže, který se tam předtím dostal, hrstka dalších lidí − to byly výjimky, které upíři udělali, aby se dostali ke spoustě peněz a vyhnuli se nechtěné pozornosti. Teď ale mají za lubem něco jiného, protože tam pustili nejmíň třicet studentů. Proč se to změnilo?“

Bethanyová prohlásila, že „noví studenti“ byli na Evernight přijati proto, aby se nám rozšířil pohled na svět. Ale ve skutečnosti to bylo poslední, co si přála. Ano, studenti si zde opravdu měli rozšířit obzory, ale Bethanyová měla v úmyslu něco jiného a v jejím plánu lidští studenti představovali riziko. Raquel tušila, že se na Evernightu děje něco hrozného, i když nevěděla přesně co, a Lucasův případ mluvil za vše. Zároveň tu kvůli tomu upíři museli

skrývat svou pravou identitu, přestože šlo o jedno z mála míst na zemi, kde se za běžných okolností směli chovat přirozeně. Bethanyová musela mít opravdu závažný důvod, aby tohle dopustila − ale jaký? „Já nevím," připustila jsem.

„Jak bys mohla?" Kate pokrčila rameny a zatočila do temné uličky. Všechny domy tu vypadaly zchátrale a několik i opuštěně. Zastavila na zadní příjezdové cestě vedoucí k jednomu z nich a já si uvědomila, že nejde o dům, ale starou modlitebnu, která stála skoro v každém městě Nové Anglie, přestože se tam bohoslužby nekonaly už několik desetiletí. Bílá omítka byla popraskaná a flekatá a nejméně půlka oken rozbitá. „Už jenom skutečnost, že jsi neztratila hlavu, když ses o těch upírech dozvěděla, svědčí o tvé mimořádné odvaze. Lucas je profesionál. Když na to nepřišel on, museli to tajemství skrýt opravdu dokonale."

„Jo tak profesionál?" culil se Lucas, když jsme vystupovali z dodávky. Nabyla jsem dojmu, že ho jeho matka moc nechválí, ale tahle lichotka ho zjevně potěšila.

Přikývla a já si poprvé všimla, že má skoro stejný úsměv jako Lucas. „Profesionál, který se bohužel opět musí vrátit ke svým povinnostem. Máme práci."

Nechápala jsem, jak to myslí. „Povinnostem?"

Kate se zarazila. „To se tě netýká, Bianco. Už jsi toho udělala dost a já ti za to budu celý život vděčná. Pomohla jsi Lucasovi utéct a možná jsi mu dokonce zachránila život −" Usmála se na mě, zatímco jsme kráčeli k zadnímu vchodu modlitebny. „Neodvděčím se ti tím, že bych tě vystavila ohrožení. Zůstaneš tady, v bezpečí, a my se postaráme o všechno ostatní."

„Tím ‚my' myslíte −"

„Černý kříž."

V tu chvíli otočila klíčem v zámku a otevřela dveře. Vstoupili jsme do tmy a mě se na okamžik zmocnil neklid, ale oči rychle přivykly tmě a tak jsem uviděla, co se děje uvnitř. V dlouhé, úzké místnosti ve tvaru obdélníku, kde byla dřevěná podlaha tak stará, že mezi jednotlivými prkny vznikly díry, se shromáždilo skoro tucet lidí. Podél zdí ještě pořád stálo několik starých, oprýskaných lavic, na kterých ležely zbraně: nože, tyče i sekery. Lidé v místnosti tvořili nesourodou směsici; každý z nich vypadal úplně jinak než ostatní. Byli tu lidé vysocí i malí, tlustí, hubení i svalnatí. Každý z nich měl na sobě jiné oblečení. Vedle vysoké

černošky, která nevypadala starší než Lucas a měla na sobě nadměrně velkou mikinu s kapuci, stál stařec s krátkými, stříbřitými vlasy ve vytahaném šedém svetru a s brýlemi na čtení na hnědé šňůrce. To jediné, co měli společné, byl způsob, jak si všichni oddechli, když spatřili Lucase.

Lucas mě vzal za ruku a pozdravil: „Nazdar, lidi."

„Dokázal jsi to," usmála se dívka s kapuci. Odhalila přitom jeden křivý zub, který její výraz alespoň trochu zjemňoval. „Ale nedotáhl jsi to do konce, pokud jim teda semestr nekončí už v březnu."

„Chápu, Dano. Nevydržel jsem tam celý rok, což znamená, že jsi vyhrála sázku." Lucas pokrčil rameny. „Jenže upíři mi sebrali peněženku, takže se budeš muset spokojit s morálním vítězstvím."

„Vypadá to, že o to nejdůležitější jsi nepřišel." Dana mi podala ruku. Nechtěla jsem se pustit Lucase, ale potřásla jsem si s ní svou levou rukou. „Já jsem Dana. Znám Lucase už dlouho. Ty jsi určitě Bianca."

„Jak ses o mně dozvěděla?"

„Celé Vánoce nemluvil o nikom jiném," zasmála se Dana. Podívala jsem se po očku na Lucase, jehož rozpačitý úsměv ve mně probudil hrdost, a navzdory všem těm cizím lidem i sebedůvěru.

„Á, tak tohle je ta mladá dáma?" rozzářil se muž s prošedivělými vlasy. „Já jsem Watanabe. Znám Lucase už −"

„Přestaňte ho už uvádět do rozpaků," přerušil Watanabeho vysoký muž s tmavými vlasy a knírkem. Znervózňoval mě, přestože jsem nevěděla proč, a díky dvěma jizvám na pravé tváři vypadal děsivě, i když se usmíval.

Stoupl si před nás a Kate ho objala. „Já jsem Eduardo, Lucasův nevlastní otec."

„Aha. Těší mě, že vás poznávám." Lucas se o nevlastním otci nikdy nezmínil. Zřejmě z něho nebyl nijak nadšený.

Lucas se chabě pousmál. „Musel jsem odtamtud Biancu dostat. Vím, že jsem porušil pravidla, protože jsem jí řekl o Černém kříži, ale důvěřuju jí."

„Doufám, že se v tobě Lucas nezmýlil, Bianco." Pozorně si mě prohlížel a pak se upřeně zadíval na Lucase. Zjevně měl na mysli, že bych v to měla doufat hlavně *já*. Tihle lidé nebrali vyzrazení tajemství na lehkou váhu a Eduardo s Kate, kteří se zdáli být vůdci

této skupiny, už vůbec ne. „Na vysvětlování není moc času, musíme se přesunout.“

Ostatní se začali vyptávat Lucase na to, jak se mu podařilo uniknout. Věděla jsem, že bych se měla zapojit do hovoru, přinejmenším abych Lucasovi pomohla s věrohodností příběhu, ale byla jsem duchem nepřítomná. Celý můj život se teď měnil každou vteřinou a já se vzdalovala od svého světa tak rychle, že jsem se cítila úplně ochromená. To ale nebylo všechno. Slyšela jsem bzučení, tak jemné, že jsem nedokázala určit, odkud přichází. Jako by šlo o nepatrné vibrace v zemi. Lechtalo mě v břiše, přestože jsem už skoro den nic nejedla. Něco tu nehrálo.

Pak jsem se podívala na zeď a uviděla místo, kde omítka byla světlejší než jinde, protože tam několik let něco viselo. Byl to tvar kříže.

Pozdě jsem si uvědomila, že tohle nebyla jen nějaká opuštěná modlitebna. Před několika staletími sloužily tyto budovy i jiným účelům. V týdnu se v nich lidé scházeli, aby probrali vše potřebné pro chod komunity, někdy se tu konaly i soudní procesy. Ale v neděli tyto budovy plnily roli kostelů.

Kostel − brr. Upíři sice nezačnou hořet, když se dotknou kříže, tak jak se to někdy líčí v hororech, ale rozhodně se v nich necítíme dobře. Trochu se mi zamotala hlava a tak jsem se od tvaru kříže na zdi odvrátila.

„Bianco?“ Lucas mi přejel palcem po tváři. „Jsi v pořádku?“

„Nemůžu tady zůstat. Můžu jít někam jinam?“

„Venku teď nebudete v bezpečí.“ Překvapilo mě, že promluvila Dana. „Zapomeň na ty mizery z Evernightu. Ženou se na nás špatné zprávy, jako by nestačilo, že se musíme postarat o ni.“

Měla jsem se zeptat, jaké zprávy má na mysli, nebo předstírat, že existuje bezpečné místo, kam se můžu vrátit. Ale v hlavě mi bzučelo čím dál tím víc − vysvěcená půda mi dávala najevo, že bych měla odejít. Zdaleka jsem nepociťovala to, co v kostele zažívali mí rodiče, ale přesto jsem se cítila zmatená a zesláblá. „Nemůžu se vrátit do hotelu? Ještě jsme se neodhlásili.“

„Do hotelu? No teda.“ Pan Watanabe vypadal rozpačitě. „V dnešní době dospívají brzy.“

„Musíme Biancu dostat do bezpečí.“ Kate mluvila tak rázně, že i pouhý návrh zněl jako příkaz. „Musíme vzít rozum do hrsti a já mám dojem, že Lucas toho není schopen, když ji má vedle sebe.“

„Jsem *v pohodě*.“ Lucas matčinu poznámku zjevně vnímal jako výtku. „Bianca mi pomáhá uvažovat rozumně. Je pro mě lepší, když jsem s ní.“

Pan Watanabe se na něho široce usmál. Udělala bych to samé, kdybych tak moc netoužila po tom, dostat se z kostela co nejdřív pryč. „Všechno bude v pořádku,“ slibovala jsem mu. „Pak za mnou můžeš přijít. Měla bych se vrátit do hotelu.“

Eduardo zavrtěl hlavou. „Tam už tě upíři mohli vystopovat. Měli bychom tě dostat na bezpečné místo. Co kdybychom tě odvezli domů?“

Tahle jednoduchá otázka mi vyrazila dech. Můj domov − máma s tátou, teleskop a obraz od Klimta, staré gramofonové desky a dokonce i obluda, na kterou jsem viděla z okna svého pokoje − mi připadal jako to nejbezpečnější, ale zároveň i nejvzdálenější místo na světě. Jen málokdy jsem se cítila tak ztracená. „Tam se vrátit nemůžu.“

„Jestli se bojíš, můžeme ti pomoct vymyslet nějaký důvěryhodný příběh,“ řekla Kate rychle, protože si tenhle nápad nechtěla nechat vymluvit. „Musíme tě dostat zpátky k rodičům. Kde jsou?“

Najednou se prudce otevřely zadní dveře, kterými dovnitř proniklo světlo i studený vzduch. Škubla jsem sebou, ale jako jediná, protože všichni členové Černého kříže, včetně Lucase, byli najednou ozbrojení a stáli tváří v tvář svému nepříteli. Upírům.

Před nimi stáli máma a táta.

Kapitola devatenáct

„BIANCO!“

Otcův i Lucasův výkřik zazněly najednou, oba se mě snažili varovat před tím druhým a já jsem nevěděla, ke komu z nich se přidat. Ostatní začali křičet jeden přes druhého a k bzučení v hlavě se přidala panika, takže jsem nedokázala rozpoznat jednotlivé hlasy.

„*Pusťte ji!*“

„*Odejdete odsud!*“

„*Ustupte, nebo zemřete. Neexistuje jiné řešení.*“

„*Jestli se jí pokusíte ublížit −*“

„*Bianco?* Bianco!“

Ten hlas patřil mámě. Soustředila jsem se jen na ni. Stála ve dveřích a natáhla ke mně ruku. Sluneční světlo ozářilo její vlasy barvy karamelu, takže to vypadalo, jako by měla svatozář. „Pojď sem, zlatíčko.“ Rozevřela ruku tak do široka, že ji musela samým napětím bolet. „Pojď ke mně.“

„Nepůjde nikam.“ Kate si stoupla mezi nás a položila si ruce v bok. Jeden prst položila na rukojeť nože, který měla za pasem. „Se

lhaním této dívce je konec. Vlastně se domnívám, že je konec i s vámi.“

„Dávám vám deset vteřin,“ zahřměl můj otec.

„Deset vteřin na co? Než se sem vřítíte, abyste nás všechny vyřídili?“ Kate rozpřáhla paže tak, že obsáhla celou místnost včetně světlého obrysu po kříži na zdi. „V chrámu božím jste oslabení. Víte to stejně dobře jako já. Tak pojďte. Vejděte dovnitř a usnadněte nám práci.“

Všichni členové Černého kříže byli ozbrojení. Eduardo třímal v ruce obrovský nůž a Dana držela sekeru tak sebejistě, jako by věděla, jak se s ní zachází. I maličký pan Watanabe se chopil tyče. Jak mohli lidé, kteří vypadali tak přátelsky, být tak náhle připravení zabíjet mé nejbližší? Ve dveřích jsem za svými rodiči zahlédla Balthazarovu siluetu. Vyrovnal se s mým odmítnutím, stal se mým přítelem a dokonce riskoval život, aby mě ochránil. Tohle si nezasloužil. Ani Lucas ne. Přišlo mi to tak zřejmé, ale ostatní to vůbec nechápali.

„My nepůjdeme dovnitř.“ Tátův úsměv vypadal pokřiveně a zvláštně − rozbitý nos změnil jeho výraz v obličeji. „Vy půjdete ven.“

„Podívejte.“ Lucas mi položil ruku na paži, ale zjevně nemluvil na mě. Co viděl?

V tu chvíli jsem zahlédla, jak si Balthazar rychle zapřel o rameno kuši a máma mu přidržela u šípu stříbrný zapalovač. Pak místností proletěl hořící šíp, ze kterého vyzařovalo světlo a teplo, a dopadl na zeď, která se okamžitě ocitla v plamenech.

Oheň. Jedna z mála věcí, které nás opravdu mohly zabít. Jedna z mála věcí, ze které máme všichni strach. Ale Balthazar střílel dovnitř jeden šíp za druhým. Nemířil na nikoho ze členů Černého kříže, kteří se skláněli a uhýbali, jen chtěl modlitebnu zapálit. Máma zůstala stát vedle něho a zapalovala mu všechny šípy. Jeden z nich roztříštil lustr nad našimi hlavami a zabodl se hluboko do stropu. Všude okolo nás pršely skleněné střepy, staré, vysušené dřevo okamžitě vzplálo a v místnosti vypukl požár. Všechno zahalil hustý tmavý kouř.

„Utečte!“ zakřičela Kate a otočila se k širokým vchodovým dveřím, které už otvíral pan Watanabe. Ale před nimi v šiku nahánějícím hrůzu čekala Bethanyová, profesor Iwerebon, pan

Yee a někteří další učitelé. Nikdo z nich se neoháněl zbraní, i tak ale působili hrozivě.

„Zadržte!“ Dana odhodila sekeru a popadla něco, co vypadalo jako vodní pistole. „Trochu tyhle zrůdy pokropíme!“

„Svěcenou vodou?“ Bethanyová překřičela praskot plamenů. Přes štiplavý dým jsem na ni skoro neviděla, ale dokázala jsem si představit, jak se ušklíbla. „Zbytečné. Mohli byste nás namočit do křtitelnice v každém křesťanském kostele, a nepomohlo by vám to.“

„Většina knězi neumí vytvořit svěcenou vodu,“ souhlasil Eduardo. Znepokojovalo mě, jak radostně to pronesl. „Většina kazatelů jakékoli víry nepatří k pravým sluhům božím. Ale přesto se jich pár najde, jak brzy zjistíte.“

Dana stiskla spoušť a učitele zasáhl proud vody. Pan Yee a profesor Iwerebon okamžitě vykřikli a upadli, jako by je postříkala kyselina.

„To je ono!“ zaječela Kate. Ale další dávka z pistole už ke svému cíli nedorazila. Vzduch byl tak horký, že se v něm voda vypařila.

Trámy na stropě hrozivě praskaly. Slyšela jsem, jak profesor Iwerebon naříká bolestí a pan Watanabe se dusí kouřem. Začínala mě pálit prkna na podlaze. Už jsem nepřemýšlela, která strana vyhraje, protože mě napadlo, že tu umřeme všichni.

„Já jdu!“ vykřikla jsem. „Jdu ven!“

„Bianco, nedělej to!“ Lucasův obličej byl od plamenů zbarvený do ruda a zlatová. „Nemůžeš odejít.“

„Když nepůjdu, umřeš. Umřete tu všichni. To nedopustím.“

Zadívali jsme se jeden druhému do očí. Nikdy předtím jsem si nedokázala představit, jak se s Lucasem loučím, protože se zdálo, že nás nic nerozdělí. Nebyl jen součástí mého života, byl součástí mě samotné. Opustit ho bylo jako uříznout si ruku, přeříznout šlachy a kost, strašné a děsivé. Krvácelo mi při tom srdce.

Ale pro Lucase bych udělala cokoli. Takže i tohle.

„Ne,“ zašeptal Lucas skoro neslyšně, protože jeho hlas pohltil zvuk ohně. Členové Černého kříže se stahovali do středu místnosti a tvořili obranný kruh. „Musí existovat ještě jiná možnost.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Neexistuje. Víš to stejně dobře jako já. Lucasi, je mi to líto, je mi to tak líto.“

Udělal krok mým směrem a já jsem mu chtěla padnout do náruče a naposledy ho obejmout. Ale věděla jsem, že bych ho pak už nedokázala pustit. Musela jsem být silná kvůli nám oběma.

„Miluju tě," řekla jsem a pak jsem se otočila a běžela k rodičům.

Táta mě chytil za ruku a spolu s mámou mě vytáhli ven. Dveře se za námi zavřely. „Bianco!" Máma mě pevně objala a já si uvědomila, že pláče. Vzlykala tak, až se celá třásla. „Moje zlatíčko, má holčičko, báli jsme se, že už tě nikdy neuvidíme."

„Je mi to líto." Objala jsem ji a tátu jsem chytla za ruku. Přes mámino rameno jsem viděla, že má obličej samou modřinu. Čekala jsem, že v jeho očích najdu hněv nebo bolest, ale zračila se mu tam jen úleva. „Mám vás oba moc ráda."

„Nestalo se ti nic, zlatíčko?" zeptal se táta.

„Nic mi není, vážně. Jen je nechte jít. Prosím. Kvůli mně. Nechte je odejít."

Oba mí rodiče přikývli, a pokud s tím Balthazar nesouhlasil, neřekl to nahlas. Všichni jsme se vydali k přednímu vchodu. Ze střechy se valil hustý kouř. Na nedaleké ulici stálo auto a jeho řidička křičela do mobilního telefonu. Hasiči tu budou už brzy.

Když jsme obešli modlitebnu, my tři pořád v pevném objetí a Balthazar v těsném závěsu za námi, Bethanyová se k nám vydala tak kvapně, až za ní vlála její dlouhá, černá sukně. „Co to děláte?" zeptala se rozhořčeně. „Musíte střežit zadní vchod! Nesmíte je nechat uniknout!"

„Ne!" vykřikla jsem. „To nemůžete udělat. Nemůžete je zabít!"

„Oni by nám provedli to samé," zaječela Bethanyová a její tmavé rty se zkroutily do nepřirozeného úsměvu.

Máma se zhluboka nadechla. „Ne. Nechte je jít." Táta se na ni podíval, ale nic nenamítl, jen mě pořád držel za ruku.

„Slyšeli jste, co jsem říkala." Bethanyová k nám přikročila a zadívala se na mě jako jestřáb na svou kořist. „Zpochybňujete mou autoritu? Jsem ředitelka akademie Evernight!"

V tu chvíli si Balthazar nenucené hodil kuši zpátky na rameno tak, že mířila přímo na Bethanyovou. Nechtěl ji přímo zastrašit, ale dal jí tím jasně najevo, že neustoupí. Když se samým šokem napřímila, prohodil: „Tady nejsme ve škole."

Bethanyová se zamračila, ale neřekla ani slovo a nepohnula se, ani když jsme vzadu zaslechli hluk. Bylo zřejmé, že se členové

Černého kříže dostali ven. Zavřela jsem pevně oči a přála jsem si zaslechnout sirény hasičských aut, abych neslyšela, jak se ode mě Lucas navždy vzdaluje.

„Vaši rodiče tvrdí, že jste byla unesena."

Bethanyová stála za stolem ve své pracovně, která se nacházela v budově *bývalých* stájí. Seděla jsem před ní na nepohodlné, dřevěné židli. Oblečení jsem měla umazané od sazí a zmačkané. Byla jsem promrzlá na kost, vyčerpaná a hladová. Potřebovala jsem se najíst i napít krve.

Oknem dovnitř pronikaly poslední sluneční paprsky toho dne. Od chvíle, kdy se mi zhroutil svět a pravda o Lucasovi vyšla najevo, neuběhlo ani dvacet čtyři hodin. Přesto jsem měla pocit, jako by se to stalo před tisíci lety.

„To je pravda," řekla jsem sklesle. „Lucas mě přinutil, abych šla s ním."

Pohrávala si se zlatým medailonkem na řetízku a já slyšela slabé cvakání. Na rozdíl ode mě vypadala klidně a vyrovnaně. Krajku u krku měla stále naškrobenou, jen nebyla cítit levandulí, nýbrž kouřem. „Je zvláštní, že jste se nedokázala ubránit. Koneckonců jste upírka."

Vážně? Už jsem si nebyla jistá ani tím. Řekla jsem jen: „Je členem Černého kříže. Získal některé z našich schopností. Přemohl mého otce i Balthazara najednou. Jakou jsem proti němu měla šanci?"

„Přinejmenším víte, jak na nepříjemné otázky odpovídat dalšími otázkami." Bethanyová si zhluboka povzdychla a já jsem v jejím pohledu poprvé zachytila náznak humoru. „Vidím, že už nejste tou usychající fialkou. Aspoň jste se letos něčemu přiučila."

Vzpomněla jsem si, co mi řekl Lucas včera večer: Bethanyová změnila pravidla stará několik set let, aby mohla na Evernight pozvat lidské studenty. Jenže nedokázal zjistit proč a ani já jsem na žádný důvod nepřišla. Když jsem ji teď pozorovala, uvědomila jsem si, že je starší, silnější a mazanější, než jsem si předtím dokázala představit. Ale přesto jsem z ní už neměla strach, protože jsem věděla, že i ona je zranitelná.

Pokud umožnila lidským studentům zapsat se na Evernight, zřejmě od nich něco potřebovala, a to nutně. To znamenalo, že i

ona měla nějakou slabinu, stejně jako my ostatní. Uvědomovala jsem si to, a proto jsem jí teď dokázala čelit.

Aniž bych se jí dovolila, zvedla jsem se ze židle. „Dobrou noc, paní Bethanyová."

Tmavé oči se jí nebezpečně zaleskly, ale pak mi jednoduše pokynula k odchodu. „Dobrou noc."

Tu noc mě rodiče obskakovali, jako když jsem byla malá. Našli mi měkounké ponožky a hebké polštáře a ohřáli mi v mikrovlnce sklenici krve na tělesnou teplotu. Nemusela jsem se jich ptát, jestli si opravdu myslí, že mě Lucas unesl. Nebyli hloupí. Ale věděla jsem, že tomu nerozumějí, protože jakékoli sympatie, které k Lucasovi mohli chovat, překonala jejich nenávist k Černému kříži. Přestože s mými rozhodnutími nemuseli souhlasit, dokázali mi je odpustit. Díky tomu jsem si znovu uvědomila, jak mě mají rádi. Dokonce si lehli každý z jedné strany ke mně na postel, a zatímco se z gramofonu ve vedlejší místnosti linul hlas Rosemary Clooneyové, vyprávěli mi, jak kdysi dávno vypadala pšeničná pole v Anglii. Byly to radostné, hezké příběhy, které v sobě neměly nebezpečí ani změnu, jen krásu. Mluvili dlouho, ale nakonec mě vyčerpání přemohlo a já konečně usnula.

Tu noc se mi opět zdálo o bouřce, trnitém křoví, které vyrostlo okolo Evernightu jako zeď z ostružiní, a záhadných květinách černajících v mých rukou. Dokonce i v tom snu jsem věděla, že už jsem to všechno jednou viděla. Ještě předtím, než jsem potkala Lucase, mě sen varoval, že ty květiny nejsou pro mne, ale já jsem po nich toužila navzdory trnům a bouři.

„Ty už jsi zase zasněná."

Raquelina slova mě vrátila do reality. Procházely jsme se po kraji lesa blízko školy a na stromech nad našimi hlavami rašily první světle zelené listy. Nevěděla jsem, jak dlouho jsem stála bez hnutí s rukou opřenou o větev. Raquel byla dost dobrá kamarádka na to, aby mi dala prostor, když jsem ho potřebovala, ale zároveň věděla, kdy se musím vrátit nohama zpátky na zem.

„Promiň." Pokračovaly jsme v chůzi, i když jsme nikam konkrétně nemířily. „Na nic jsem nemyslela."

„Myslela jsi na Lucase." Raquel se zjevně nedala tak snadno ošálit. „Je to už skoro šest týdnů, Bianco. Musíš na něj zapomenout. Ty to víš."

Raquel věděla jen to, co ostatní lidští studenti: že Lucas porušil několik pravidel a při útěku navíc napadl mého otce. Tahle verze pravděpodobně skvěle zapadala do jejího smutného pohledu na svět, podle kterého každé tajemství pouze maskovalo násilí. Ještě předtím mě před Lucasem několikrát varovala. Proč by teď nevěřila, že zaútočil? Ale nikdy mi nenaznačila nic ani vzdáleně připomínající to protivné „Já ti to říkala“ −, na to byla Raquel příliš laskavá.

Vic se s nastalou situací smiřoval jen těžce. Lucas byl jeho nejlepší kamarád na Evernightu a já jsem ho nedokázala nahradit. Ujistila jsem ho, že Lucas neprovedl nic špatného a k útěku měl své důvody, a snažila jsem se přitom nevyzradit mu žádné tajemství, které by ho vystavilo nebezpečí. Přestože se zdálo, že mi Vic věřil, neusmíval se už tak často jako předtím, což mi chybělo.

Ostatní upíři, studenti i učitelé, věděli víc. Věděli, že Lucas je členem Černého kříže a že má teď díky mně i některé upíří schopnosti. Předtím mnou Courtney a její přátelé opovrhovali; teď mě začali nenávidět.

Kupodivu ale byli v menšině. Rodiče mi samozřejmě odpustili a Balthazar ze všeho vinil Lucase a choval se ke mně ještě laskavěji než předtím, aby mi tím Lucasovu domnělou krutost vynahradil. Ale povzbuzovali a podporovali mě i ostatní − profesor Iwerebon mi nabídl, že mě poučí o proradnosti Černého kříže, a gestikuloval při tom zavázanýma rukama, a Patrice tvrdila, že žádná dívka nemůže být volána k odpovědnosti za svoji první lásku. Pravděpodobně si mysleli, že jsem po bitvě s Černým křížem na jejich straně. Že jsem teď upírkou ještě více než předtím.

Jen já jsem o Lucasovi znala celou pravdu, jaký doopravdy je a co k sobě cítíme. Ta pravda byla jediné, co mi po něm zbylo, a já jsem si ji musela nechat pro sebe.

„Měli bychom se vrátit.“ Raquel mě šťouchla loktem, což byl u ní projev účasti. Na zápěstí se jí opět houpal kožený náramek; řekla jsem jí, že se objevil ve ztrátách a nálezech. „Brzy budou rozdávat poštu.“

„Čekáš balík?“ Její rodiče se o ni moc nestarali, ale aspoň uměli péct. „Jestli ti zase pošlou ty dobré ovesné sušenky −“

Raquel pokrčila rameny. „Musíš být u toho, když budu ten balík otvírat, jinak je sním dřív, než se naděješ.“

„Co kdyby ses naučila líp ovládat?“ Cítila jsem, jak se mi po tváři rozlévá úsměv, což se mi v poslední době stávalo jen zřídkakdy. Vydaly jsme se zpátky ke škole. Poprvé jsem dokázala projít okolo altánku, aniž bych doufala, že tam na mě čeká Lucas.

„Sebepoznání je důležitější než sebeovládání,“ prohlásila Raquel rozhodně. „A já se znám dost dobře na to, abych věděla, co s těmi sušenkami udělám.“

Když jsme vešly do velké haly, právě se začaly rozdávat hnědé balíčky a obálky. Raquel správně tušila, že dostane velkou krabici plnou sušenek, a tak jsme se vydaly do jejího pokoje, abychom je tam spořádaly. Ale sotva jsem položila nohu na první schod, někdo mě vzal za loket.

„Bianco?“ Vic si odhrnul z čela světlé vlasy a nejisté se usmál. „Můžeme si na chvilku promluvit?“

„Jasně. Co se děje?“

Přenesl váhu z jedné nohy na druhou. „O samotě?“

Doufala jsem, že se mě Vic nechystá pozvat na rande, aby mi zlepšil náladu. „Tak dobře.“ Pokrčila jsem rameny a otočila jsem se k Raquel: „Ne že je sníš všechny, než tam přijdu.“

„Nic neslibuju.“ Vyběhla po schodech beze mě a já se rozhodla, že to s Vicem vyřeším rychle.

Odvedl mě na opačný konec velké haly, k jedinému čirému oknu, které rozbil Lucas a dávno před ním i další člen Černého kříže. Místo svého typického nenuceného postoje teď Vic stál napjatě a choval se trochu divně. Nebo spíš divněji než obvykle. „Je ti dobře?“ zeptala jsem se ho.

„Jo, je.“ Rozhlédl se kolem sebe, a když usoudil, že jsme opravdu sami, usmál se. „A tobě bude ještě líp, až uvidíš, co jsem našel ve svým balíčku.“

„Co tím myslíš …?“ Můj hlas se vytratil, když mi strčil něco do kapsy saka.

Pošta. Lucas věděl, že mi kontrolují všechny dopisy, ale ne Vicovi. Pokud mi chtěl něco poslat, musel přes Vica.

Položila jsem si na kapsu ruku a nahmatala jsem tlustou bublinkovou obálku. Vic rychle přikývl. „Tak, a je to vyřízený. Jsem rád, že to máme z krku. Měj se!“

Odběhl pryč a já se zhluboka nadechla. Srdce mi prudce bušilo, ale dokázala jsem klidně vyjít po schodech až do bytu svých rodičů. Nebyli doma, pravděpodobně dole opravovali písemky a připravovali závěrečné zkoušky. Šla jsem do svého pokoje, zavřela dveře a po krátkém zaváhání jsem stáhla roletu, aby dovnitř neviděla ani obluda. Pak jsem chvějícími se prsty rozlepila obálku.

Uvnitř byla malá bílá krabička. Když jsem ji otevřela, vypadlo mi do dlaně něco tmavého − moje brož. V ruce mi opět zářily černé květy, stejně dokonalé a krásné jako předtím.

Slíbil to. Lucas slíbil, že mi ji koupí zpátky, a udělal to. Dodržel slovo.

Chvilku jsem nedokázala myslet na nic jiného než na brož. Chtěla jsem si ji připíchnout na košili, na místo, kde jsem ji předtím pořád nosila, ale nešlo to. Příliš mnoho lidí vědělo, že to byl dárek od Lucase, a kdyby někdo zjistil, že jsme ve spojení, Bethanyová a její věrní by to použili jako záminku pro jeho pronásledování. Ne, kvůli Lucasovi jsem ji musela pečlivě schovat.

Možná mi na něj nezůstane žádná jiná památka, ale měla jsem aspoň tohle, co mi bude vždycky připomínat pravdu, kterou nikdo jiný nechápe. Lucas a já jsme se opravdu milovali a budeme se milovat navždy.

Opatrně jsem brož zabalila do šály a uložila ji dozadu do šuplíku komody. Pak jsem se chystala obálku vyhodit, abych se zbavila důkazu, ale všimla jsem si, že je uvnitř ještě přání. Jedno z těch drahých, která prodávají v muzeích, z pevného, zářivě bílého papíru s obrázkem uměleckého díla na přední straně. Na tomhle byl Klimtův *Polibek.* Podívala jsem se na stejný obraz, který mi visel nad postelí a který Lucas vídal, když jsme se tu spolu smáli, povídali si a dováděli během těch pár krátkých měsíců, které jsme spolu mohli strávit.

Opatrně jsem ho otevřela a přečetla si vzkaz.

Bianco, musím být stručný. Znič tohle přání hned potom, co si ho přečteš, protože by pro tebe bylo nebezpečné, kdyby ho objevila Bethanyová. A já tě znám − kdybych napsal dlouhý dopis, nedokázala by ses ho zbavit navzdory nebezpečí, které by pro tebe představoval.

Usmála jsem se. Lucas mě znal opravdu dobře.

Já, moje matka i mí přátelé jsme v pořádku, díky tobě. Byla jsi ten den silnější než já. Já bych nenašel odvahu se s tebou rozloučit. A neloučím se s tebou ani teď.

Bianco, zase se k sobe vrátíme. Nevím kde, kdy ani jak, ale vůbec o tom nepochybuju. Nemůže to dopadnout jinak. Potřebuju, abys tomu věřila. Protože já věřím tobě.

„Já tomu věřím, Lucasi," zašeptala jsem. Jednoho dne jsme se měli opět setkat a mně nezbývalo, než to do té doby vydržet. Jednou najdeme způsob, jak být zase spolu.

Přiložila jsem si přání k srdci. Věděla jsem, že ho za pár minut budu muset spálit − ale teď ne, teď ještě ne.

Poděkování

Nejdříve bych chtěla poděkovat své redaktorce Claře Huttonové, která dala šanci nové autorce, čehož si velmi vážím. Zároveň jsem velmi vděčná za přínosné rady od Calisty Brillové, Michele De Franceové a Naomi Novikové, které četly rukopis jako první. Edy Moultonová a Ruth Hannaová se nejen podílely na četbě rukopisu, ale zároveň mi neúnavně pomáhaly s psaním, přičemž rozvíjely mé lepší nápady a nelítostně mě upozorňovaly na ty špatné. Ocenila jsem jak jejich podporu, tak i nemilosrdnost. Dále bych chtěla poděkovat svým přátelům Laře Bradleyové, Mandy Collumsové, Francesce Coppaové, Rodneymu Croutherovi, Amy Fritschové, Jen Heddleové, Jessemu Hollandovi, Eli Nelsonové, Stephanii Nelsonové, Taře O'Sheaové, Jessice Rossové, Whitney Rajuové a Michele Tepperové za to, že mě celou tu dobu povzbuzovali. Ashelee Gahaganová se mnou jela kvůli výzkumu do Massachusetts a snažila se vnímat zdejší krajinu očima upíra, za což si bezpochyby zaslouží obdiv. Robin Rueová se osvědčila jako velkorysá průvodkyně světem nakladatelství a její rozhled pro mě znamenal obrovský přínos. Také jsem měla velké štěstí, že mě neuvěřitelně podporovala má

rodina: máma, táta, Matthew, Melissa a Elijah. Nejvíc bych ale chtěla poděkovat své agentce Dianě Foxové, která mi jako první navrhla, abych napsala něco o upírech. Věřila v mé spisovatelské schopnosti dřív než já a za to jí budu navždy vděčná.

Mám to štěstí, že mou knihu četlo, kritizovalo a zpochybňovalo mnoho inteligentních čtenářů s vlastním názorem a diskutovalo o ní. Tato zkušenost mi nesmírně pomohla. Takže nakonec bych chtěla poděkovat každému, kdo si našel čas a vyjádřil se k tomu, co jsem napsala.

Příběh pokračuje románem Hvězdopravec

Znovu jsem ho políbila, tentokrát pomaleji. Cítila jsem na zádech obě jeho ruce, a čím pevněji jsme se drželi, tím více jsem přemýšlela, jestli si můžeme být ještě blíž − a pak jsem si vzpomněla, jaký to byl pocit, napít se jeho krve.

Akademie Evernight: exkluzivní internátní škola pro nejkrásnější a nejnebezpečnější studenty na světě − upíry. Bianca, která se narodila dvěma upírům, odedávna věděla, že jejím osudem je stát se jednou z nich.

Ale Bianca se zamiluje do Lucase − lovce upírů, který přísahal, že vymýtí její druh z povrchu Země. Když byla na akademii odhalena jeho pravá totožnost, musel uprchnout.

I když Bianca a Lucas nemohou být spolu, nechtějí se jeden druhého vzdát. Bianca je ochotná udělat všechno pro to, aby Lucase znovu viděla, i když to znamená střetnutí s lovci upírů z Černého kříže.

Bianca však není jediná, kdo má tajemství. Když na Evernight vtrhne mocná síla, která Biance zřejmě usiluje o život, dozví se Bianca o sobě šokující pravdu!

Kapitola jedna

BĚŽELA JSEM ZPÁTKY KE ŠKOLE A VÍTR MI VHÁNĚL déšť do tváře. V několika bytech profesorů se ještě svítilo, ale bylo tak pozdě, že jsem si nemusela dělat starosti, že mě někdo uvidí. Strčila jsem ramenem do těžkých dubových dveří a ty se poslušně otevřely. Když se za mnou zavřely, myslela jsem si, že jsem v bezpečí domova.

Ale jen do chvíle, než jsem si uvědomila, že nejsem sama.

Nastražila jsem uši a upřela zrak do velké haly, která byla ponořena do tmy. Byla to rozlehlá místnost bez jakýchkoli zákoutí nebo sloupů, kam by se někdo mohl schovat, a tak jsem měla být schopna poznat, kdo to je. Ale nikoho jsem neviděla. Zachvěla jsem se; najednou mi začala být zima a měla jsem pocit, jako bych se ocitla v zatuchlé, hrůzu nahánějící jeskyni.

Škola měla začít až za dva dny, takže tu zatím byli jen profesoři a já. Ale každý z nich by mi okamžitě vynadal, že jsem byla venku tak pozdě a navíc za bouřky. Nikdo z nich by mě nepozoroval ze tmy.

Nebo ano?

Váhavě jsem vykročila. „Kdo je tam?“ zašeptala jsem.

Nikdo neodpověděl.

Možná jsem měla jen bujnou fantazii. Uvědomila jsem si, že jsem vlastně ani nic neslyšela. Jenom jsem měla divný pocit, že se na mě někdo dívá. Celou noc jsem se bála, aby mě někdo neviděl, možná mě ten strach teď přemohl.

Pak jsem spatřila něco víc. Zvenku se do velké haly dívala dívka. Byla zahalená do dlouhého šálu a stála za jediným čirým oknem v hale. Pravděpodobně byla stejně stará jako já. Přestože venku lilo jako z konve, vypadala úplně suchá.

„Kdo jsi?“ Popošla jsem směrem k ní. „Jsi studentka? Co tady −?“

Byla pryč. Neutekla, neschovala se − ani se nepohnula. V jednom okamžiku tu byla, a v tom dalším zmizela.

Chvíli jsem zírala na okno, jako bych čekala, že se znovu objeví na stejném místě. Ale nestalo se. Šla jsem k oknu, abych viděla lépe, a zahlédla jsem něčí pohyb. Leknutím jsem nadskočila, ale pak jsem si uvědomila, že jde o můj vlastní odraz na skle.

Tak to bylo hloupé. Zpanikařilas kvůli odrazu vlastního obličeje.

To nebyl můj obličej.

Ale nikoho jiného být nemohl. Kdyby dnes přijeli noví studenti, věděla bych o tom, a Evernight byl tak izolovaný, že žádní náhodní kolemjdoucí nepřicházeli v úvahu. Má příliš bujná fantazie mě opět dostala; musel to být můj odraz. Uvědomila jsem si, že v hale ani není taková zima, jak jsem si myslela.

Když jsem se přestala třást, vyšla jsem po schodech do malého bytu pod střechou jižní věže, ve kterém jsem v létě bydlela s rodiči. Naštěstí tvrdě spali; když jsem procházela chodbou, zaslechla jsem, jak máma chrápe. Jestli tátu nevzbudilo tohle, pak by ho nevzbudil ani hurikán.

Pořád jsem byla vystrašená z toho, co jsem viděla dole v hale, a náladu mi nezvedlo ani to, že jsem byla promočená na kost. Nejvíc mě ale trápilo, že jsem selhala. Můj slavný pokus o vloupání do domu Bethanyové byl k ničemu.

Ne že bych lidským studentům na Evernightu mohla nějak pomoct. Bethanyová by je určitě nepřestala přijímat jen na mou žádost. Kromě toho jsem musela uznat, že je chrání a ostatní studenty hlídá, aby jim nevysáli ani kapku krve.

Ale od doby, co jsem znala Lucase, jsem si byla vědoma toho, jak málo vím o existenci upírů, přestože jsem se narodila do jejich světa. Díky němu jsem všechno začala vnímat jinak, začala jsem se víc ptát a požadovala odpovědi. Věděla jsem, že i kdybych Lucase už nikdy neviděla, budu mu vždycky vděčná za to, že mi ukázal širší souvislosti a temnější skutečnost. Už jsem nic nebrala jako samozřejmost.

Když jsem si sundala mokré oblečení a zachumlala se pod peřinu, zavřela jsem oči a vzpomněla si na svůj oblíbený obraz, Klimtův *Polibek*. Snažila jsem se představit si, že milenci na obraze jsme já s Lucasem, že jeho obličej je tak blízko mého, že cítím na tváři jeho dech. Neviděli jsme se skoro šest měsíců.

Před půl rokem musel utéct z Evernightu, protože vyšlo najevo, že je členem Černého kříže, skupiny lovců upírů.

Jenže jsem stále netušila, jak se vypořádat se skutečností, že Lucas patří k lidem odhodlaným zničit můj druh. Nebyla jsem si ani jistá, jak Lucas přijal fakt, že jsem upírka, protože to zjistil až potom, co jsme se do sebe zamilovali. Ani jeden z nás si nevybral, kým se stane. Když jsem se ohlédla do minulosti, uvědomila jsem si, že naše odloučení bylo nevyhnutelné. Přesto jsem stále hluboce věřila, že patříme k sobě.

Přitiskla jsem k sobě polštář a řekla jsem si: *Alespoň už nebudeš mít tolik času na něho myslet. Brzy začne škola a budeš mít spoustu práce.*

Počkat. Vážně se upínám ke škole?

Začínala jsem pomalu chápat skutečný význam slova zoufalství.